

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CONFESSION

RINA SAINT

CONSTANTINE
BROTHERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İTİRAF. Telif hakkı © 2025 Rina Saint. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka ile oluşturulmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, inceleme amaçlı kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve elektronik veya mekanik yollarla, bilgi depolama ve erişim sistemleri ve yapay zeka dahil, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, ancak inceleme amacıyla yapılan kısa alıntılar hariçtir.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İTİRAF:
Bir MM Bodyguard Romantizmi

Constantine Kardeşler #2

RINA SAINT

İçerik Uyarısı (spoiler içerir)

İtiraf, Tehlikeli Oyunlar serisindeki kitaplar kadar karanlık değildir, ancak bazı karanlık unsurlar içerir.

İçerikle ilgili endişeleriniz varsa, okumaya devam edin. Aksi takdirde, spoiler'lardan kaçınmak için bu listeyi atlayın. Unuttuğum bir şey varsa, lütfen bana ulaşın ve bildirin!

Boğulma Sert

seks Öfkeli

seks

Depresyon

Pasif intihar eğilimi

İşkence (ana karakterlere değil)

İçerik Uyarısı (spoiler içerir) _____

1. Vitali

2. Quinn

3. Vitali

4. Vitali

5. Quinn

6. Quinn

7. Vitali

8. Vitali

9. Quinn

10. Vitali

11. Quinn

12. Vitali

13. Vitali

14. Quinn

15. Vitali

16. Quinn

17. Vitali

18. Vitali

19. Quinn

20. Vitali

21. Quinn

22. Vitali

23. Vitali

24. Quinn

25. Vitali

26. Quinn

27. Vitali

28. Vitali

29. Quinn

Yazarın düşünceleri (ve bundan sonra ne olacak)

BİR Vitali

Quinn'e milyonlarca kez yemek pişirmek zorunda olmadığını söyledim. Zaten benim korumam olarak tam zamanlı bir işten fazlasına sahip. Ama bunu her söylediğimde, yemek pişirmeyi sevdiğini söylüyor.

Belki öyledir, ama asıl sevdiği şey meşgul olmak. Quinn boş zamanlarla pek iyi geçinemez ve son altı haftadır bol bol boş zamanı oldu.

"Bunu yapman doğru mu?" diye soruyorum, mutfak adasında makarna hamuru yoğuran onun yanından geçerken. O ela gözlerden gelen bakış. Tanrım. Bakışlar öldürebilseydi.

Bazen Quinn'in kavgada beni yenip yenemeyeceğini merak ediyorum. Sanırım yenebilir. 1,88 metre boyumla ondan bir kaç santim daha uzun ve oldukça kaslıyım, ama Quinn çok *güçlü*. Beceri konusunda, benim eğitimim babam sayesinde daha resmi, ama Quinn de babası sayesinde çok sert. Quinn nadiren sarhoş olur, ama bir gece sarhoştı ve bu ortaya çıktı. O konuşmayı hatırlıyor mu bilmiyorum. Kesinlikle bu konuyu hiç takip etmedi.

"Ben gayet iyiyim," diyor bana. "Bir süredir iyiyim."

Kahve makinesini kapıyorum. Saat akşam altı, benim için ikinci sabah sayılır. Gece başlamadan önce kafeine, egzersize ve duşa ihtiyacım var.

"Vuruldun," diye hatırlatıyorum ona. "İki kez."

Quinn hamuru agresif bir şekilde yoğuruyor. "Hayati bir organ vurulmadı. Bir tanesi de sadece sıyrık."

"Isaac dedi ki..."

"Isaac lanet olası bir doktor, ne bekliyordun ki?"

Kesintiye uğramak genellikle beni rahatsız eder, ancak Quinn ile olan etkileşimlerim her zaman beynimin farklı bir bölümünü harekete geçiriyor gibi görünüyor. Sanki normalde kullandığım savunma mekanizmalarım gevşiyor gibi.

"Doktorları dinlemelisin," diyorum, lavaboda kahve makinesini doldururken.

Beni görmezden geliyor.

Kahveyi hazırlarken, onun çalışmasını izliyorum. Kendime, hareketlerini ölçüp iyileşmesini değerlendiriyorum diyorum, ama gerçekte

Quinn'i çok izliyorum. Elbette, nedense bunu her zaman yapıyorum, ama o yaralandığından beri, kendimi bunu daha da fazla yaparken buluyorum.

Siyah önlük giymiş, yeşil ekose kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, sert hamuru yoğururken vücudu hafifçe sallanıyor. Bir an için, büyükannemin yanında ona bunu öğrettiğini hayal edebiliyorum.

Quinn, Nonna Maria'nın hayatının son yılında bu eve girdi. Nonna Maria sürekli İtalyanca konuşur, Quinn onun sözlerini anlayamadığında zayıf elleriyle onun güçlü ellerini düzeltirdi. Quinn'in çabalarına umutsuzlukla bakarak başını sallayıp "Hayır, *hayır*" derdi, ama Quinn mutfağa gelip ona yardım ettiğinde yüzü ışıltı ışıltı olurdu.

Ona "*Bello*" derdi. Yakışıklı.

Yani, öyle. Objektif olarak konuşursak, tabii ki. İki yıl önce Eclipse'te onu kapı görevlisi olarak işe almamın nedenlerinden biri de buydu. Gece kulübünün belirli bir estetiği var ve onun sert hatlı yakışıklı yüzü bu estetiğe uyuyordu. Ayrıca bu iş için gerekli olan vücutta, becerilere ve sakın tavırlara sahipti.

Onun kulüpte çalıştığı günler sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Onun yeri burası. Onsuz bu evi hayal edemiyorum.

Kollarımı kavuşturup, sırtımı tezgaha dayayarak, Quinn'i izlerken kahve makinesinin gürültüsünün bitmesini dinliyorum. Bana bakan hiç kimse kalbimin çarpıntısını tahmin edemez. Son altı haftadır bu çok sık oluyor ve bu yüzden Quinn'i geri çekiyorum.

Çok daha kötü yaralanabilirdi. Ölebilirdi.

İlk başta adrenalin yüksekti, Quinn yürüyüp konuşuyordu ve bir sürü şey oluyordu. O zamanlar, benim kafamda Quinn işini yapıyordu ve bu konuda çok iyiydi. Umursuyordum çünkü benim için çalışan ve yaralanan herkesi umursardım, özellikle de benim evimde yaşayan Quinn ve Sasha'yı. Ama lanet olası bir nedenden dolayı, bu olaydan beri, gerçekten kontrol altına almam gereken bir takıntı ile mücadele ediyorum.

Ve bu sadece bir takıntı değil. Bu bir korku. Ona bir şey olmasını istemiyorum.

Bunu aşmam gerektiğini biliyorum. Quinn'in aklını kaçırmadan önce işine dönmesine izin vermeliyim, ki buna çok yakın.

Hamuru yoğurmayı bitirince, hamuru streç filmle kaplıyor. Kahvemi bir kenara koyup arkasına yaklaşıyorum. "Bir bakayım."

Quinn, aniden yaklaşmamla sırtı dikleşir. O pek dokunaklı bir insan değildir, ama benim dışımda kimseye karşı bu kadar gergin olduğunu görmedim. Anlamıyorum ve bu çok sinir bozucu. Yani, onunla

daha fazla konuşuyorum. Geçen yıl Nonna Maria öldüğünde, bunun beni ne kadar mahvettiğini görmesine izin verdiğim tek kişi o. Ve benden korkmadığını biliyorum, o zaman ne oluyor lan?

Genellikle, ondan bu tepkiyi almamak için uygun bir fiziksel mesafe bırakırım, ama son altı haftadır bu daha zor hale geldi. Sanki üzerinde lanet bir mıknaş falan var.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor, bana dönerek. Çok yakınım, biliyorum, çünkü yeşil gözlerinde altın ve kehribar rengi benekleri görebiliyorum.

"Omzunu, aptal."

Yüzünde sinir bozukluğu okunuyor. "Hiçbir şey yok. Neden bana inanmadığını anlamıyorum."

"İşine geri dönmeyi bu kadar çok istiyorsan, neden bana göstermeyi reddediyorsun, bilmiyorum."

Burun delikleri genişliyor. Onu manipüle ediyorum, istemediği bir şey karşılığında istediği bir şeyi sunuyorum: ilgimi. Anlıyorum. Ama hadi ama, onu birçok kez gömleksiz gördüm.

Quinn, bu konuda taviz vermeyeceğini görünce, ne kadar sinirlendiğini göstermek için yüksek sesle nefes verir ve önlüğündeki bağı çeker. Bağı başından geçirip tezgahın üzerine atar. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlar.

Tamam, Quinn'i soyunmaya zorlamanın hayal ettiğimden farklı bir havası olduğunu itiraf etmeliyim. Geri çekilip kahvemi almalı, bu durumu daha rahat hale getirmeliyim, ama onun yeşil kareli gömleğinin düğmeleri birer birer açılıp kaslı göğsünü ve karın kaslarını ortaya çıkarırken, ben sadece iki adım ötede duruyorum. Gömleğinin eteğini kot pantolonundan çekip çıkarır ve düğmelerini tamamen açar, ta ki kurşunun sıyırıldığı yan tarafındaki yeni kırmızımsı yara izini görene kadar. Vücudunda başka, daha eski yara izleri de var.

Quinn gömleğini omzundan çekip, deltoid kasından geçen kurşunun bıraktığı taze yuvarlak yara izini ortaya çıkarıyor. Omuz yaraları çok kötü olabilir. Kurşun kemiği değil de kasları delip geçmiş olması onun için büyük şans.

Elimi omzuna koyup, yavaş yavaş daha sert sıkarak, yüzünde bir acı ifadesi olup olmadığını izliyorum. Hala acımadığını inanmak benim için zor, ama o sadece bana sinirli bir şekilde bakıyor.

Vazgeçip elimi çektiğimde, "Ee?" diye sorar. Gömleğini düzeltir ve düğmelerini iliklemeye başlar. "Bu saçma sapan işlerle bana işkence etmeyi bitirdin mi? Ben iyiyim Vitali."

Quinn nadiren adımını söyler. Onun sesinden duymak garip geliyor. Eminim bu yüzden kalbim hızla atıyor.

"Saat onda hazır ol."

Quinn derin bir nefes alır ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

Quinn'in sinirlenmesi beni geri adım attırmadı, ama gülümsemesi attırdı. Onu gördüğümde içimde bir şey çınladı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama birdenbire rahatsız hissettim. Tezgâhtan kahvemi alıp dönüp gitmek üzereydim. O sırada Sasha'yı kapıda her zamanki siyah üniformasıyla, omzuna dökülmüş koyu renk örgülü saçlarıyla gördüm.

Yüzünde aşırı dikkatli bir ifade var ve bu beni "Ne?" diye bağırmaya itiyor.

"Sonunda bir gece izin alabilecek miyim?"

"Evet," diye cevaplıyorum, "tanrıya şükür. Ofisimde taco yemenden bıktım."

Sasha burun kıvrır ve arkamdan Quinn'e bakar. "Bu kibirli, yargılayıcı herifle sürekli birlikte olmak istediğinden emin misin?"

Quinn'in nefesini çektiğini duydum. Ona sırtım dönüktü, yüzündeki ifadeyi göremedim, ama sesinden onun da Sasha'ya katıldığını anladım.

"Siktirin gidin ikiniz de," diye mırıldanırım. Sasha'nın gözlerinde kötücül bir ışık dans ederken yanından geçerim.

* * *

Quinn ve ben Eclipse'e vardığımızda, gece kulübünde personel eksikliği olduğunu görüyoruz. Menajerim Keith, kalan personelin barı idare edebileceğini söylüyor, ama en popüler DJ'lerimizden biri sahnede ve kulüp tıklım tıklım dolu.

Quinn, ben ağzımı açmadan önce başını hayır anlamında salladı çünkü ne yapmasını istediğimi biliyordu. O burada kapı görevlisiyken, onu sürekli barda çalıştırdım. Açıkçası orada daha faydalıydı, çünkü tüm kadınları bara çekiyordu ve kadınlar sırf onunla konuşmak için içki sipariş ediyorlardı. Salonda çalışırken, kadınları bardan *uzaklaştırıyordu*, bu da onların daha az para harcamaları anlamına geliyordu, ayrıca etrafta dolaşmaları da onun işini zorlaştırıyordu.

Yine de işini her zaman başarırdı, bunu bir gece hayatımı kurtardığında kanıtladı. Yüzündeki yara izlerinden biri buradan geliyor ve bu olay sayesinde benim korumam olarak çalışmaya başladı.

"Sadece bu gece için," diyorum ona.

Gözleri parladı. "Bardan sana yardım edemem. Seni göremem ve duyamam. Bir şey olursa çok uzaktayım..."

"Burada olmana ihtiyacım var."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Bu benim işim değil. *Senin* işin."

Bu beni biraz sinirlendirir. Yani, yanlış sayılmaz. O benim korumam, benim çalışanım, yani ben tam anlamıyla onun işi *sayılırım*. Ama bu hoşuma gitmez.

"Sadece dediğimi yap, Quinn, Tanrı aşkına."

Sonraki iki saati asma kattaki ofisimde geçirdim. Defterleri tutmak çok sıkıcı, ama kulüp aracılığıyla para aklamak bir muhasebeciye güvenmek için çok tehlikeli. Lanet olsun, amcamla olanlardan sonra kimseye güvenmek zor.

Kardeşimin dört yıl boyunca ortadan kaybolmasının sebebi oydu. Amcam, Roman ve beni bir tehdit olarak görüyordu, bu yüzden Roman'ı uyuşturup kaçırdı ve onu Doğu Avrupa'daki sadist bir dövüş çetesine sattı. Hâlâ Roman'a, ikimize de böyle ihanet ettiğine inanamıyorum.

Bunu hiç fark edemediğime hala inanamıyorum.

Muhasebenin sıkıcılığından biraz uzaklaşmak istediğimde, Eclipse'in güvenlik kamerasına geçiyorum. Dışarıyı ve kapıları, kaotik dans pistini ve daha küçük bir barı olan daha sakın VIP asma katını kontrol ediyorum.

Sonra ana bara geçiyorum.

Keith ve Alesha'nın arasında sıkışmış olan Quinn, üç içki hazırlıyor. Sipariş veren genç kadın bara yaslanmış, açıkça onunla flört ediyor. Bu, beklediğim bir şeydi.

Beklemediğim şey ise Quinn'in de flört etmeye karşılık vermesiydi. Gözlerime inanamıyorum.

Evden çıkmadan önce Quinn, yeşil ekose gömleğini dar kesim siyah bir düğmeli gömlekle değiştirdi. Üstteki birkaç düğme açık bırakılmış, göğsünü biraz görünüyor. Buraya gelirken de böyle miydi? Sanmıyorum. Bir başka fark da, evdeyken kollarını kıvrımış tutarken, şimdi yaralarını örtmek için kollarını indirip düğmelerini iliklemiş, dikkatin vücuduna ve yüzüne odaklanmasını sağlamış.

Kaşlarımı çattım. Saçını ne zaman kestirdi? Arkada bu kadar kısa kesildiğini fark etmemiştim, ama şimdi fark ettim. İyi görünüyor. Yüzünün yapısını ortaya çıkarıyor.

Tanrım, bu kıza gülümsüyor, lanet olsun *gülümsüyor*. Küçük bir gülümseme, ama yine de. Ne oluyor be? Onun eşcinsel olduğunu sanıyordum. *Eminim* eşcinseldir. Onun eşcinsel olduğunu *biliyorum*. Ve Quinn *flört* etmez. Burada çalışırken flört eder miydi? Hatırlayamıyorum. O zamanlar pek dikkat etmemiştim.

Neden şimdi dikkat ediyorum?

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Sinirlenerek pencereyi kapatıyorum. Muhasebe programını açıp rakamlara odaklanmaya çalışıyorum. Nerede kalmıştım?

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.

Likör şişeleriyle dolu yan masaya bakıyorum. Burada bir şeyler hazırlayabilirim. Yapabilirim.

İKİ Quinn

Barda çalışmaktan nefret ediyorum. Bu tür insanlarla etkileşimde bulunmak beni çok yoruyor, ama bu rolü tekrar üstlenmek beni eskiden oynadığım karaktere dönüştürdü. Alesha ve Keith'e kıyasla, aslında o kadar da arkadaş canlısı değilim, ama yine de bana aşırı bir performans gibi geliyor.

"Afiyet olsun," diyerek pembe file bluzlu genç kadına Cosmo'yu barın üzerinden uzatıyorum. Ona göz kırpiyorum ve o da bana yirmi dolar bahşiş veriyor. "Teşekkürler tatlım."

O da bunu yiyor. Yemin ederim, heteroseksüel erkekler çok aptal. Kadınlarla işleri çok kolay. Bir erkeği etkilemek çok daha zor.

Tabii ki, aşık olduğum erkek gerçekten eşcinsel olsaydı bu iş daha kolay olurdu. Ama ben cezalandırılmayı seven biriyim.

Bu arada.

Vitali, asma kattan zemin kata inen merdivenlerin başında belirir. Gürültü, kalabalık ve genel kaos göz önüne alındığında, onu fark etmemem gerekirdi, ama ben onu her zaman çok iyi fark ederim.

Bunu belli etmiyorum, ama merdivenlerden inerken onu göz ucuyla izliyorum. Siyah çizgili pantolon ve yelek giymiş, kravatsız, dar beyaz bir gömlek giyiyor. Omuzlarını ve göğsünü kaplayan siyah dövmeler, yakasından boynuna kadar uzanıyor. Son derece kibirli, "burası benim" enerjisiyle hareket ediyor. Neden bunun beni bu kadar tahrik ettiğini bilmiyorum, ama öyle. Her zaman öyleydi.

Sanırım bunu oldukça iyi saklıyorum.

Tabii ki, pek çok şeyi saklıyorum. Pratik yapmak mükemmelleştirir falan. Öyleyse neden daha kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyor?

Bir masaya içki hazırlamakla meşgulüm ama yine de beyaz kısa bluzlu kızıl saçlı kıza "ne alırsınız?" diye başımı sallıyorum.

Mojito sipariş ediyor. "İyi seçim," diyorum otomatik olarak, ama içimden inliyorum. Bunu hazırlamak bir dakikamı alacak, yani etkileşimimizi uzatmam gerekecek.

"Ben yaparım."

Vitali'nin yumuşak, kalın sesi, yanıma yaklaşırken ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ona onaylayan bir bakış attıktan sonra, hazırladığım White Russian'a odaklanıyorum.

"Havana Club mu?" der ve bana olan ilgisini çoktan kaybetmiş kızıl saçlı kıza rom önerir. Onu suçlayamam. Vitali çok seksi.

Elbette, kibirli tavırları, boynundaki ve ellerindeki dövmele ve pahalı, özel dikim kıyafetleri var. Bunlar herkeste etkileyici olabilir, ama *yüzü*... Onun yüzüne bir türlü alışamıyorum. Yüksek elmacık kemikleri ile sert, köşeli çene hattı arasında çukurlaşan yanakları. Mükemmel burnu ve seksi, acımasız dudakları. Doğrudan içine işleyen koyu renkli gözleri.

İki yıl önce Eclipse'e adım attığım andan itibaren kaderim belliydi.

Bazen yalnız kaldığımda, ona olan takıntımın kendini sabote etmek ya da başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sanki Vitali'ye aşık olduğum sürece, hiçbir şeyin bir sonucu olmayacağı için tamamen zarar görmeye karşı bağışık olduğumu düşünüyorum. Ama bu açıklama, onun yanında olduğum anda çürümekte—çünkü onun yanında olmak kadar acı veren başka bir şey yok. Yine de, olmak istediğim tek yer orası.

Onun hiçbir fikri olmadığına eminim. Çok dikkatliyim.

Ama... Sasha'nın bildiğini düşünüyorum. En azından şüpheleniyor. Bazen, bugün olduğu gibi, tek bir şekilde ya da başka bir şekilde yorumlanabilecek yorumlar yapıyor. O gerçekten şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım, ama tam bir pislik. Yemin ederim ki beni yakalamaya çalışıyor. Ve geçen hafta ona suşi yaptığımı düşününce. Gerçekten pişmanım.

Vitali, arkamdaki buzdolabına uzanırken elini omzumun üzerine koyuyor. Barın yoğun olduğu zamanlarda bu tür temaslar tamamen normaldir. Sadece "*arkandayım, geri çekilme*" anlamına gelir. Kahretsin, on beş dakika önce Keith'e de aynısını yaptım. Ama vücudum Keith'le olan temasa hiçbir anlam yüklemeyken, şimdi kesinlikle bir anlam yüklüyor. Kasıklarına sıcaklık dalgaları yayılıyor.

Neden bu kadar zorlandığımı bilmiyorum. Sanki Vitali'de bir şey değişmiş gibi hissediyorum. Bunun tamamen kafamda olduğunu biliyorum, ama lanet olsun. Çok fazla hassaslaşmışım.

O omzumu görmekte ısrar ettiğinde sertleşeceğimden çok endişelendim. Onun önünde gömleğimin düğmelerini açmak? Sonra bana dokunması? Zihnim panik modundaydı, bedenim ise o anın cinsel mi yoksa tehditkar mı olduğu konusunda kafası karışmıştı.

Tabii ki ikisi de değildi, ama uyarıyı ciddiye aldım ve her ihtimale karşı kot pantolonumun altına sıkıştırma şortu giydim. Onları çok nadiren giyerim

Çünkü sikimin vücutuma çarpmasından nefret ederim, ama bu gece gerekli olabileceğini biliyordum ve lanet olsun, haklıydım.

Alesha'nın diğ er tarafına geçemez miydi? Ve neden burada duruyor ki? O sadece acil durumlarda barda çalışır, ama bu acil bir durum değıl. Keith ve Alesha'nın üçüncü bir kişi olmadan boğılacaklarını kabul ediyorum, ama üçüncü kişi benim. Çok çalışıyoruz, ama idare ediyoruz.

Vitali, ben üç içkiyi tepsiye koyarken mojito'yu barın üzerinden kaydırıyor. Onun ve Alesha'nın yanından geçip içkileri barın sonuna, bekleyen garsona götürüyorum. Garson bana hızlıca teşekkür edip kalabalığın içinde kayboluyor.

Gerçekten Alesha'nın yerini alıp onu Vitali'ye doğru itmek istiyorum, ama bu çok bariz olur, bu yüzden Vitali ve Keith'in arasındaki yerime geri dönüyorum. Birkaç adama bira dolduruyorum, sonra minyon bir sarışına davet edici bir işaret yapıyorum.

"Ne alırsınız?"

Flörtöz bir şekilde gülümser ve bara doğru eğilir. "Eğlenceli bir şey. Ne önerirsiniz?"

Siktir, bunun için enerjim yok. Derinlere iniyorum. "Margarita? ikolatalı martini? Ama dikkatli olmalısın. Tatlı şeyler seni çok çabuk sarhoş edebilir."

"*Sen de* oldukça tatlısın," diye alay ediyor. "Belki *sen* beni sarhoş edebilirsin."

Ona beklenen gülümsemeyi gösteririm. "Bu benim işim sayılır. Margarita?" diye öneririm, konuyu ilerletmeye çalışarak.

"Olur." "Tuzlu kenar mı?"

"Ooh, evet, lütfen."

"Tamamdır." Vitali'nin bana baktığının farkında olarak karıştırmaya başlıyorum. Nedenini bilmiyorum.

Ben çalışırken, sarışın kadın bana Pazar günü yapılacak canlı müzik hakkında soru soruyor. Bu gece dört kez aynı soruyu sordular, bu yüzden bu sefer hazır bir cevabım var.

Kokteyli ona doğru kaydırduğımda, bana kartını verir. Kartını okutur ve fişle birlikte geri veririm. İyi bir bahşış ve onun numarasını alırım.

Onu cesaretlendirmek istemediğim için, margaritayı alıp uzaklaşırken sadece belirsiz bir teşekkür işareti yaptım. Vitali'nin yaklaştığını hissettim, ama fişi almak için uzandığımda parmakları bileğimi kavradığında yine de çok şaşırdım. Donakaldım.

Bana doğru eğilip kulağıma "Kadınlardan hoşlandığını sanmıyordum" diye fısıldadığında, vücudumdan bir elektrik akımı geçer.

Titriyorum. Elimde değil.

"Değilim." Tanrım, bana çok yakın. Vücudunun ısını hissedebiliyorum.

"O zaman neden onunla flört ediyordun?" Sesinde karanlık bir şey var. Tehlikeli bir şey. Penisim sertleşir.

Onunla flört ettiğimi düşünmüyorum, ama savunmaya geçmeyi reddediyorum. "Gerçek işimi yapmak yerine barmenlik yapmamı isteyen sensin" diyorum.

Vitali'nin sinirli nefesini kulağımın dibinde hissediyorum. Vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Parmakları bileğimden elime doğru kayıyor ve fişe uzanıyor. Dokunuşu penisime şiddetli bir nabız gönderiyor. Fişi parmaklarımın altından çekip alıyor. Onu buruşturup çöpe atıyor, bahşişimi ve sarışının numarasını çöpe atıyor.

"Bana yirmi dolar borçlusun," diyorum ona, sonunda geri çekilip arkadan aydınlatmalı raftan bir şişe viski alırken. Bahşişler umurumda değil. Vitali bana iyi maaş veriyor, bu yüzden geri kalanını diğer çalışanlara bırakacaktım.

"On iki buçuk," diye düzeltir ve çift porsiyon doldurur. "Bunun için onu becerecek miydin?"

Neden pislik gibi davrandığını bilmiyorum, ama bu beni sinirlendiriyor. Elimde olmayan bir ereksiyon da ruh halimi pek iyileştirmiyor.

"Eminim seni yedek olarak kabul eder. Tabii çöp kutusundan numarasını çıkarmak istersen." En azından ben öyle olduğunu varsayıyorum, ama o onun tipi gibi görünmüyordu. O genellikle flört eden değil, ateşli kadınları tercih eder.

Vitali'nin burun delikleri genişledi ve bir sorun çıkacak mı diye merak ettim. Genelde ona karşı çıkmam çünkü o da genelde beni kızdırmaz.

Görüyorsunuz, bu yüzden dinamikimizin değiştiğini hissediyorum. Yaralandıktan sonra başladığını hissediyorum, ama nedenini anlamıyorum. Ve kendime sürekli söylediğim gibi, bu benim kafamda olan bir şey *değil*.

Bilmem gereken, bunun nedeninin hangimiz olduğu. Muhtemelen benim. Ara verdiğimiz için sinirlenmişim. Öfke ve depresyon döngüsüne girmeye başlamıştım, ki bundan gerçekten nefret ediyorum. Bu, bakış açımı çarpıtıyor. Bunu biliyorum. Daha önce de yaşadım. Kendime ve Vitali'ye karşı normal halime dönmem gerekiyor.

Ama sonra o sanki söylediklerim komikmiş gibi gülümsüyor ve kıkırdıyor, ve beynim tamamen bozuluyor. Düşüncelerim yok oluyor. Kararlarım yok oluyor, ve ben sadece ...

Sahip olamayacağım şeyleri istiyorum.

Bu yüzden, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlayarak bara yaslanmış, viskisini yudumlarken ona bakmak istesem de, ondan uzaklaşıyorum, işime geri dönüyorum ve ağrıyan sikimi görmezden geliyorum.

Buna alışkın olmadığımından değil.

ÜÇ Vitali

Hayır, sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Neden onunla uğraştığımı bilmiyorum. Neden ona takıntılı olduğumu bilmiyorum.

Quinn'i rahat bırakmalı, onun alanından çıkmalı ve ofisime dönmeliyim. O kadar gergin ki, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Ona dokunmamalıydım. İşte burada hata yaptım ve bu bugün ilk kez olan bir şey değildi.

Açıklayamıyorum. Lanet olası bir dürtü bu.

Bilgisayarımın başına oturmak istemediğim için ofisime dönmüyorum, ama kendimi zorlayarak Quinn'i yalnız bırakıyorum. Gece ilerledikçe sessizleşiyor ve her zamanki çekingenliğine geri dönüyor. Yorgun mu yoksa insanlardan bıkmış mı, anlayamıyorum, ama davranışları el hareketleri, baş sallamalar ve sadece en gerekli kelimelerle sınırlı kalıyor. Yine de oldukça uyanık, sürekli kalabalığı takip ediyor. Bunu çok ince bir şekilde yapıyor, ama ben anlayabiliyorum.

Quinn her zaman tehlikeye karşı uyanıktır. İki yıl önce hayatımı bu şekilde kurtardı. Ne Sasha'nın ne de benim fark etmediğimiz bir şeyi gördü. Beni otoparka kadar takip eden bir adam. Beni öldürebilecek bir silah. Quinn orada olmasaydı, adamı yakalamasaydı, onunla dövüşmeseydi, onu öldürmeseydi, ben ölmüş olurum.

Saat 1:30 civarında telefonum titrer. Telefonumu çıkarırım ve ekranda Joe'nun adını görünce kaşlarımı çatırım. Quinn'in tüm dikkati anında bana yönelir, sanki beni görmezden geliyor gibi görünse de aslında hiç farkında olmadığım bir an olmamış gibi.

Bardan uzaklaşıp arkasındaki sessiz depo odasına doğru yürüdüğümde, Quinn hazırladığı içkiyi bırakıp peşimden gelir. Ona kapıyı açık bırakırım, böylece mahremiyete ihtiyacım olmadığını anlar. Kapıyı arkamızdan kapatır ve ben telefonu açarken yanında durur.

"Evet, Joe."

Joe lafı dolandırmaz. "Depoda bir olay oldu. Biraz hasar var, çok değil. Lanet DiMaggios pencereden molotof kokteyli attı."

"Siktir. O pisliği yakaladın mı?"

"Tabii ki patron." Joe'nun "benden nasıl şüphe edebilirsin" tonu öfkemi yatıştırır. Benim için çalışan çok iyi adamlarım var. Böyle durumlarda önemli olan budur.

Amcamın ihanetini öğrendikten sonra biraz paranoyaklaştım. Haftalarca amcamın ve kendi kayıtlarımı didik didik inceleyerek adamlarımdan herhangi birinin onunla işbirliği yaptığına dair bir işaret aradım. Ama şükürler olsun ki hepsi güvenilir. Temizlik yapmak beni DiMaggios'lara karşı zayıflatırdı ve oyuna getirildiğini bilmek çok kötü bir şey.

Joe, "DiMaggio'nun adamı seninle konuşmak istiyor" diyor. Tabii ki istiyor. "Sence bir şey biliyor mu?"

"Sanmıyorum. Sadece birkaç dakika daha nefes almak istiyor. Onu ikna etmemi ister misin?"

"Hayır, Eclipse'teyim. On beş dakikada orada olabilirim."

Telefonu kapattığımda, Quinn soru sorarak beni yavaşlatmıyor. Kapıyı açar, böylece ofisime çıkıp eşyalarımızı alıp gidebiliriz.

Altı hafta boyunca onunla çalışmayıp sadece evde etkileşimde bulunduktan sonra, bir değişiklik fark ettim, birdenbire görünmez hale geldi. Beni rahatsız etmiyor, dikkatimi dağıtmıyor. Sadece işini yapıyor. Ben onunla uğraşmadığım sürece, o temelde bir gölge gibi.

Onu hafife almak çok kolay. Onunla çalışmak sorunsuz. Onu düşünmeme bile gerek yok çünkü ihtiyacım olduğunda her an yanımda olacağını biliyorum. Evdeyken onu daha fazla fark ediyorum ama bu her zaman rahatlatıcı olmuştur. Arkadaşlığa dönüşüyor. Geçen yıl Nonna Maria öldüğünde ikimiz de çok sarhoş olmuştuk ve sonunda bana vücudundaki yanık izlerini kimin yaptığını söylemişti.

Sorun şu ki, artık onu hafife alamıyorum, yaralanarak beni çok korkuttuktan sonra, ve artık rahat da hissetmiyorum. Bunu açıklamak daha zor, ama sanki onu fark ettim, *gerçekten* fark ettim, her şey farklı geliyor.

Nasıl farklı, bilmiyorum. Sanırım bu yüzden onunla uğraşıp duruyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor ve anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Quinn'le ilgili sorunlar, depoya vardığımızda aklımın bir köşesine itiliyor.

Kararmış kasalara ve erimiş elektronik cihazlara bakıyorum, hepsi yangın söndürücünden çıkan beyaz tozla kaplı. Hızlı bir zihinsel hesaplama yapıyorum, yüz bin dolarlık zarar. Çok büyük bir kayıp değil, ama ürünler benim değil.

Burada birçok kişiye yer kiraliyorum. Yasal, kayıtlı mallara sahip olmak, kendi yasadışı ithalatımı - silahlar, sigaralar, esrar - gizlememi kolaylaştırıyor, ama bu, kiracılarımın kayıplarından sorumlu olduğum anlamına geliyor. Ayrıca onların sorularıyla da uğraşmak zorundayım. Sebep hakkında yalan söyleyeceğim, ama yine de çok can sıkıcı.

Saldırı o kadar küçük ki, DiMaggios sadece bana sorun çıkarmaya çalışıyor. Belki bunu yapan pislik kaçabileceğini düşündü, ama burada ve burada ölecek.

Joe ve Quinn'in ayak sesleri benimkilerle birlikte yankılanıyor, açık alandan geçip adamın plastik bir örtünün üzerinde diz çökmüş, elleri arkada bağlanmış halde durduğu yere doğru yürüyoruz. Joe'nun emrinde çalışan iki adamım silahlarını çekmiş, nöbet tutuyor.

DiMaggio'nun adamının karşısına gelip duruyorum. "Bir mesajın falan mı var?"

Adam dizlerinin üzerinde kayıyor, gözleri sağa sola bakınıyor. Joe haklıymış. Adamın hiçbir şeyi yok, sadece ölmek istemiyor. Onu bunun için suçlayamam.

Quinn bana bir av bıçağı uzattı.

Diz çökmüş adam geriye doğru eğilir ve kafasını adamlarımdan birinin silahına çarpar. "Size yardım edebilirim! Bir şeyler biliyorum..."

"Şüpheliyim." Bu benim her zaman kullandığım bir cevaptır, çünkü insanları konuşmaya ikna etmek için, kendi haklılığını kanıtlama arzusundan daha etkili bir şey yoktur. Bu, pazarlık aşamasını atlamamıza yardımcı olur.

"Martin Cohen! Bu deponun yerini bize o verdi."

"Öyle mi?" diye soruyorum, şaşkınlığımı gizlemek için sıkılmış gibi davranarak. Özel Ajan Martin Cohen, FBI'ın Boston saha ofisinin başkanıdır. Aylar önce, onun Gavino DiMaggio ile bağlantılı olduğunu tespit ettik.

Yozlaşmış bir ajan sürpriz değil. DiMaggios'ları soruşturmalardan koruduktan sonra erken emekli olacak. Benim de maaş bordromda yozlaşmış ajanlar ve polisler var. Ama Cohen yüksek mevkide ve DiMaggios'lara benimle ilgili bilgi veriyorsa, bu bir sorun. Bu, DiMaggios'ların faaliyetlerine sadece göz yummadığı anlamına geliyor. Bizim savaşıma karışmış. Bu, ihtiyacım olmayan bir karmaşıklık.

Cohen'in bu deponun yerini bilmesi tek başına endişe verici değil. Bu, şirket sahipliği katmanlarının içinde gömülü olan benim adımları bulmak için biraz araştırma yaptığı anlamına geliyor. Ama bu bazı soruları akla getiriyor. Başka neler biliyor ve bunları nasıl kullanacak?

DiMaggio'nun tek kullanımlık adamı bu bilgiye sahip olmayacaktır.

Adam endişeyle dudaklarını yalıyor. İlgisizliğimi görüyor. Pazarlık etmeye çalışıyor: "Beni bırakabilirsin. Beni yakalamamışsın gibi başarı raporu veririm. Sana bilgi verebilirim..."

"Elinde olan tek şey bu, değil mi?" "Sana yardım edebilirim!"

"DiMaggios'u ihanet etmeye hazırsan, beni de ihanet etmeye hazırsın demektir.

Hainlere yapılacak tek bir şey vardır."

Ayağa kalkmaya çalışır. Ben hamle yaparken yana doğru kaçmaya çalışır, ama çok yavaştır ve ayakları plastiğe takılır. Onu saçından yakalar ve bıçağımı karnına saplarım. Çıkarırım ve tekrar tekrar saplarım.

Bacakları titrer, ama ben hala saçını tutuyorum, onu yarı ayakta tutarak bıçağımı boğazına saplarım. Kan fişkirir.

Onu bırakırım. Ceset ayaklarımın dibine düşer.

Kolayca çıkarılabilen tanımlayıcı parçaları arıyorum. Parmakları dövme ve birinde altın bir yüzük var. Zip bağını kesip kolunu yukarı çekerek iyi bir tutuş sağlıyorum. Kemiği kesmek için biraz testereyle kesmek gerekiyor, ama sonunda parmak kopuyor.

Şiddetten zevk almıyorum, ama bu beni rahatsız da etmiyor. On altı yaşından beri insanları kaçırıyor, öldürüyor ve işkence ediyorum. Bu sadece iş. Hayatın bir parçası.

Annemin bundan nefret ettiğini ve benim için çok genç olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama babam onun yerini almaya hazır olmamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. İkisi de bir yıl sonra öldü. Babam beni bu hayata hazırlamamış olsaydı, şimdiye kadar ben de Roman da ölmüş olurduk.

Roman'a olanlardan nefret ediyorum, ama en azından hayatta. En azından şu anda burada. Bu aileye bir daha hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Cesetten uzaklaştığımda, Quinn bana bir mendil uzattı. Yüzümü ve ellerimi sertçe sildim. Bıçağı temizleyip Quinn'e geri verdim, sonra parmağı mendile sardım.

Joe ve diğerlerine, "Cesedi ve kullandığı aracı ortadan kaldırın. Onları yok edin. Pencereyi tamir edin, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünsün. Ve kimse bir şey söylemesin. DiMaggio ya bir rapor ya da ceset bekliyor olacak. İkisini de almayacak. Bırakın kafa yorulsun."

DÖRT Vitali

Evimizin yapısı gereği, bodrum katındaki spor salonumuz popüler bir yer, bu yüzden yaklaşırken duyduğum gürültüye şaşırmıyorum. Vuruşların şiddetinden Roman olduğunu anlıyorum, ama o kum torbasına vuruyor değil. O zaman ses daha derin olurdu. O, pedlere vuruyor. Biriyle dövüşüyor.

Quinn olmalı, çünkü Sasha'nın bunu kaldırabileceği mümkün değil. Onun gücü kaçma, çeviklik ve hızda, kaba kuvvette değil. Roman da Lucas'la asla böyle dövüşmez, Lucas bunu kaldırabilse bile.

Tanrım, çok güçlü. Kardeşim, dört yıllık cehennem onu içten dışa değiştirmeden önce bile her zaman çok güçlü ve çok agresifti. Vücudundaki yaralar yıllarca süren vahşeti gösteriyor ve gözleri hala hayatta kalmasının nedenini gösteren yırtıcı bakışını taşıyor.

Neredeyse iki aydır evde ama hâlâ ona ne yapacağımı bilmiyorum. Bana pek iyi tepki vermiyor. İyi gidiyoruz ama aramızda çok kolay gerginlik oluyor. Bazen çok sabırsız olduğumu düşünüyorum - ki evet, öyleyim - ve onun sadece zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum - ki evet, öyle. Ama sonra onu Quinn ile dövüşürken duyuyorum ya da yatak odalarında Lucas ile konuşurken alçak sesini duyuyorum ve sorunun ben olduğumu anlıyorum.

Bu yüzden koridorda duruyorum. Benim varlığım dinamikleri değiştirecek ve ikisini de filtelenmemiş olarak duymak istiyorum. Yani ben de bir nevi kulak misafiri oluyorum.

Bir süre sadece homurtular ve gürültüler duyuyorum, hepsi Roman'dan geliyor. Sonra Quinn'i duymaya başlıyorum. Saldırı yoğunlaştıkça o da homurdanıyor ve inliyor. Sesleri gittikçe sertleşiyor ve keskinleşiyor, ta ki "Ara!" diye bağırana kadar.

Gümbürtüler devam ediyor, bu da ikisinin de ayrılmadığını gösteriyor. Quinn mola vermek istiyorsa neden dışarı çıkmıyor? İkisinin homurtuları daha da yükseliyor.

Quinn "Lanet olası ara!" diye bağırdığında, neredeyse odaya girecektim, ama çarpışmalar aniden sona erdi.

"Siktir!" Quinn bağırır. Nefesinin kesildiğini duyarım, Roman'ın da. Hafif bir şey fırlatılır, muhtemelen pedler. İkisi de

Derin bir nefes alınır, bir an sonra Roman'ın sert sesi sorar, "İyi misin?" Quinn cevap vermez, Roman homurdanır, "*Quinn*."

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Quinn'in nefesi hala kesik kesik ama ayak sesleri durur.

"Omzunu incittim mi?" Roman'ın sesindeki endişeyi fark edince, Quinn'i önemsedığını anlıyorum. Roman o kadar güçlü bir hayatta kalma modunda ki, Lucas dışında ondan böyle bir şey duymamıştım.

"O değil," diye tersler

Quinn. "O zaman ne..."

"Sinirimi kaybediyorum, lanet olsun, bana bir saniye ver."

"Oh," diye cevaplar Roman.

Demek bu yüzden Quinn ayrılmadı. Gerçekten sinirli biri. Genelde kendini iyi kontrol ediyor. Bence bu, onun bu kadar çekingen olmasının bir nedeni. Her zaman kendini kontrol ediyor. Ama bazı şeyler onu tetikliyor.

Yine ayak sesleri duyuyorum. Quinn'in sesleri, sanırım. Nefesi gürültülü ama sabit bir ritimde zorlanıyor. Bir dakika sonra, sakın bir sesle, "Tamam. Yeniden başlayabiliriz," diyor.

"Emin misin?"

"Evet, iyiyim."

"Karşılık vermek ister misin?" diye soruyor Roman.

Quinn homurdanır. "Hayatta olmaz." Engelleyici pedleri geri takarken çıkardığı hışırtı sesini duyarım. "İkimize de o kadar güvenmiyorum ve ben yerde yatacağım." Pedler birbirine çarpar. "Hadi başlayalım."

"Seni daha iyi duymaya çalışacağım. Sadece... ilk başta anlamadım."

"Sorun yok. Hadi." Pedler tekrar çarpışır, sonra dövüş yeniden başlar.

Roman çok fazla iletişim *kurdu*. Mutlu olmam gerekirdi. mutluyum, ama lanet olsun. Neden benimle de böyle iletişim kuramıyor?

Dışarıda dinlemiyormuş gibi içeri giriyorum, Quinn'in gözleri Roman'ın omzunun üzerinden bana doğru kayınca başımı sallıyorum. Koşu bandına çıkıyorum, ısınırken onları gizlice izliyorum.

İkisi de siyah kauçuk matın üzerinde çıplak ayakla duruyorlar, ikisi de gömleksiz. 193 cm boyundaki Roman, Quinn'den birkaç santim daha uzun, ancak ikisi de güçlü bir vücuda sahip.

Her vuruşta kasları geriliyor ve eski tuğla duvarlar sert bir arka plan oluşturuyor.

Roman'ın koyu renkli, kafatası şeklinde kesilmiş saçları ve vucudunu kaplayan yara izleri arasında, kardeşim çok tehlikeli görünüyör — ve öyle de. Onun bir insanı, bez bebek gibi gevşeyene kadar defalarca yere vurmasını gördüm. Onun Quinn'e böyle vurmasını görmek beni tedirgin ediyor, ama Roman kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyör ve Quinn de bunu açıkça kaldıracak.

Quinn, Roman kadar kötü yaralanmamış, ama o da oldukça hırpalanmış. Sadece yeni, koyu renkli yara izleri veya eski, soluk yanıklar değil. Bıçak yaraları ve kötü kesikler de var. Hiç söylemedi, ama bence eskiden sokak dvşsyd. Onun tarzında bunu görüyorum. Yani, gördüğüm şeylerden biri bu. Ayrıca, çok fazla dayak yemeye alışkın birini de görüyorum.

Belki de bu yüzden Roman'la benim başa çıkamadığım kadar iyi başa çıkıyor. Benim anlamadığım bir şeyi anlıyor, kardeşimle nasıl başa çıkacağını biliyor.

İlk başta, kendime bunun üzerinde çalıştığımı söylüyorum. İkiisi birlikte. Aralarındaki etkileşimi.

Yine de... gözlerim Quinn'de olduğu gibi Roman'da kalmıyor. Yanlarında belirginleşen sırt kasları. Kalasından gri eşofmanın beline kadar uzanan v-izgisi. Vucudunun darbelere karşı kendini hazırlaması.

Bir saniye.

Bu...

Ben...

Ondan *hoşlanıyor* muyum? Bu yüzden mi ona bu kadar takıntılıyım?

...hayır. Olamaz.

Bu mantıklı olmaz.

Quinn'i yıllardır tanıyorum ve ona karşı hiç cinsel tepki göstermedim —ya da herhangi bir erkeğe karşı—ve bu benim yanlış anlayabileceğim bir şey değil. Sertleşirdim. Anlardım. Bu çok açık olurdu.

Yani, hadi ama, başka bir erkeğin vucudunu beğenmek, ona ilgi duymak değildir. Quinn harika görünüyör. Vucudu çok iyi. Kendi vucuduma yeterince güveniyorum, onun vucudunun inanılmaz olduğunu anlayabiliyorum, hepsi bu. Başka bir erkeğin karın kaslarına baktım diye cinsel kimlik krizi yaşamama gerek yok. Tanrım. Sakin ol.

Yine de ısınmamı kısa kesip ağırlıkların olduğu yere geçtim.

Bu spor salonu, evimde yaptığım bira büyük değişiklikten biri, bira duvarı yıkarak babamın sahip olduğu serbest ağırlık rafının ötesine genişlettim.

Şimdi, boks alanı, kum torbaları ve koşu bantları, ayrıca raflar, banklar, bacak presi ve güç kafesi var.

Ben bench press'e karar verdim çünkü uzanmak, sparring'i izlemek için aynalı duvarı kullanma isteğimi ortadan kaldırıyor. Yeterince odaklanıyorum ve bu istek kayboluyor. Egzersiz yapmayı sevmemin nedeni budur. Zihnimi sakinleştirmek için aynı anda hem kolay hem de zor olan tek şey bu.

Setlerimi bitirdiğimde terli ve gömleksizim. Aynadaki hareket gözüme çarpar. Kafamı kaldırıp Quinn'in yaklaştığını görürüm. Roman gitmiştir. "Yeterince tatmin olmadın mı?" diye sorarım. Artık ayakkabı giyiyor ama hâlâ gömleksiz. Üst vücudu terden parlıyor.

"Haftalarca kıcımın üstüne oturdum," diye hatırlatıyor bana, bacak presine doğru yönelirken. Ağırlık yüklemeye başlıyor.

"Sen kafadan kontaksın," diye alay ediyorum, o da bir plaka bir plaka yüklemeye devam ediyor. Quinn'e her zaman leg press konusunda sataşırım çünkü, lanet bir psikopat gibi, onu seviyor.

Koltuğu ayarlıyor ve oturdu. "Bu hafta bacak antrenmanını atladın mı?"

"Hayır, aptal. Bu sabah bacak antrenmanı yaptım. Ama normal bir insan gibi, her saniyesinden nefret ettim."

Gülüyor ve ayaklarını tahtaya koyuyor. Bana bakmıyor, bu yüzden gülümserken profilini görüyorum.

Eşcinsel

miyim?

Hayır.

Tanrım.

"Lanet olası mazoşist," diye mırıldanıyorum, o yüklü kızağı iterek. Setin ortasında bir cevap beklemiyorum, ama Quinn tekrarlar arasında homurdanıyor, "Evet. Sayılır."

Ne?

Daha fazla açıklamıyor, ben de kendimi lat pulldown ile meşgul ediyorum. Sırada yapmam gereken şey bu değil, ama makine diğer tarafa bakıyor ve onu görmemi engelliyor. Ancak, o tekrarlarını yaparken makinenin düzenli kayışını duymamı engellemiyor.

Biraz mazoşist mi? Bacak presinden bahsediyordu, değil mi? Başka şeylerden değil.

Kahretsin, kafam çok karışık. Odaklanmak için ağırlığı artırıyorum. Bir süre işe yarıyor, ama oturarak omuz çalışması için serbest ağırlıklara geçtiğimde, Quinn'in bacak çalışmasını bitirip

bana katılmak için yanıma geldiğini fark ediyorum. Rafta duran ağırlıkları alıyor ve benim yanımdaki bankta uzanıyor.

Göğüs pres setine başladığında, kasları göğsünde belirginleşir ve omuzları ve kolları gerilir. Sağ kolunda hafif bir takılma olur, ama yine de devam eder.

Mesele şu ki, bir erkeğe ilgi duymakla bir sorunum yok. Sadece *mantıklı* gelmiyor. Lanet olsun, 32 yaşındayım ve hayatımda bir kez bile heteroseksüel olduğumu sorgulamadım.

Bir tür test olarak, gözlerimi Quinn'in kaslı karnından kasıklarına kaydırıyorum, terli pantolonunun altında penisinin şişkinliği belirginleşiyor. Quinn setini bitirip oturmadan önce tepkimi anlamaya vaktim yok —ve beni yakaladı.

Gözlerimi ondan ayırıp, omuz presine başlamak için halterleri kaldırıyorum. "Omuzların iyi görünüyor," diyorum, sanki ona bakıyormuşum gibi.

"Hm," tek aldığım cevap bu.

Kahretsin.

Aynadaki duruşuma odaklanıyorum, zeytin rengi tenimin yüzümde görünebilecek kızarıklıkları gizlediği için minnettarım, çünkü lanet olsun, burası çok sıcak. Ve lanet olsun, o beni sürekli izliyor.

Ağırlıkları uyluklarıma indirdiğimde, Quinn'in bakışları benden aynadaki yansıma kayıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Gerginliği gidermek için onun ya da benim bir şey söylememiz gerekiyor. İkimiz de söylemiyoruz.

Ne oluyor lan?

Yani, Quinn'e karşı her zaman *bir şeyler* hissetmişimdir, ama bunun nedenini hiç sorgulamamıştım, çünkü iyi anlaşıyoruz, onu seviyorum, o harika bir koruma, hatta bir arkadaş ve ona güveniyorum. Neden şimdi bunu sorguluyorum? Neden daha fazlası gibi geliyor? Ve bu daha fazlası *nedir*?

Cinsel bir şey mi?

Öyle olsa bile, eşcinsel *olan* Quinn'in bana hiç ilgi göstermediği ortada. Aynada benimle baktığı sessiz ve yoğun bakışları her zamanki gibi yoğun. O böyle biridir.

Bu açıdan birbirimize benziyoruz, ancak benim yoğunluğum daha ateşli olmasa da en azından daha serbest. Quinn kadar çekingen ve kontrollü değilim. Ben daha gösterişliyim, daha kibirliyim ve bu, ikimiz de gömleksizken bile açıkça görülüyor.

Quinn şüphesiz bakımlıdır, ama çok doğal bir görünümü vardır. O tamamen işlevselliğe odaklanır. Dövmesi yoktur, sadece yara izleri, kesilmiş vücut kılları ve kasları vardır. Ben ise vücudumu bir tuval gibi kullanırım. Dövmelerim, göğsümde ve omuzlarımda, kollarımda ve boynumda kıvrılan geometrik öğeler ve görüntü parçalarının karmaşık bir şekilde iç içe geçmesinden oluşur.

Gerginliği kırmak için, "Roman'la ne zamandır dövüşüyorsunuz?" diye soruyorum.

Quinn ilk başta cevap vermez. Sanki düşündüğü şeyden kendini koparmak için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi.

"Bir hafta kadar," diye cevaplar. "Seninle iyi anlaşıyor."

Quinn omuz silkiyor. "Sadece işini yapmasına izin veriyorum. Boks torbasından daha iyi."

"Kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyordu." Sesime bir parça soru katıyorum. *Genelde öyle mi?* Bilmek istediğim bu.

Yine omuz silkiyor. "Bazen öyle oluyor. Onlarla çalışırken gazdan ayağını çekmek için pratik yapmak gerekiyor."

Quinn, dambıllarla tekrar uzanır ve başka bir set yapmaya başlar, konuşmayı keser.

Hayal kırıklığına uğrayarak, kendi dambıllarımı kaldırıp bir sonraki sete başlıyorum. Bu yüzden Quinn'i, olması gerektiği kadar iyi tanımıyorum. Onunla ilgili bir dizi engel var. Aşması zor.

Takılmak beni onunla olduğum normal duruma geri döndürüyor. Vücudumun normale döndüğünü hissediyorum. O kadar ani ki, yanılmam mümkün değil. Onunla birlikteyken genellikle böyle hissediyorum, eskiden böyle hissedirdim. Normal. Heyecanlı değil. Meraklanmıyorum.

"Peki ne planlıyorsun?" Quinn, ikimiz de tekrar setler arasında olduğumuzda soruyor.

Ne demek istediğini sormama gerek yok. Ses tonundan anlayabiliyorum. Daha ağır.

İş gibi. DiMaggios'un depoya yaptığı saldırıyı kastediyor. "Tahmin etmek zorunda olsaydın, ne derdin?"

"Mickey ile görüşmek istediğini."

Onun doğru tahminine burun kıvrıyorum. "Sana zam yapmalıyım." Omuz silkiyor. "Zamla ne yapacağımı bilemem."

Bu doğru. Ona iyi maaş ödediğim halde, parayı neredeyse hiç harcamıyor. "Peki ne istiyorsun?" Yarı şaka yarı ciddiğim.

Gözleri yine bana kayıyor. Bir saniye duruyorlar ve içlerinde kırılgan bir şey görüyorum. Bu beni etkiliyor, onun yanında mücadele ettiğim duyguyu geri getiriyor.

Ama o sadece gözlerini indirip "Hiçbir şey" diye cevap veriyor.

BEŞ Quinn

Neon Paradise, adından da anlaşılacağı gibi tam bir çöplük. İki sahne kalabalığın içine doğru çıkıntı yapıyor ve erkekler rıhtımdaki gemiler gibi kenarlara sıkışmış durumda. Payetli striptizciler işlerinden zevk alıyormuş gibi davranırken, müzikte 80'lerin havası var.

Pembe, yeşil ve sarı ışıklar seçici bir şekilde parlıyor, dansçıları ve barın bazı kısımlarını vurguluyor, geri kalanını loş bırakıyor, böylece yağlı saçlı ve kötü giyimli erkekler gizlenebiliyor.

Tanrım, böyle yerlerden nefret ediyorum.

Çoğu zaman geçmişini düşünmem, hele ki bu kadar eskiyi hiç, ama bu lanet yerin *kokusu*... Küflü, terli bir sis ve ucuz kolonya kokusu. İçine girdiğinde *boğuluyorsun*. Babamın kokusu gibi.

Vitali, karanlıkta Mickey'nin masasına doğru yürürken gözlerini bana çeviriyor. Bana bu kadar ilgi göstermesi beni gerçekten zorluyor. Son iki yılı tarafsız geçirdik. Birdenbire ne oluyor? Bu beni biraz sinirlendiriyor.

İronik, biliyorum — ya da ikiyüzlü mü? — çünkü bazen bunu hayal etmiştim. Vitali'nin ilgisini. Onun ilgisini. Ama şimdi bunu elde ettiğimde, sadece "*Bana bakmayı kes! Lanet olsun!*" diye hissediyorum. Onu itmek istiyorum.

Sorun şu ki, onun ilgisine nasıl *karşılık vereceğimi* bilmiyorum. Bundan zevk alamıyorum. Onun ne göreceğinden çok korkuyorum. Uzun zamandır ve çok uğraşarak onun hiçbir şey görmemesini sağladım.

Kısacası, kafam karışık, çok stresliyim ve mantıksız bir şekilde ona kızgınım.

"İyi mi?" diye soruyor Vitali.

Nasıl olur da iyi olmadığımı anlayabilir?

Görüyorsunuz, bu yüzden stresliyim. Hiçbir şey göstermediğimden eminim, ama o bunu görebiliyor. Neden, daha önce hiç görmemişti ki? Yoksa her zaman görmüş de, şimdi, nedense, konuşmayı mı seçti?

Bana aşık olduğumu biliyor mu? Bu yüzden mi bana bakıp duruyor? Hayal etmiyorum. Bugün spor yaparken, kesinlikle bana bakıyordu. Başka bir erkek olsaydı, beni kesiyor derdim. Yani, gözlerinin benim aletime takıldığını *kesinlikle* fark ettim.

Ama *neden*? Ne oluyor böyle? Tanrım, umarım aptalca bir şey yapmam. Kontrolümün nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Orada, orada, orada, ve sonra birdenbire *yok oluyor*. Roman'la antrenman yaparken kontrolümü kaybetmeye başladığımda olduğu gibi. Tamamen iyiydim, sonra hissettim ve birkaç saniye sonra kendimi kaybedecektim.

Boğazımı temizledim. "Evet. İyiyim."

İnce yüzlü ve kambur sırtlı Mickey, bizi görünce biraz irkilir. Sık sık yasadışı faaliyetlerde bulunan birinin daha güçlü sinirleri olacağını düşünürsünüz, ama sanırım o sadece klavyenin arkasında cesur. Hawaii gömleği giymiş ve uzun saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Bu yüzden ışığın loş, dikkatin az ve konumun tarafsız olduğu böyle bir mekanda buluşmak zorundayız. Vitali, Mickey'nin masasına oturur oturmaz, işlerinin yasadışı olduğu ve Mickey'nin meraklılar için zayıf halka olduğu belli oluyor.

Vitali, siyah kot pantolon ve kısmen düğmeleri açık siyah gömleğinin üzerine deri ceket giymiş olsa da, yine de zengin ve güçlü görünüyor. Bu özgüvenini saklayamıyor.

"Mickey," Vitali hacker'a selam verir.

"Bay Constantine." Mickey, tropikal görünümlü bir kokteyl ve pembe bir şemsiye bulunan bardağının sapıyla oynar. "Sizin için ne yapabilirim?"

Vitali'nin parmakları sahte ahşap masayı tıklatıyor. "Birisi benim hakkımda çok fazla şey biliyor gibi görünüyor." Mickey'nin gırtlığındaki adem elması sallanıyor. "Ama ne bildiklerini bilmiyorum ve bilmem gerekiyor."

Odayı daha iyi görebilmek için bara yönelirim ve onları işlerini konuşmaları için yalnız bırakırım. Aylar önce, Mickey FBI sistemine girip araştırma yapmıştı, ama Constantine'in işleriyle ilgili hassas hiçbir ayrıntı bulamamıştı. Şu anda sistemlerinde bir şey olabilir, ama Özel Ajan Cohen'in kayıt dışı çalışıp FBI kaynaklarını kullanıyor olması da mümkündür. Hangisinin doğru olduğunu bilmemiz gerekiyor.

Saçları neredeyse tamamen ağartılmış barmen, siparişimi alırken göğüslerini öne doğru itiyor. İlk başta bunu sıradan bir bahşiş isteme davranışı olarak algılıyorum, ama sonra beni çok açık bir şekilde süzdüğünü fark ediyorum.

Kadınların neden bana ilgi duyduğunu gerçekten anlamıyorum. Onlara sarkıntılık etmediğim için beni "güvenli" mi görüyorlar? Dün gece üç telefon numarası aldım. Hiç mantıklı gelmiyor.

Viskileri inceliyorum. Maker's Mark burada en kaliteli viski, bu yüzden iki duble sipariş ediyorum, standartlarımdaki değişimin geçmişimi olduğu kadar şimdiki halimi de yansıttığının rahatsız edici farkındalığıyla. Böyle bir yerde bunu görmezden gelmek zor.

Eskiden The Pony'nin karanlık bir köşesinde oturur, babamın eve gidebileceğimiz kadar sarhoş olmasını beklerken, bardak altlığını kat kat ayırmaktan başka bir şey yapmazdım. Aslında umurumda değildi. Ne kadar sarhoş olursa, bana veya anneme saldırmak yerine kanepede sızma ihtimali o kadar artardı.

Dişlerimi sıkıp bu anıyı kafamdan uzaklaştırıyorum. Adam öldü, kadın da öldü ve bu yerin benimle hiçbir ilgisi yok. Yapmam gereken bir işim var.

Siyah taktik ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarırken, omuz kılıfındaki silahımı göstermeye dikkat ettim. Ödemeyi yaptım ve yüksek bahşiş bıraktım, çünkü işten sonra muhtemelen döneceği bok çukurunu biliyordum.

İçkileri beklerken, dansçıları izliyormuş gibi yapıyorum. Aslında odayı tehlikeli işaretler için tarıyorum. Neon Paradise gibi bir yerin dezavantajlarından biri, tehlikeli işaretlerle dolu olmasıdır. Müşterilerin yarısı şüpheli görünüyor çünkü yarısı öyle.

Ama hayatım en düşükten en yükseğe kadar şüpheli tiplerin tüm yelpazesini kapsadığı için, birkaç adamı özellikle inceliyorum. Vitali ve ben striptiz kulübüne girdiğimizde, potansiyel sorun olabilecek dört kişi belirledim. Daha iyi giyinmişler, daha az sarhoşlar. Sadece biri Vitali'yi izliyor. Bu bir şey ifade ediyor olabilir, ya da etmiyor olabilir.

Vitali'yi kontrol ediyorum. Karşısında Mickey şiddetle başını sallıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Mickey her zaman garip, her zaman gergin, ama genellikle coşkulu değildir. Her zaman başını sallar, her zaman, *bilmiyorum*, *Bay Constantine*, *deneyebilirim*, o mükemmel yetenekli olsa bile. Eskiden bunun daha fazla para koparmak için bir yol olduğunu düşünürdüm, ama o asla pazarlık yapmaz. Sadece güvensizdir.

İçkileri aldığımında, barı terk edip, sanki direk dansını daha iyi görebilmek için uzak sahneye doğru yürüyorum ve tam o sırada onu görüyorum.

Gölgelerin içinde durmasına şaşmamalı, çünkü onu hemen tanıdım. Leo Pedano, Alesso DiMaggios'un adamlarından biri, Alesso da aile reisi Gavino DiMaggio'nun oğlu.

Siktir. Birçok açıdan.

Onu fark etmemiş gibi vücut dilimi rahat tutuyorum, ama o beni kesinlikle fark etti. Muhtemelen içeri girdiğimiz anda beni ve Vitali'yi işaretlemiştir.

Bu bir tuzak.

Adrenalin vücudumu kaplıyor, ama bir saniye durup sahnenin etrafında toplanan adamlara bakıyorum. Artık baktığımı saklamanın bir anlamı yok. Leo zaten ne yaptığımı biliyor. Leo'nun onu fark ettiğimi anlamadan Vitali'ye geri dönmem gerekiyor.

Viskiyi yudumlarken Vitali'ye doğru ilerlemeye başladım, müzik sesinden dolayı pek bir şey duyamadığım için hareketlere karşı aşırı uyanık davranıyordum.

Kural, aile reislerinin peşine düşmemek, ama bu düzenlemenin başka bir nedeni yok. Ancak Alesso DiMaggio'nun bu kuralı çiğnemek için pek çok nedeni var.

Vitali'nin viskisini önüne koyup, hiçbir şey olmamış gibi oturdum. Masanın altında, Vitali'nin ayağına benim ayağımla hafifçe dokunuyorum. Gözleri bana kayıyor.

Mickey ile konuşmak için başka bir şansımız olmayabilir, bu yüzden işler sarpa sarmadan önce soruyorum, "Mikrofon takıyor musun Mickey, yoksa sadece yem olarak mı buradasın?"

Mickey'nin sorumu anlaması bir saniye sürer. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, bilgisayar programı gibi donup kalması ve gecikmeli tepki vermesi komik olurdu.

"Yemin ederim ben yapmadım..."

"Sakin ol." Mickey emrim üzerine hareketsiz kalır, ama onu sakın olarak nitelendiremem. "Dinleme cihazı mı takıyorsun?" diye sorarım. Hayır anlamında başını salladığında ona inanırım. Mickey iyi bir yalancı değildir. Ve eğer kanıt toplamak için burada değilse, bu sadece yem olarak burada olduğu anlamına gelir. "Peki DiMaggioslar senin bizimle bağlantılı olduğunu nasıl öğrendi?"

"Yemin ederim ben istememiştim..." "Sadece soruma cevap ver."

Mickey zorlukla yutkunur. "Bir şekilde, FBI sistemini hackleyip Constantines hakkında bilgi aradığıma dair kanıtları vardı. Beni ihbar edeceklerdi..."

"DiMaggios bu kanıtı FBI'dan *aldı*," diye araya girer Vitali. "Federal ajanlar seni istiyorlarsa, çoktan yakalamışlardır."

Mickey adeta erir. Elleri solgun yüzünü kaplar. "Aman Tanrım."

Zamanımız kalmadı. Mickey'nin tepkileri Pedano'nun dikkatini çekti, gölgelerden çıktı ve bize doğru geliyor.

"Arka kapı," diye bağırırım. Böyle anlarda nadiren emir veririm.

Vitali koltuğundan fırlarken, ben masayı deviririm. Striptiz kulübü anında çılgınlarla ve koltuklarından fırlayan insanlarla dolup taşar. Vitali arka kapıya koşar, benim arkasında olacağıma güvenir.

Ama ben onun arkasında değilim, çünkü Pedano'yu gafil avlayıp ekibini oyalamak Vitali'ye zaman kazandırır.

En yakınımındaki adamlardan birine bardağımı fırlatırım. Bardağın içindeki viski, adamın kafasına çarpmadan önce dışarı dökülür ve ben Pedano'ya ulaşırken adam yere yığılır. Bana bıçakla saldırır, ama ben onun gardını aşip karnına yumruk atarım. Vücudu yumruğumun etrafında kıvrılır ve "oof!" diye bağırır. Kendine gelemeden, kolumu boynuna dolayarak onu baş kilidine alırım ve Vitali'nin dışarı çıktığını ve henüz kimse onu kovalamadığını kontrol etmek için arka kapıyı görebilmek için bizi döndürürüm.

Kapının kapalı olduğunu görünce yarım saniye rahatlarım, ama sonra kapı birden açılır ve Vitali geri gelir. Lanet olsun!

Vitali elinde silahı var ama ateş etmiyor. Kimse ateş etmiyor. Onlarca tanığın bunu bir bar kavgası olarak görmesi herkes için daha iyi. Bağırışlar ve insanların kaçıştığı kaostan içinde, Vitali Pedano'nun adamlarından birine vücuduyla çarpar.

Karnımda bir ağrı hissediyorum. Pedano'yu etkisiz hale getirmek için ona yaptığım baş kilidini çözmem gerekiyor. Bunu başarabilmek için birkaç yumruk ve darbe alışverişinde bulunuyoruz. O sırada Vitali yanıma geliyor. Pedano yere düşerken çenesine dizimi indiriyorum.

Vitali'nin kolunu tutup onu arkama çekmek istiyorum ama o lanet olası bir kaya gibi duruyor, bu yüzden onun yanından geçip Pedano'nun adamlarından birini durdurmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun, Quinn, ben lanet olasıca..." Vitali arkamdan bağıyor, ama yeni rakibim yüzüme o kadar sert vuruyor ki geriye düşüp Vitali'ye çarpıyorum ve geri kalanını duyamıyorum. Kafamın dönmesi durana kadar geçen birkaç saniye içinde Vitali adamı yere yatırıyor.

Kulübün müşterileri olaya karışıyor. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu tür pislikler her zaman kavgaya etmek için can atarlar. Ancak bu bizim avantajımıza oluyor, çünkü Vitali ve ben ana kapıya doğru koşarken diğerlerini oyalamış oluyorlar.

Bir sandalye alıp bize doğru koşan birine fırlatıyorum. Adam yere düşüyor ve bu bize karanlık kaldırıma çıkmak için zaman kazandırıyor. Arabaya doğru koşmaya başlıyoruz

arabaya doğru koşmaya başlıyoruz, ama oraya ulaşacak zamanımız yok, bu yüzden Vitali'nin ceketinin kolunu tutup onu karanlık bir sokağa çekiyorum. Savunulabilir bir konum bulana kadar birkaç köşeyi dönüp koşuyoruz, sonra Vitali beni duvara çarpıyor.

Bunu beklemiyordum ve öfkemi bastırmak zorunda kaldım. Vitali yüzüme doğru hırladı, ama ben de ona kızgındım. Onu ittim. Bu onu sendeletti, ama hemen tekrar bana doğru geldi. Eli boğazımı sıktı.

"Bir daha böyle bir şey yapma." Sözleri dişlerini sıkarak söylenir, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır. Ortamdaki ışık, dişlerini gördüğüm kadar yeterlidir, ama hepsi bu kadar. Ama görmeme gerek yok. Onun sıcaklığını, öfkesini, beni cezalandırma arzusunu hissedebiliyorum ve sikim taş gibi sertleşiyor.

"Geri ekil," boğazımdaki sıkışmaya karşı boğuk bir sesle söylüyorum. Onu tekrar itiyorum, bu sefer daha sert, beni bırakmaya zorluyorum. Yüzüme, beni tekrar boğmak istermiş gibi öfkeli bir hareket yapıyor, sonra elinde silahıyla köşeye gidip pozisyonunu alıyor.

"Vitali, geri ekil," diye hırlıyorum. Benim olmam gereken yer orası. İşimi yapmamı engelliyor.

Beni görmezden gelir, takipilerimizi dinler. Köşeyi dönüp onun önüne geçmek için can atıyorum, ama kendimi bu aptallığı yapmaktan alıkoyuyorum. Bu, konumumuzu kaybetmemize mal olur. Ama bu, onun benim koruma grevlisiymiş gibi burada durmam gerektiği anlamına geliyor, tam tersi değil. Omzunun hemen arkasında dururum, onu geri çekmeye hazır.

Güvende olduğumuza karar verdiğinde -çünkü görünüşe göre bu gece bu tür kararları o veriyor- bana dönüp göğsümü itiyor.

"Senin neyin var lan?" diye bağırır, ben geriye doğru sendeleyerek. "Benimle kalmak yerine öylece geri dönebilir misin sanıyorsun? Bunu bilerek yaptın. Arkamda olduğunu düşündüğümü biliyordun."

"Sana daha fazla zaman kazandıracaktı, ve *senin* neyin var lan, ben senin çıkışını temizledikten sonra oraya geri dönerek?"

"*Sen* oradaydın, pislik! Seni bırakacağımı mı sandın?" Görünüşe göre, karanlık sokakta bile benim şaşkınlığımı görebiliyor. "Tanrı aşkına, gerçekten öyle yaptın. Lanet olsun, Quinn."

Vitali başını sallayarak telefonunu çıkarır ve Sasha'yı arar, durumu kısaca açıklar ve arabaya dönmenin çok riskli olduğu için onu almaya gelmesini ayarlar. O konuşurken, ben sırtımı tuğla duvara dayarım. O benim öfkemi çalmış ve beni titrek ve kararsız bırakmıştır.

Onun sözlerini duydum, ama anlamıyorum. Beynim onun sözlerinin anlamını kavrayamıyor. Onun benim için geri dönmesi mantıklı gelmiyor, ama nedense vücudum buna güçlü bir tepki veriyor. Titriyorum, bu yüzden kollarımı kavuşturuyorum. Karnımdaki yaraya dokunduğumda yüzümü buruşturuyorum, ama sonra ona bastırıyorum, hafif acının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. En azından bunu anlıyorum. Acıyla nasıl başa çıkılacağını biliyorum.

Vitali, Sasha ile konuşurken sürekli beni izliyor. Karanlık olduğu için ayrıntıları göremiyorum, ama yüzünün bana doğru döndüğünü görebiliyorum. Günlerdir, haftalardır hissettiğim gibi, onun dikkatini üzerimde hissedebiliyorum.

Keşke şu anda penisim sert olmasaydı. Beynimde yanlış düğmeleri çalıştırıyor.

Vitali görüşmeyi bitirir, telefonunu cebine koyar ve parmağını bana doğru uzatır. "Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Benim önceliğim seni korumak," diye hatırlatıyorum ona, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederek. "Bu benim işim." Vitali çok kızgın, fark etmiyor.

"Senin işin ve önceliğin benim karar vereceğim."

"Tehlikede değildim."

"Saçmalık. En az dört, belki beş kişi vardı, tam sayısını göremedim. Ve sen yaralandın, değil mi?"

"Sorun yok..."

"Bir bakayım." Bana doğru büyük adımlarla yaklaşır, telefonunu tekrar çıkarır. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Işığı açma." Kollarımı açıp bileğini tutuyorum. "Görürler." Gerçek şu ki, o görecektir. Sertleştiğimi görecektir. Şu anda kafamı tamamen karıştırıyor çünkü ona aşığım ve lanet olsun ki istiyorum...

Bana yaklaşır. Hala sağ bileğini tutuyorum, ışığı açmasını engelliyorum, ama diğer eli gömleğime uzanır ve onu yukarı çeker.

"Yapma," parmakları tenime dokunduğunda nefesim kesildi. Tanrım, bana dokunduğunda, bana odaklandığında bu bir işkence gibi. Bundan nefret ediyorum. Bundan hoşlanıyorum.

Vücudu benimkinden birkaç santim uzakta. Bu kadar yakın olduğunda düşünemiyorum. Parmakları karnımda olduğunda düşünemiyorum. Kalbim çarpıyor. Penisim zonkluyor.

"Quinn." Adımı söylerken nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

Çok yakın. Düşünemiyorum. Nefesi dudaklarımın üzerinde uçuyor.

Hareket ettiğimi hissetmiyorum, ama bir şekilde onun nefesine, dudaklarına doğru yaklaşıyorum, ta ki benim dudaklarım onun dudaklarına değene kadar.

Bir bir saniye bir coşku Vitali'ninduygusal dudakları benim benimkilerle

İstediğim her şey, tam orada.

Ama daha ileri gidemem.

Donup kalırım. Sonra içimde panik patlar.

Onu o kadar sert itiyorum ki, geriye doğru sendeleyerek, zar zor ayakta kalıyor.

Yine donup kalıyorum. Dehşet içinde. Korku içinde. O da donup kalıyor. Sonra nefes alıp vermeye başladığını duyuyorum, sert ve kısa nefesler.

Hiçbir şey söylemiyor. Ben de öyle. Söylemeliyim. Söylemek zorundayım. Konuşmak bana düşüyor. Ama yapamıyorum, çünkü yaptığım şeyi dile getiremiyorum ve onun cevabını duymaya dayanamıyorum.

Vitali yürümeye başladığında, bir parçam olduğu yerde kalmak istiyor, belki de sonsuza kadar, ama onun tek başına buluşma yerine gitmesine izin veremem. Bu yüzden onu takip ediyorum, kendimden nefret ediyorum, bu geceden nefret ediyorum, çünkü biliyorum, lanet olsun *biliyorum* ki, iki yıl boyunca çok dikkatli davrandıktan sonra, aptalca, düşüncesiz bir anda her şeyi mahvettim.

Heteroseksüel bir erkeği öptükten sonra geri dönüş yoktur.

**ALT
Quinn**

"Dün gece ne olduğunu bana anlatacak mısınız?"

Temizlediğim silahtan başımı kaldırıyorum. Sasha, siyah üniforması ve dar beyaz tişörtüyle güvenlik odasının kapısında duruyor. Koyu renkli örgüsü omzunun üzerine sarkıyor. Muffin yiyor.

Ben kanepede oturuyorum, ekose kollu gömleğimin kolları dirseklerime kadar sıyrılmış, havluyla örtülü sehpanın üzerinde dört silah parçaları duruyor. Sasha'nın sorusuna omuz silkiyorum ve fırçayı namluya sokuyorum. "Bu bir tuzaktı."

"Benim bahsettiğim o değil."

"Neye varmak istediğini bilmiyorum," diyorum, ama elbette biliyorum. Sasha da benim bildiğimi biliyor, bu yüzden içeri girip bilgisayar koltuğuna oturuyor, bacaklarını açarak.

Arkasındaki monitörlerde evin dışı ve çevresi görünüyor, hepsi parlak öğleden sonra ışığında sessiz. Evde iç kamera yok, bu yüzden Vitali'nin nerede olduğunu bilmiyorum.

"Burada saklanıyorsun," diyor Sasha, muffin'in kağıt ambalajını çıkarırken.

"Çalışıyorum. Birinin çalışması gerekiyor."

O bu tuzağa düşmüyor. Çok çalışıyor ve bunu herkes biliyor. "Muffin çok güzel. Limonlu dilimlenmiş bademleri seviyorum. Bunları sen mi yaptın?"

"Lucas yaptı. Ben pişirmeyi bilmiyorum."

"Senin için fazla mı eşcinsel?"

"Sen bir pisliksin Natasha."

Sasha tam adını sevmez ve genellikle bu yüzden dikkati dağılır, ama bugün öyle görünmüyor. Ben namluyu kaydırıcı ve geri tepme yayı arasındaki havluya yerleştirirken, o bir kedi fareyi izler gibi beni izliyor.

"Dün gece arabada ortalık çok gergin değildi miymiş gibi davranmam mı gerekiyor?" diye atılıyor.

İçim sızlıyor. O sahne hafızamda acı verici bir şekilde canlı, neredeyse sokaktaki felaket kadar kötü. Sasha sürüyor, Vitali yolcu koltuğunda, ben arkada... Aramızda bok gibi bir sessizlik var. Nefesimin sesini bastırmak için nefes almama odaklanmak zorunda kaldım.

nefesimi kontrol etmeye odaklanmak zorunda kaldım. Midem bulanıyordu, ellerim titriyordu ve sanki arabada 49 derece sıcaklık varmış gibi terliyordum.

Eve vardığımız anda kaçtım ve hayır, ona bakmadım. Bakamadım. Ne yaptığımı biliyorum. Sahip olduğum en güzel şeyi mahvettim. Bu işi. Buradaki yerimi. Onu.

Bitti.

Onu itmekle paçayı sıyırabilirim, ama dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak...

Benim ne demek istediğimi yanlış anlamış olamaz. Onu öptüm, ya da neredeyse öptüm. Beni kovacak. Beni yanında tutmak için çok rahatsız olacak.

Ellerimin titremesini gizlemek için havluyla ellerimi silmeye başladım. "Vitali, striptiz kulübündeki durumu ele alış şeklimi beğenmedi ve ben de onun beni alt etmesini beğenmedim. Her zaman aynı fikirde değiliz."

"Burada saklanacak kadar büyük bir anlaşmazlık."

Havluyu yere attım. "Saklanmıyorum lan. Bu yapılması gereken bir şey."

Saklanıyorum lan. Belli ki.

"Hm." Sasha muffininden bir parça koparıp ağzına atıyor. "Siktirip gider misin? Monitörleri görmemi engelliyorsun."

"Monitörleri görmenize gerek yok. Alarmlar bunun için var."

Öfkem o kadar ani ve şiddetli bir şekilde alevlenir ki, tüm vücudumu kapladığını hissedirim. Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışırım. Onun gitmesi gerekiyor.

"Mickey limanda ortaya çıktı," diyor bana. Beynimin vücudumu kontrol altına alması bir saniye sürüyor. Sasha, benim onu takip ettiğimi anlayana kadar bekliyor ve sonra ekliyor: "DiMaggios ona yaklaştığı anda Vitali'ye gelmeliydi."

"Eh, o hatayı ikinci kez yapmaz."

Sasha güler. "İnsanların sandığından çok daha soğuksun." Omuz silkiyorum. "Vitali'yi tehlikeye attı."

An uzar ve ben onun araba yolculuğuna geri dönmesini beklerken, o şöyle der: "Bu gece izinlisin. O beni Eclipse için zaten işaretledi."

Rahatlama ile panik arasında gidip geliyorum. O da benden kaçınıyor. Biliyordum. Rahatsız. Eşcinsel bir adam tarafından öpüldü.

İki lanet yıl boyunca kendimi kontrol etmeyi başardım. İki lanet yıl boyunca ona olan ilgimi, ona olan takıntımı, onun yanında olma ihtiyacımı sakladım. Evet, inkar edilemez bir şekilde iki yıl boyunca işkence çektim, ama bu işkenceyi kaybetmek istemiyorum.

Ama kaybettim.

Kesileceğim. Atılacağım.

Bu gerçeklik içime tamamen işledikçe, her zaman orada olduğunu, bunu beklediğini fark ettiğim bir yere yerleşiyor. Bu kaçınılmazdı. İçten içe bunun biteceğini her zaman biliyordum.

Kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyorum. Buraya ait olmadığımı biliyorum. Boğazım o kadar sıkışmış ki, "Tamam" diyebilmek için önce boğazımı temizlemem gerekiyor.

Silahları temizlemeye geri dönüyorum, Sasha'ya bakmak zorunda kalmamak için işime odaklanıyorum. Bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini aldığını duyuyorum. Kendimi hazırlıyorum, ama o fikrini değiştiriyor. Bilgisayar koltuğundan kalkıyor ve tek kelime etmeden gidiyor.

Her şeyi mahvetmemişim gibi silahları temizlemeye devam ediyorum.

Bununla yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Yüzleşeceğim. Sadece bunun ne anlama geldiğine kendimi hazırlamak için birkaç saate daha ihtiyacım var.

Ve önce halletmem gereken bir işim var.

* * *

"Merhaba Leo."

Pedano bana dönmek için dönüyor, sarhoş olduğu için biraz sendeliyor. Eminim Alesso ile uğraşırken kötü bir gün geçirmiştir. Rıhtımdan gelen ışık, gevşek yüzünü turuncuya boyuyor.

"Sen," diye mırıldanır ve silahına uzanır.

Kırma demirini dirseğine vuruyorum. Çığlık atıyor, bu da hızlı hareket etmem gerektiği anlamına geliyor. Kırma demirini boynuna geçirip onu binanın gölgesine çekiyorum. Bıçağımı karnına saplıyorum. Çıkarıp tekrar tekrar saplıyorum. Çığlıkları azalıyor. Yere yığılıyor.

Onu sırt cebinden cüzdanını almak için çevirdiğimde hala hayattadır. Cüzdanı açar ve bunu soygun gibi göstermek için parayı çalarım. Alesso gerçeği bilecektir, ama bunu kanıtlayamayacaktır.

"Yok olacaksın," diyor Leo son nefesini harcayarak.

Bunu zaten biliyorum. On beş yaşımdan beri biliyorum. Ama ironik olan, beni mahvedecek olanın geçmiş olmam. Lanet olası bir nedenden dolayı, asla sahip olamayacağım bir şeye sahip olabileceğimi düşündüğüm o kısa an.

YEDİ

Vitali

"Dün gece Quinn'le ne oldu?"

Telefonumdan başımı kaldırıp sürücü koltuğundaki Sasha'ya baktım. Şehir ışıkları ön camdan içeri dolup, yüzünün alt kısmını aydınlatıyordu.

"Hiçbir şey."

"Hm," diye yanıtlar, bana inanmadığını belli eder. Bunu konuşmayacağımızı anladığı sürece sorun yok.

Konuşmaya hazır olsaydım, Quinn ile konuşurdum. Ama henüz onunla konuşmaya ya da onu görmeye hazır değilim çünkü kafam çok karışık.

Beni itmeden çok önce beni kendi alanından çıkarmaya çalışıyordu. Bu konuda pek saygılı davranmadığımı itiraf etmeliyim, özellikle ona karşı, özellikle son zamanlarda. Onun alanını ihlal ediyordum çünkü neden orada olmak istediğimi anlamaya çalışıyordum.

En azından dün gece bunu anladım. Meğer ondan hoşlanıyormuşum.

Daha az net olan şey ise onun benden hoşlanıp hoşlanmadığı. Neredeyse beni öpeceğinden eminim. Ama beni öpmek yerine, ya da hayatımda ilk kez bir erkeğe karşı sertleşirken beynimin çalışması için bana yarım saniye bile zaman tanımak yerine, sanki benden nefret ediyormuş gibi beni itti.

Bunu nasıl yorumlamalıyım? Sonra bütün gün benden kaçtı.

Adil olmak gerekirse, ben de ondan kaçındım. Kafam karışık, sinirliyim ve ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Sasha ile konuşmak için neredeyse can atıyorum. Sanırım bana bunu teklif ediyor, onunla konuşmamı. Quinn'i oldukça iyi tanıyor - onun ne kadar kapalı bir insan olduğunu düşünürsek, herkes kadar iyi tanıyor - bu yüzden bazı fikirleri olabilir, ama kafam çok karışık, bu konuyu konuşacak durumda değilim.

Muhtemelen bu yüzden, Eclipse'e vardığımızda, bu gece yine barmenlik yapmaya karar verdim. Defterlerimde çok geride kaldım, ama şu anda bilgisayarımın başına oturamayacağımı düşünüyorum.

bilgisayarımın başına geçebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, barmenliği seviyorum. Kolay ama yoğun bir iş.

Belki de bu yüzden Quinn yemek yapmayı seviyor. Tanrı biliyor ki, gerçekten rahatlamayı beceremiyor, ama yemek yapmak yoğun, düşük yoğunluklu bir aktivite. Barmenliği sevdiğini sanmıyorum, bu işte iyi olmasına rağmen. O çok içe dönük biridir.

Ben ise değilim ve içki hazırlarken zihnim biraz rahatlıyor, bazılarını kendim için hazırlıyorum. Sasha sürekli beni kontrol ettiği için, belki de birkaç taneden fazla içmişimdir. Kesinlikle birkaç taneden fazla içmişimdir, çünkü gece yarısı geldiğinde yarı sarhoşum ve Quinn'in burada olmasını gerçekten diliyorum.

Ancak, siyah takım elbise ve koyu kırmızı gömlek giymiş, her haliyle İtalyan mafya üyesine benzeyen Gavino DiMaggio kalabalığın arasından geçince birdenbire ayıldım. Sasha'ya hızlıca bir mesaj attım.

Eminim burada en az bir koruması vardır, ama bara tek başına yaklaşıyor. Dar tarafa yöneliyor.

Güçlü Roma burnu ve dar yüzüyle tam olarak yakışıklı sayılmaz, ama seçkin bir görünümü vardır. Yan tarafa ayrılmış gümüş rengi saçları kalın ve parlaktır. Ellerini bara koyar, parmaklarını birbirine geçirerek barışçıl bir şekilde burada olduğunu gösterir.

"Ne istiyorsun, DiMaggio?"

Gözleri kısılır. Sert ses tonumu beğenmez. Gangster oyununu oynamak, yapmacık samimiyet gösterileri yapmak ister. Umurumda değil.

"Alesso'nun yaptığı şey onaylanmamıştı," diyor bana. Kokteyl peçetesini masaya atıyorum. "İçmek istedim."

Bunu da beğenmez. Tanrım, bu yaşlı adamlar. Amcam da aynıydı. Onun ne kadar hain olduğunu öğrenmeden önce bile ondan bıkmıştım, Gavino'dan da bıkmış durumdayım. Sıkıcı ve ağırkanlı, her şeyi sonsuza kadar uzatıyor. Gavino seksenine basmak üzere olmalı ve çok yorgun görünüyor. Soluk, zayıf. Bitmiş.

Keşke geri çekilip çocuklarından birinin devralmasına izin verse. Alesso ya da kız kardeşi ile uğraşmayı tercih ederim. Ama bu açgözlü yaşlı adamlar asla iktidarı bırakmazlar. Onun yaşına geldiğimde, bu işten çıkıp Ege kıyılarında bir plajda uzanmak istiyorum.

Ama bu geleceği kazanabilmem için ölmesi gereken birkaç kişi var.

"Negroni?" diye öneriyorum, kırmızı rengin aklımdaki süslemeye ne kadar mükemmel uyacağını düşünerek.

Gavino'nun onaylayan hareketiyle, cin şişesini alıyorum. "Yani Alesso kötü bir çocuktuk ve sen üzgün müsün? Gerçekten buraya bunu söylemek için mi geldin?" İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz.

Gavino, cin'i karıştırma bardağına dökerken beni izliyor. O konuşmaya tenezzül etmeden önce tatlı vermut'u alıp ekliyorum.

"Pes etmelisin," diye tavsiye ediyor. "Ben daha güçlü konumdayım."

Şu anda öyle, ama durum değişebilir. Ve onun istediği şey benim asla kabul edemeyeceğim bir şey. Beni koruma şebekesinin altına almak, bölgemi güvende tutması için ona para ödememi istiyor. Tabii ki ondan güvende tutmak için, ve sonunda bu gücü beni bitirmek için kullanacaktır.

Bardağa Campari ekliyorum. İçecek yakut kırmızısına dönüyor.

Cevap vermediğimde Gavino, "Amcam yapacaktı" diye ısrar etti. Buz ekleyip karıştırdım. "Anton sonunda sana ihanet edecekti."

"Sana yaptığı gibi mi? O bir hain olabilir, ama seni aptal yerine koydu. Babamla benim müzakere ettiğimiz ateşkesi bozmana neden oldu."

Bir bakıma haklı. Ailelerimiz arasında sallantıda bir ateşkes vardı. Roman ortadan kaybolduğunda, amcam DiMaggios'u suçladı. Ben de onların peşine düştüm ve ateşkes bozuldu. Kabul ediyorum, biraz aklımı kaçırdım. Kötü şeyler yaptım.

Amcamın Roman'ın ortadan kaybolmasında parmağı olduğunu öğrendiğimde, daha da çirkin şeyler yaptım. Amcam Roman tarafından öldürülmüştü, ama ben onu öldürmeden önce amcamın korumadan bir sürü bilgi aldım. DiMaggios ailesi Roman'ın ortadan kaybolmasında parmağı *vardı*. Gavino amcamla işbirliği yapıyordu. İkisi birbirlerini ve beni kullanarak karmaşık bir oyun oynuyorlardı. Sonuçlarının ne olacağını bilmiyorum ve umurumda da değil. Artık önemi yok.

Şu anda önemli olan tek şey, hem ailemin güvenliği hem de intikam için DiMaggios'ları yok etmek.

Ne yazık ki şu anda yeterli insan gücüm yok ve Ajan Cohen'in olaya karışması nedeniyle çok dikkatli olmak zorundayım. Hapisteysem bu savaşı bitiremem ve böyle bir durumda Roman'ın ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Sasha, ofisimdeki dondurucudan almamı istediğim şeyi getirir. Tenekeyi elimle tuttuğum yere koyar ve bardakları yıkamaya başlar, her ihtimale karşı yakınımda kalmak için kendini meşgul eder.

Yeni bir bardağa buz ekledikten sonra kokteyli süzgeçten geçirerek bardağa döküyorum. Barın arkasında çalışırken tenekeyi açıp içinden parmağı çıkarıyorum

kokteyl bardağına atıyorum. Geleneksel süsleme portakal dilimidir, ama altın yüzüklü dövmeli parmağın yakut kırmızısı içekte mükemmel bir etki yarattığını söylemeliyim.

Kokteyli Gavino'ya uzatıyorum. "Adamlarından biri bunu benim depoma düşürdü."

Gözleri bardaktan bana doğru kalkıyor. "Benimle anlaşma yapabilirdin, Vitali. Bu savaş kimseye fayda sağlamıyor."

"Seninle anlaşma yapmak için sana güvenmem gerekirdi."

"Baban ve ben birbirimize güvenmiyorduk. Ama yine de işleri yoluna koymayı başardık."

"Sonra da amcamın Roman'ı köle olarak satmasına yardım ettin." "O sadece..."

"Eğer bunun sadece iş olduğunu söylersen, seni burada, şu anda öldürürüm. Kulübümden defol git."

* * *

Sabahın birinde, ruh halim o kadar kötüleşmişti ki, Sasha eve gitmeyi önerdiğinde, saatin erken olması konusunda tartışmadım. Neden bu kadar kötü bir ruh halinde olduğumu bilmiyorum. O anda, Gavino'nun beni o kadar da rahatsız ettiğini düşünmüyordum, ama şimdi... Bilmiyorum. Sadece sinirliyim. Onun üstünlüğü yüzünden. Amcam yüzünden. Roman'a olanlar yüzünden. Quinn yüzünden.

Garajda ayrıldığımızda, Sasha bana bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama vazgeçiyor.

Karanlık evin içinden geçerek mutfığa doğru ilerliyorum. Odama kapanmaya hazır değilim.

Kafam o kadar meşgul ki, mutfağın lavabonun üzerindeki ışığın yumuşak parıltısı, geniş kapıdan geçene kadar benim için önemli bir şey olarak algılanmıyor. Duruyorum.

Geldiğimi duymuş olan Quinn, sırtını tezgaha dönmüş, gözleri üzerimde. Bardağını kenara koyar ve kollarını kavuşturur. Beyaz tişörtü omuzlarını ve göğsünü sıkıca sarar. Gri eşofmanı kalçalarına kadar iner.

Ona baktıkça penisim sertleşmeye başlıyor. Bu çok garip. Sanki ona ilgi duyduğumu kabul eder etmez, bir baraj kapısı açılmış gibi.

"Erken geldin," diyor.

"Benden kaçacak mıydın? Ben dönmeden odana kaçacak mıydın?"

Cevap vermez, ben de bunu evet olarak kabul ederim.

Mutfaktan ona doğru yürümeye başladığımda, gerginleşir ama kıpırdamaz. Ona yaklaşıyorum, cilalı ayakkabılarım çıplak ayak parmaklarına birkaç santim uzaklıktadır. Tezgâhtan bardağını alıp içini boşaltırım. Bardağı bırakırken kolum dirseğine değir. Titrer.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ayağım onun ayağının arasında. Nefesini içeri çekiyor. Kolları hala kavuşturulmuş durumda.

"Bu sefer beni itmeyecek misin?" diye

soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı?"

"Evet, şu anda." Sesi keskin. "Sana yaklaşıyorum."

"Neden?"

"Ne yapacağını görmek için."

"Hiçbir şey yapmayacağım."

Elimi beline, kemerine koydum. Kasları elim altında kasıldı, tam olarak irkilme de neredeyse öyle oldu.

"Neden sana dokunmamdan nefret

ediyorsun?" diye sordum. "Nefret etmiyorum."

"Sevmiyorsun," diye ısrar ettim. "Her zaman kötü tepki veriyorsun."

Titremeye başladı, ama onu bırakmıyorum. Bana cevap vermesi gerekiyor. Ama konuyu saptırıyor.

"Dün gece hakkında." Kollarını daha da sıkı kavuşturdu.

"Yapmamalıydım..." "Beni itmemeliydim?" diye sordum, o susunca.

"Yoksa... ne?"

"Tanrım, Vitali, yap şunu. Bitir bu işi." "Neyi bitireyim?"

"Beni kovacağını belli. Siktir git..."

"Seni *kovmak* mı? Beni ittiğin için seni *kovacağımı* mı sanıyorsun?" Şu anda gerçekten pislik gibi davranıyorum, ama bence bunu hak ediyor.

"Vitali, sadece..."

"Soruma cevap ver, Quinn."

Gözleri benimkilerden kaçırıyordu, ama şimdi bakışlarımı karşılıyor. "Hayır, seni ittiğim için beni kovacağını sanmıyorum."

"Tanrım, söyleyemiyorsun, değil mi? Ama oldu. Beni öptün. Neredeyse. Bir nevi. Senin için beni kovacağımı düşündüğün şey bu."

Bir saniye sessiz kalıyor, daha fazlasını, açıklığa kavuşmayı bekliyor, ama ben ona bunu vermiyorum. Sonra şöyle diyor: "Sen eşcinsel değilsin."

Elim hala kalçasında, ama diğer elimi başının arkasına uzatıyorum. Parmaklarımı kısa kahverengi saçlarına doluyorum ve kafa derisini sıkıca tutuyorum. Ondan bir ses çıkıyor. Gözleri kapanıyor ve tüm vücudu titriyor. Saçını çekiyorum, başını geriye eğiyorum, boğazını ortaya çıkarıyorum.

"Dur," diye yalvarır. Kollarını açar ve her iki yanındaki tezgahın kenarlarını tutar.

"Şimdi seni öpsem, ister miydin?"

"Sarhoşsun."

Başını daha da geriye çekiyorum. "Soruma cevap ver."

Nabzının hızlandığını, yutkunduğunu izliyorum. Kendisiyle mücadele ettiğini izliyorum. Bana cevap vermek istemiyor.

Elimi kalçasından karın kaslarına doğru kaydırıyorum. Karnı keskin bir şekilde kasılır. Elim göğsüne doğru kaydırıyorum, gömleğini buruşturup gergin meme uçlarından birine dokunuyorum. Elim hafifçe boğazına doluyorum. O kadar şiddetli titriyor ki dizleri benimkilere çarpıyor.

Yüzümü ona yaklaştırıyorum ve dudaklarımla çenesini okşarken tekrar ediyorum, "Şimdi seni öpsem, ister miydin?"

"Evet," diye itiraf ediyor.

Başını dikleştiriyorum. Ellerimi yüzünün iki yanına koyup onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. İlk temasla titriyor, sonra eriyor. Bütün vücudu yumuşuyor. Yaklaşıp öpücüğü derinleştiriyorum, dilimle içine giriyorum. İnlediğinde, titreşimler benim sikime kadar ulaşıyor sanki.

Vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. Etek pantolonum ve onun eşofmanının üzerinden, penisinin sert çıkıntısını hissediyorum. Benimki de buna karşılık olarak zonkluyor. Hiç başka bir erkeğin ereksiyonunu kendiminkine karşı hissetmemiştim, ama bu... iyi hissettiriyor.

Siktir, gerçekten iyi hissettiriyor.

Quinn öpüşmeyi keser. "Bu iyi bir fikir değil," der. Ellerim boynunun yanlarına iner. "Neden?"

"Sarhoşsun. Ayrıca üzgünsün. Bir şey oldu." Bunu nereden biliyor?

"O kadar sarhoş değilim."

"Evet, sarhoşsun."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Birçok erkek sarhoşken eşcinseldir ama ayıkken heteroseksüeldir. Ve bu... iyi bir fikir değil."

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Çünkü sarhoşsun."

"Beni kendimden mi kurtarıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Evet. Ve ben de kendimi senden kurtarıyorum. Yatağına git, Vitali."

SEKİZ Vitali

Quinn bir konuda haklıydı. Dün gece sandığımdan daha sarhoştum. Odamdan çıkmam neredeyse öğlen oldu ve hala kendimi berbat hissediyorum. Halletmem gereken birçok şey olduğunu biliyorum, ama beynim henüz tam olarak çalışmıyor. Şansım varsa mutfak boş olacaktır. Kahveye ve düşünmek için zamana ihtiyacım var.

O zamanı bulamıyorum çünkü mutfak boş değil, *herkes* orada. Tanrım, neden herkes mutfakta?

Roman ve Sasha masada sandviç yiyorlar, Lucas mutfak adasında bir şey üzerinde çalışıyor, bu saatte bakmak istemediğim ve sarımsak kokan bir şey, Quinn ise açık dolabın önünde yerde oturmuş telefonuyla uğraşıyor. Haftalık yemek siparişimizi veriyor.

Hepsini görmezden gelip doğrudan kahve makinesine yöneliyorum. Kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum. Demleme işlemi bitmek üzere. En sevdiğim kupa, alt kısmı güzel bir şekilde şişkin, yeşil ve mavi desenli kupa, makinenin yanında duruyor.

Onu gerçekten uzun bir süre izlemiş olmalıyım ki Quinn sonunda "Duş sesini duydum" diyor.

En yıpranmış kot pantolonu ve ordu yeşili tişörtüyle karo zeminde oturduğu yere bakıyorum. O rengin ona yakıştığını düşünüyorum. Ve o kot pantolonun.

Onun bana çekici geldiğini daha önce nasıl fark etmedim? Çünkü şimdi ona bakarken? Bu çekiciliği olduğu gibi kabul ederken? Bunun her zaman orada olduğunu fark ediyorum, çünkü yeni bir şey gibi gelmiyor. Sadece yeni bir netlik gibi geliyor.

Daha önce bunu anlamamış olmamın nesi yanlış?

Boğazını temizliyor ve dikkatini dolaba geri veriyor. Telefonu dizinde, uygulama açık. Öne eğiliyor ve dolaptaki bazı şeyleri kenara itiyor. Sırtı kavisli, tişörtü kaslarını sıkıca sarıyor, omurgasının izlerini gösteriyor. Oturuyor ve telefonunda bir şeye dokunuyor. Gözleri bana kayıyor çünkü hâlâ ona bakıyorum.

Neden ona dokunmamdan nefret ediyor? Dün gece neden beni reddetti?

Hafızam biraz bulanık ama bunu kesinlikle hatırlıyorum. Sinirliyim. Kızgınım. Ama duşu duyduğu için bana kahve yaptı. Ne düşünmeliyim?

Aniden herkesin beni izlediğini fark ediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Lucas'ın bıçağını kesme tahtasının üzerinde tuttuğu, Sasha ve Roman'ın sandviçlerini tuttukları donmuş sahne aniden devam ediyor. Lucas işine geri dönüyor ve Sasha büyük bir ısırik alıyor. Masaya yaklaşırken sandalyesi gıcırıyor.

Roman, gözlerini benden ayırmayan tek kişidir. Yüzünde pek bir ifade yoktur, ama koyu renkli gözleri dikkatlidir. Diğerlerinden farklı olarak, Quinn ile aramızda olan şeyi fark etmemiş gibi davranmak aklına gelmez. O bakmaya devam edeceği için ben başka yere bakarım. Roman ile bakışma yarışına girmenin bir anlamı yoktur.

Kendime kahve dolduruyorum. Sırtımı tezgaha dayayıp kahvemi yudumlarken, gözümün ucuyla Quinn'i izliyorum.

"Quinn?" diyor Lucas. "Vaktin olduğunda bana yardım eder misin?" Quinn omzunun üzerinden bakıyor. "Tabii Lucas, bir saniye."

Quinn telefonunda birkaç şeyi kaydırıp tıklıyor, sonra dolabı kapatıp kalkıyor. Adaya doğru yürürken masadaki Roman'a bakıyor. Roman hafifçe başını sallıyor.

Normal şartlarda, Roman'ın Lucas'a karşı aşırı sahiplenici tavrı ikisi için de pek sağlıklı değil, ama en azından Quinn konusunda biraz gevşemiş durumda. Roman, diğer insanlara, hatta bana bile güvenmediği şekilde ona Lucas konusunda güveniyor gibi görünüyor.

Roman'ın bana güvenmemesi can sıkıcı. Ama Roman'ın Quinn'e güvenmesi? Evet. Anlıyorum. Ben de öyle yapardım. Ve bu garip çünkü Quinn aslında çok şiddetlidir ve onu dominant olarak nitelendiremem ama kesinlikle itaatkar da değildir. En azından kolay kolay değil.

"Bu resimdeki gibi görünmüyor," diyor Lucas, tabakta bekleyen et parçasını işaret ederek. "Bunu nasıl böyle yapacağım?"

Quinn, Lucas'ın telefonunu elinden alır ve kaşlarını çatır. Başparmağıyla ekranı yukarı doğru kaydırır. Diğer eli tezgahın kenarına dayanmış ve ona yaslanmıştır, bu da onu hafifçe öne doğru eğirir. Yıpranmış, dizleri yırtık kot pantolonu kışına mükemmel bir şekilde oturur. Neden bu kadar çekici? Sadece kıcı değil. Kolları da. Tüm vücudu. Yüzü.

Ama tanrım, o popo. Daha önce hiç anal seks yapmadım, ama ona ne kadar mükemmel uyacağımı görebiliyorum. Benim için pasif olur mu?

Çünkü, şaşırtıcı bir şekilde, bunu hayal edebiliyorum. Onu sikmeyi.

Ama dün gece öpüşmeyi o bitirdi. Bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Neden?

O ve Lucas eti nasıl kelebek şeklinde keseceklerini tartışıyorlar. Anladığım kadarıyla Lucas doldurulmuş kuzu budu üzerinde çalışıyor. Çok karmaşık görünüyor.

"İpimiz var mı?" diye soruyor Lucas. "Bunun için ip lazım. Başlamadan önce tarifin tamamını okumalıydım."

"Bekle." Quinn mutfağın karşısına geçer, bir çekmeceyi açar ve bir top ip çıkarır.

Lucas gülümser. "Her şeyin sende olduğunu bilmeliydim."

Quinn'in dudakları geriliyor. Utanıyor. Kahretsin, çok tatlı. Neyim var benim, bunu neden fark etmedim? İki yıldır burada yaşıyor. Aptal mıyım ben?

"Yani bunu kelebek şeklinde mi yapacağım?" diye sorar Lucas. "Sonra içine malzemeyi doldurup yuvarlayacağım? Ve bağlayacağım?"

"Ellerimi yıkayayım, sonra sana yardım ederim," diye söz verir

Quinn. "Tanrıya şükür."

Quinn eğlenerek başını sallar ve lavaboya doğru yürür. Bu onu bana yaklaştırır. Ellerini yıkamaya başladığında, ona doğru yaklaşıyorum. Geçmişte olduğu gibi gerginleşmez, ama gözleri bana doğru kayarken ihtiyatlıdır.

Biliyor musun? Tedbirli davranmakta haklı. Artık benim hedefimde ve kaçıışı yok. Bu yüzden, dün gece aptalca bir şekilde beni kovacağımı düşündüğünde, onunla mücadele ettiği şeyi anlamasını istiyorum. Omzum onun omzuna değene kadar ona doğru eğildim. Kulağına fısıldadım, "Gidemezsin." "Asla" diye eklemekten zorlukla kendimi alıkoydum. "Anladın mı?"

Yutkunur. Cevap vermez. "En azından başını sallamanı istiyorum."

Bu bile onun için zor. Başını sallaması çenesini hafifçe hareket ettirmekle oluyor ve bence bunu daha çok beni kendinden uzaklaştırmak için yapıyor.

Onu yalnız bırakmak istemiyorum ve şu anda mutfakta üç kişi daha olmasaydı, arkasına geçerdim. Onu zapteder, bana boyun eğdirirdim. Söylediklerimi kabul ettirirdim. Dün gece yaptığı gibi *evet* dedirtirdim.

Çünkü gerçek, zar zor algılanabilir, kolayca yanlış anlaşılabilir, onun ihtiyatında kendini gösteriyor. Daha önce, onun direnişine odaklanarak sinirlenmişim. Ama

ona yaklaşıp titrediğini hissettikçe, řu anda onu kontrol altına alsam ne yapacağını dűřündükçe, dün gece saçını tutup o sokakta boğazını sıktığımda nasıl tepki verdiğini dűřündükçe, gerçeği anlıyorum. Ne sakladığını biliyorum.

Ve onu itiraf ettireceğim.

DOKUZ

Quinn

Eclipse'te pazar günleri canlı müzik var. Bu gece hip-hop var, benim tarzım değil ama bu ortamda yakışıyor. Asma katın korkuluğunda durup etrafı gözetlerken, diğer her şey gibi bunu da duymazdan geliyorum.

Yapmam gereken bir iş olduğu için düşüncelerimi de görmezden gelmeye çalışıyorum. Gavino DiMaggio'nun dün gece buraya gelmesinden hoşlanmadım. Bunu bu sabah Sasha'dan öğrendim, ama bu kesinlikle Vitali'nin dün gece neden üzgün olduğunu açıklıyor.

Ancak geri kalanını açıklamıyor. Olanları nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Onun benden gerçekten hoşlandığını bir an bile inanmıyorum.

Vitali'nin hayatında şu anda çok fazla sorun var ve kafası oldukça karışık. Dün gece bu çok açıktı ve diğer bazı şeyleri de anlamama yardımcı oldu.

Şu anda DiMaggios'lara karşı üstünlüğü yok ve ne yapacağını bilmiyor. Tüm sorumluluk onun üzerinde ve bu ağır bir yük. Ayrıca amcasının ihaneti yüzünden kafası karışık ve bunu henüz atlatamadı. Bu konuda çok öfkeli, ama aynı zamanda incinmiş ve bunu kabul etmeye hazır değil.

Bir de Roman var.

Ne karmaşık bir durum. Sorunun yarısı Vitali'nin bir düzeltici olması. Roman'ı düzeltmenin imkansız olduğunu biliyor ama yine de bunu istiyor. Roman'ın iyileşmesini, mutlu olmasını, bütün ve normal olmasını istiyor. Bu asla olmayacak ve Vitali'nin bunu kabul etmesi zor.

Roman'a olanlar konusunda da çok suçlu hissediyor. Hissetmemesi gerekirdi, ama hissediyor.

Bana bunların hiçbirini anlatmadı, ama onu tanıyorum. Anlayabiliyorum. Kahretsin, eminim ki bunların çoğunun farkında *bile* değildir. Hepsi arka planda, beynini mahvediyor, her şeyi yeniden düzenliyor ve kafasını karıştırıyor.

Bu yüzden bu kadar çok içiyor. Bu yüzden birdenbire biseksüelliğe ilgi duymaya başladı.

Aslında benimle alakalı değil. Ben sadece uygun biriyim. Bir dikkat dağıtıcı. Kendime izin versem bile bunu unutmamalıyım... Lanet olsun, bilmiyorum. Ne kadar ileri gitmek isteyecek?

Beni öptü. Lanet olsun, Vitali Constatine beni *öptü*.

Bunu düşünerek birçok kez sertleştirdim. Dudakları dudaklarıma değdi, dili ağzıma girdi, elleri vücudumu dolaştı...

Kafam o kadar karışık ki, kız elini koluma koyana kadar bana yaklaştığını fark etmiyorum. İçgüdüsel olarak onu itmekten zar zor kendimi alıkoyuyorum. Odaklanmam, burada olmam gerekiyor. Yapmam gereken bir iş var. Tanrıya şükür Sasha aşağıda. Şu anda herkes beni geçebilir.

Kız bana tuvaletin nerede olduğunu soruyor. Bana yaslanıyor. Neden bu kızlar benim ne kadar şiddetli olduğumu anlayamıyorlar? Çok fazla insan öldürdüm. Ve yatakta da güvenli değilim. Orada da şiddetliyim. Tek fark, orada kavgayı kazanmak istememem.

Ama onu tuvalete kadar eşlik ediyorum. Sarhoş ve onun incinmesini istemiyorum. Tuvaletten çıktığında, ona şoförünün kim olduğunu soruyorum. Şoförü yok. Yine bana yaslanıyor, ellerini üzerime koyuyor. Kapı görevlilerinden birine mesaj atıp onu almasını ve bir araç ayarlamasını istiyorum.

Kısa bir süre huzur ve konsantrasyonun tadını çıkarırım, sonra yine dikkatleri üzerime çekerim, bu sefer en azından cinsel yönelimimi doğru okuyan bir twink. Ya da belki de gönderdiğim sarhoş güzel kıza ilgisizliğimi fark etmiştir. Her neyse, ben zemin kattaki kalabalığı tararken o bana yaklaşır.

"Birini mi arıyorsun?" Parlak tırnakları ön kolumu hafifçe okşadı. Kollarım aşağıda ama yine de insanların orama dokunmasından hoşlanmıyorum.

Kolumu ondan uzaklaştırıyorum. "Sadece işimi yapıyorum. Sen gidip eğlenmelisin."

"Ooh, burada çalışıyorsun. Kapı görevlisi misin?" "Tam olarak değil."

"Yazık. Beni dışarı atabilirdin." Gülümsüyor. Bu sefer eli omzumu okşuyor.

Ondan kurtulmak için seçeneklerimi değerlendirirken, telefonum arka cebimde titrer. Telefonu çıkarır ve mesajda hassas bir şey olması ihtimaline karşı uzaklaşıyorum.

Vitali: Buraya gel.

Bir sorun olabileceği düşüncesiyle kalbim hızla çarpar, ama duygularımı belli etmemeye dikkat ederim. Telefonumu cebime koyarım.

Twink bana bir şey söylüyor ama duymuyorum. Zaten asma kattan geçip Vitali'nin ofis kapısına doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, bir sorun olup olmadığına dikkat ediyorum. Tam da bir sorunla karşılaşıyorum, ama beklediğim türden değil. Vitali masasının arkasından bana öfkeyle bakıyor.

Kapıyı kapatıyorum, kulübün gürültüsünü ve genel kaosunu dışarıda bırakıyorum. Duyularım, ani sessizliğe ya da Vitali'nin keskin modern ofisinin lüks mekanını kesen bakışlarının ani yoğunluğuna hazır değil. Başım karıncalanıyor.

"Neden insanların sana dokunmasına izin veriyorsun?" diye soruyor.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım. Sonra fark ettim: "Beni güvenlik kameralarından izliyordun."

"Evet. Ve insanlar sana yapışıp duruyorlar. Neden buna izin veriyorsun?"

Onun beni izlediğini düşünmek vücudumu ısıtıyor. Bu kafa karıştırıcı bir sıcaklık, hem ihtiyat hem de tahrik. Onun o kadar yakışıklı görünmesi, dar beyaz gömleğinin kısmen düğmeleri açık olması ve dövmele göğsünü görmemizi sağlaması da yardımcı olmuyor.

"İzin vermezsem olay çıkar" diye cevap veriyorum. "Hoşuna gidiyor mu?"

O çok tehlikeli bir adam ve bunu ses tonundan anlayabiliyorum. Masasının arkasında çok rahat bir şekilde duruşundan, dirseğini masaya dayamış, koyu renkli gözlerini bana dikmiş halinden bunu anlayabiliyorum.

Ona cevap vermiyorum çünkü neden kızgın olduğunu bilmiyorum - ve o kesinlikle kızgın.

"Cevap ver," diye talepte bulunuyor. "Hayır."

Burun delikleri genişledi. "Hayır, beğenmedin mi, yoksa cevap vermeyecek misin?"

Kendi öfkemi, gizli, derinlerde saklı olan öfkemi hissediyorum. Beni savunmaya zorlamasından hoşlanmıyorum. Masasına doğru yürüyorum. Ellerimi masanın üzerine koyup eğiliyorum. O bana sabit bir şekilde bakıyor. Yüz hatları klasik Yunan ve İtalyan özelliklerini taşıyor, keskin, soğuk ve güzel. Tartışmada ona rakip olamam, ama yine de mücadele edeceğim.

"Hayır," diye cevaplıyorum, "insanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum." "İnsanlar sana dokunduğunda ne hissediyorsun?"

"Kişiye bağlı." "Ama her zaman nefret edersin, değil mi?"

"Sorularınla beni bir yere yönlendirmeye çalıştığın çok açık. Sadede gel, Vitali."

"Tamam. Sana dokunduğumda neden kötü tepki veriyorsun?"

Kalbim hızla atıyor. Dün gece de aynı soruyu sormuştu. Sarhoştun, bu yüzden soruyu bir şekilde geçiştirebilmişim, ama şimdi sarhoş değil ve sorduğu sorudan, cevabı zaten bildiğini anlıyorum. Ama dün gecedan sonra nasıl bilmez ki?

Beni hazırlıksız yakaladı. Yanlış bir şeye, bir sona hazırlıklıydım. Bana öyle dokunmasını beklemiyordum. Beni öpmesini beklemiyordum.

Yalan söylemenin bir anlamı yok, bu yüzden itiraf ediyorum, "Hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Eğer nefret etmiyorsan, sana dokunduğumda kötü tepki vermenin başka bir nedeni olmalı."

Gerçeği biliyor, bunu anlayabiliyorum. Anlamış. Gözlerinden, beni tuzağa düşürdüğünü, artık ondan kaçamayacağımı çok iyi bildiğini görebiliyorum. Dudakları hafifçe kıvrılırken sırrımı açığa çıkarıyor: "Benden hoşlanıyorsun. Her zaman hoşlandın."

Tanrım, bu kibirli tavırları. Nefret ediyorum. Bayılıyorum. Beni yenilgiye uğrattığı için sikim sertleşiyor.

"Evet," itiraf ediyorum. Başka ne yapabilirim ki?

Beni dikkatle inceler. "İyi saklamışsın."

"Senin heteroseksüel olmadığını düşünmem için hiçbir nedenim yoktu." "Dün gece sana bir neden verdim."

"Dün gece sarhoştun," diye hatırlatıyorum ona.

"Şu anda sarhoş değilim."

"Hâlâ meraklı mısın?"

"Meraklı," diye tekrarlar. "Beni öyle mi görüyorsun?"

"Sen söyle."

Gülümsüyor. Dudakları nasıl aynı anda hem bu kadar acımasız hem de bu kadar şehvetli görünebilir?

"Bu konuda gittikçe daha iyi oluyorsun, Quinn. Seni daha sık sorguya çekmeliyim." "Artık daha eşit şartlardayız. Güç bana geçti." Eğleniyor.

"Nasıl yani?"

Kalbim çarpıyor çünkü geri dönüşü olmayan bir şey söylemek üzereyim. Ama zaten geri dönüş yok. Aramızdaki şeyler zaten geri dönülmez bir şekilde değişti ve ben bunu istiyorum. Lanet olsun, istiyorum. Ve onun tepkisine ihtiyacım var. Artık belirsizliğe dayanamıyorum, bu noktada değil.

"Çünkü ikimiz arasında, Vitali, sık emmeyi bilen tek kişi benim."

Dudakları açılır ve keskin bir nefes alır. Bunu beklemiyordu. Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Konuşmamaya çok dikkat etmişim. Böylece ne kadar edepsiz olduğumu bilmiyordu. Eğer isterse, bunu öğrenmek üzere.

Ve o *da* istiyor. Gülümsüyor. Bu fikri beğeniyor. Kahretsin, bu gerçekten olacak.

"Bu konuda iyi misin?" diye soruyor.

"Seni boğazıma boşaltacak kadar iyiyim, garanti ederim."

O acımasız, şehvetli dudaklar kıvrılıyor. "Oh, Quinn. Bunun senin düşündüğün gibi olmayacağını sanmıyorum."

Masasından kalkıyor, ben de masadan doğruluyorum. Gözlerim anında onun sıkı oturan açık mavi pantolonunun ön kısmına sertçe baskı yapan sikine kayıyor. Bazen çok gösterişli olabiliyor. Yine de ağzım sulanıyor. Sikim kot pantolonumun içinde zonkluyor.

Vitali gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, gözlerim onu izlemek için yukarı kalkar. Güzel elleri var, zarif ve rafine görünüyorlar, ama ne kadar acımasız olabileceklerini biliyorum. Onların insanları parçaladığını gördüm. Onları boğazımda hissettim.

Gömleğini belinden çekip çıkararak, oyulmuş karın kaslarını ortaya çıkarır. Omuzları ve göğsü yoğun dövmelerle kaplıdır, ama karın kaslarının çoğu, keskin kasların üzerinde zeytin rengi bir deri ile kaplıdır. O kadar dikkatim dağılmış ki, masanın etrafında dolaşp masanın ve benim aramda yerini alırken, sanki bir sisin içindeyim. Eli omzuma yapışır. Aşağı doğru iter.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Erkeklerle olan deneyimsizliğinin bana üstünlük sağlamayacağını bilmeliydim. Bir saniye için, şok içindeyken üstünlük bendeydi, ama çoktan kaybettim - ve buna memnunum. İstedğim şey bu.

Vitali bir eliyle pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açar. Diğer eliyle çenemi tutup bana yukarı bakmamı sağlar. Onun hakimiyetinden zevkle titriyorum.

Dudakları yarı gülümsemeyle kıvrılır. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Vitali, diğer eli kasıklarında meşgulken, kafamı sabit tutmak için çenemi tutmaya devam ediyor. İzleyememenin verdiği tahrik, sikimi zonklatıyor. Görmek istiyorum. Görmem lazım.

Başımı yavaşça aşağı eğiyor. Gözlerim, çentikli karnını takip ediyor. Üst vücudunun tüysüz olduğunu zaten biliyordum, dövmeli erkeklerde bu sık görülen bir durumdur, ama o tamamen çıplak. Gözlerim açgözlülükle alt karnını, her iki kalçasından içe doğru eğimli kaslarını

ve doğrudan sertleşmiş penisine doğru uzanıyor. Penisinin gövdesi damarlarla kaplı ve ucu kızıl bir renge bürünmüş.

Onu görünce dudaklarım açıldı. Ağzım sulandı. Pantolonu açtı ama çok dar olduğu için düşmüyordu ve iç çamaşırının bel kısmı, ağır ve şişmiş testislerinin altına kadar çekilmişti. Vitali bir an için bu manzarayı içime çekmeme izin verdi, sonra parmağını dişlerimin arasına soktu ve ağzımı zorla açarak penisini içine itti.

Beni bu şekilde penetre etmesi karşısında gözlerim geriye yuvarlandı ve bana ihtiyacım olanı verebileceğini anında anladım. Bu düşünceyle zihnimin derinliklerinde derin bir korku uyandı, ama onu engelledim ve kendimi bu ana kaptırdım. Asla, asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bir an.

Parmağı ağzımdan çıkıyor ve eli başımın arkasına geçiyor. Penis boğazımın arkasına değdiğinde duruyor. Yukarı bakıyorum ve gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Dudakları aralık. Gözleri ağır göz kapaklarının altında.

Sert bir sesle, "Bunun bu kadar güzel görüneceğini hiç bilmiyordum," diyor.

Onun penis etrafında inliyorum, bu da onun gözlerini kapatmasına ve bana daha sert basmasına neden oluyor. Onun için boğazımı açıyorum. Elimi uzatıp şişmiş testislerini kavıyorum.

"Tanrım, sik beni," diye mırıldanıyor ve boğazıma sığ bir şekilde giriyor. Dikkatli olmaya çalışıyor, ama ben onu, gerçek onu kaldırabilirim, bu yüzden daha derine girmeye başlayana kadar testislerini yoğurup, yuvarlıyor ve çekiyorum.

Gözlerim yaşarır. Boğulmaya devam ederim ama umursamam. Serbest elimi karnına kaydırırım, ağzımı sikerken kaslarının kasılmasını hissederim, nefesini hissederim. Testislerini ve penisinin tabanını okşamaya devam ederim.

O büyük olduğu için onu tamamen almam zor, ama kendimi eğip boğazımı açarak onu içeri alıyorum. Onun misk kokusunda, itişlerinin ritminde, içime giren sikiğin hissinde kendimi kaybediyorum.

O kadar sert ve ağırlıyım ki, elimi karın kaslarından sikime indirip, rahatlamak için ona bastırıyorum. Vitali'nin sikiğin etrafında inliyorum.

"Benim için boşalacak mısın?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Sikimde boğuluyor musun?" Sadece inleyip titreyip onu sikmeye devam edebiliyorum.

"Bana bak," diye emrediyor.

Yukarı bakıp yüzünü gördüğüm anda boşalıyorum. Boğazımdaki penis çığlığını boğuyor. Ben onun üzerinde titreyip kasılırken, penisim kot pantolonumun içinde sıcak ve kontrolsüz bir şekilde pompalanırken, Vitali kendini derine gömüyor ve o kadar sert boşalıyor ki, penis boğazımın içinde tekmeliyor, beni boğuyor ve öğütüyor, ben de başka bir sıcak sperm dalgası boşaltırken kafam karışıyor.

Kısa bir süre bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey öne doğru düştüğüm. Vitali beni yarı yarıya yakalar ama yine de yüzüstü düşerim ve öksürürüm.

"Tanrım," diye mırıldanır. "Siktir."

Bir kolunu kaburgalarımın dolamış, diğer elini sırtıma koymuş. Kendime yeterince geldiğimde, oturup onu itiyorum. Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek banyoya gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Işığı açtım ama aynaya bakmadım. Yüzümü yıkadım, sonra nefesimi düzenlemeye çalışırken lavaboya yaslandım. Boğazım yanıyordu. Onun dokunduğu yeri hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum.

Titremeler beni sararken gözlerimi kapatıyorum. Neyim var bilmiyorum. Neden üzgün olduğumu bilmiyorum. Bunu %100 istedim. Hâlâ istiyorum...

Bu düşünce tam olarak oluşmadan önce kesiyorum ama titremelerin şiddetlenmesini engelleyemiyorum.

Sadece nefes al, Tanrım, o kapının hemen dışında. Sen iyisin.

Sen iyisin ve hiçbir şeye ihtiyacın yok. Nefes alıyorum.

Sakinleşirim.

Tüm düşüncelerimi kafamdan atıyorum.

Dikleşip, bir bez alıp kendimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Ona oral seks yaparken boşalacağımı beklemiyordum, ama şimdi bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayım.

Vitali'nin burada yedek kıyafetleri olduğunu biliyorum ve bana ödünç vereceğini de biliyorum, ama bu, şu anda istediğimden daha fazla onunla etkileşim kurmamı gerektirir. Çok hassasım. Çok fazla şey görür.

Bu yüzden havluyu sepete atıp ellerimi yıkarım. Sonra aynaya bakarım.

Tanrım. Sarhoş gibi görünüyorum. Parmaklarımla saçlarımı geriye tarıyorum, ama bu pek bir şey değiştirmiyor, derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

"İyi misin?"

Vitali çıkışımı engelliyor. Kıyafetlerini düzeltmiş ve ona oral seks yapmadan önceki haliyle aynı görünüyor. Şey, belki tam olarak değil. Endişeli görünüyor.

Bununla başa çıkamıyorum, bu yüzden yanından geçip "Boğazım bundan daha sert kullanıldı" diyorum. Kahretsin, sesim mahvolmuş.

Biliyorum, bu çok pis bir laftı, ama onu yeterince kızdırdı ki, ofis kapısına doğru yürürken ve kulübün gürültüsü ve kaosa kaçarken peşimden gelmedi.

ON Vitali

Ofisimdeki kanepede başımı geriye yaslayarak otururken sakinleşmem biraz zaman aldı. Quinn'in bana beden dışı bir deneyim yaşatıp, ardından bu kadar çabuk sinirlendirebileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Siktir, beni derinden etkiledi. Onunla başa çıkmasını izlemek, sonra da benim sikimi boğazına sokarken boşalmasını izlemek? Sadece düşünmek bile beni tekrar sertleştiriyor.

Ama sonra tam bir pislik gibi davrandı.

Bunu yanına bırakmayacağım. Ona bir dakika vereceğim çünkü benim de bir dakikaya ihtiyacım var. Kahretsin, eve varana kadar ona zaman vereceğim çünkü bu konuyu orada halletmeyi tercih ederim. Ama bu konuyu halletmeliyiz.

Mantıklı davranabilecek duruma geldiğimde, koltuktan kalkıp masadan telefonumu alıyorum. Sasha'ya bir mesaj gönderiyorum, sonra ofisimdeki her şeyi kapatıp eşyalarımı topluyorum. Sasha'dan cevap geldiğinde, Quinn'in ceketini ve silahını alıp ofisimi kilitleyerek dışarı çıkıyorum.

Quinn'i asma katın korkuluğunda buluyorum. Hip-hop'tan nefret ettiğini bilmeme rağmen, sanki müzik dinliyormuş gibi dirseklerini korkuluğa dayamış eğilmiş durumda. Evde sık sık müzik dinlemez, ama kapısından müzik sesi geldiği zamanlarda, her zaman çok kasvetli ve iç karartıcıdır.

Bir kez olsun, herkes onu rahat bırakıyor. Vücut dili caydırıcı.

Ben yaklaşınca dikleşiyor. İçine silahını sakladığım ceketini ona uzatıyorum. Yüzü ifadesiz. Hayır, ifadesiz değil. Taş gibi. Savunmaya geçmiş.

Quinn beni asma kattan merdivenlere kadar takip ediyor. Aşağı inip ana kattaki kalabalığın arasından yan çıkışa doğru ilerliyoruz. Kapıyı açıyorum ve çalışan Jaguar'ı görüyoruz. Sasha sürücü koltuğunda. Ben ön yolcu koltuğuna, Quinn arka koltuğa oturuyor. Tam arkama oturuyor, bu yüzden onu göremiyorum.

Yine gergin ve sessiz bir araba yolculuğu. Sasha'nın neyi şüphelendiğini bilmiyorum. Kesinlikle bir şey var, ama tek kelime etmiyor. Ben telefonumla meşgul oluyorum.

Eve varıp garaja park ettiğimizde, Sasha güvenlik kontrolünü yapacağını söylüyor. Quinn, bunu yapmak zorunda kalmayacağı için ters bir şekilde teşekkür ediyor, ama ona bakmadan hemen kaçması, onun fark ettiği şeyi... her ne fark ettiyse, hoşuna gitmediğini gösteriyor.

Her zaman açık olan bir şeyi aniden fark ediyorum: Quinn fark edilmeyi sevmiyor.

Eh, bu çok kötü.

Ama kaçtığını düşünmesine izin veriyorum. Ona bir avantaj sağlıyorum, diğer yatak odalarından uzak, bodrum katında bulunan odasına girdiğinden emin olana kadar geride kalıyorum. Duş sesini duyana kadar kapısının önünde bekliyorum. Sonra içeri giriyorum.

Yatağın başucundaki lamba açık, kral boy yatak ve eski tuğla duvarları aydınlatıyor. Sasha bu odaya zindan diyor, ama Quinn'in neden burayı sevdiğini anlayabiliyorum. Evde tam kadro personel varken burası mutfaktı. Eski hasat masası hâlâ burada ve bir tür mini mutfak var. Bir zamanlar mutfak bahçesi olan dış avluya açılan bir kapı var.

Gözetlediğimi söyleyemem, ama etrafa bakınıyorum ve gördüklerim pek hoşuma gitmiyor. Quinn iki yıldır burada, ama bu odada kişisel eşyalar çok az. Bir müzik seti ve bir dizüstü bilgisayar, odayla birlikte gelen eski moda bir gardırop ve yine odayla birlikte gelen eski yeşil deri bir kanepe var. Oda karakterli, bu yüzden Quinn bunu seviyor olmalı, ama hiçbir sanat eseri, hiçbir eşya yok. Burada herkes yaşayabilir.

Masaya oturup ceketimi, silahımı ve telefonumu çıkarıyorum. Bekliyorum.

Quinn benim gibi kibirli biri değil, bu yüzden banyodan çıkıp belime mavi bir havlu sardığında çok zaman geçmez. Beni görünce bir anda durur, bu da bana onu gerçekten incelemek için bir fırsat verir.

Geniş, sert hatlı yakışıklı yüzüyle çok güzel. Kahverengi saçları nemli olduğu için normalden daha koyu. Basit, gösterişsiz. Ona çok yakışıyor, ama saçlarına hiçbir şey yapmadığını anlayabiliyorum.

Ancak vücuduna zaman ayırıyor.

Onunla ilgilendiğimi fark ettiğimden, hayır, kabul ettiğimden beri onu ilk kez gömleksiz görüyorum ve onu incelediğimi saklamıyorum

: geniş göğüs ve omuzları, kalın kaslı karnı, havluya karşı belirgin bir şekilde şişkin olan penisi.

Ancak, önceki gece kestiği yaranın üzerindeki yara bandını sevmiyorum. Tüm yara izlerini sevmiyorum. Çok zorlu, tehlikeli bir hayat yaşamış.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, boğazına yaptığım şey yüzünden sesi kısık.

"Seninle konuşmam lazım."

"Bir saniye," diyor ve büyük, eski moda gardıroba doğru yürüyor. Gardırobun aynalı bir kapısı var ve onun beni aynada izlediğini görüyorum. Sonra kapıyı açıyor ve raftan bir şey alıyor. Havluyu düşürüyor ve kığını ortaya çıkarıyor.

Tanrım. Kalçalarının ağır, kavisli kasları ve bacaklarının kalın kasları karşısında sikim şişer. Gri eşofmanına girmek için hafifçe eğilir ve kalçaları açıldığında içimi bir heyecan dalgası kaplar.

Onu kesinlikle, %100 sikeceğim.

Eşofmanını giyer ve yerden ıslak havluyu alır. Dönüp çamaşır sepetine atar, sonra bana doğru yürümeye başlar. Penisi hala şişmiş, eşofmanının önünden çok belirgin bir şekilde görünüyor.

Ona ne oluyor olursa olsun, ilgisizlik değil. Yeşil deri kanepenin koluna oturur. Bu, bana çok yakın olmadan yüzünü bana çevirmesini sağlar.

"Peki, doğru muydu?" diye soruyorum. "Daha sert kullanıldığın doğru mu?" "Gerçekten geçmişteki ilişkilerinden bahsetmek mi istiyorsun?"

"Konuyu açan sensin." Cevap vermedi, ben de boşluğu doldurdum. "Beni rahat bırakmam için mi yaptın?"

"Sana oral seks yaparken pantolonuma boşaldım. Gerçekten sohbet etmek istemiyordum."

"Bana oral seks yaparken boşaldığını seviyorum."

Burun delikleri genişledi. Kanepenin kolunda yer değiştirdi. Penisi öncekinden daha sertleşmişti. Benimki de öyle.

Sikişeceğiz. Ama henüz o noktada değiliz. Önce halletmemiz gereken şeyler var.

Onu beklemeyi karar verdim. Bazen sorgulamalarda bu en iyi stratejidir. Neyin önemli olduğunu ancak karşı taraf bunu ortaya koyduğunda anlarsın. Biraz zaman alır, ama motive olduğumda sabırlı olabilirim.

Sonunda şöyle diyor: "Boğazımdan aşağı inmek seni eşcinsel yapmaz." "Eşcinsel olup olmamam senin için önemli mi?"

"Deneme yapıyorsun."

"Belki de bana ne yaptığımı söylemene gerek yok, Quinn." "O zaman ne yapıyorsun?"

Seni sahipleniyorum.

Çok erken olması, mantıksız olması, onu henüz sikmemiş olmam umurumda değil. Biliyorum. Ama bunu söylemekten kendimi alıkoyuyorum ve Quinn sessizliğini dolduruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyor.

"Ne yaptığımı tam olarak bilmiyor olmam, deneme yaptığım anlamına gelmez."

"Denemenin tanımını da budur," diyor alaycı bir şekilde. "Ve sen ilişki yaşamazsın."

"Bizim zaten bir ilişkimiz var," diyorum.

"O zaman bunun ne kadar karmaşık olabileceğini anlıyorsun."

Zaten karmaşık, ama ona bunu söylemiyorum. "Peki ne istiyorsun?"

"Beni sikmeni istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, içimi kaplayan heyecan dalgası karşısında gözlerimi kapatıyorum. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Elimin içini sikime bastırıyorum. "Demek pasif olabiliyorsun."

"Bunu bildiğini
sanıyordum." "Ne
hoşuna gittiğini söyle."

"Bunu daha önce hiç yapmadın," diye hatırlatıyor, soruyu geçiştirerek. "İşe yarayacağından eminim."

"Tabii ki öylesin."

Omuz silktiğimde, dudaklarında bir gülümseme belirir. Lanet olsun. O çok güzel.

"Ağzını sikmeyi çok sevdim," diyorum ona. "Dudaklarının sikimi sardığını görmek çok hoşuma gitti." Hâlâ şişmiş olan dudakları hafifçe açılıyor. Nefesi hızlanıyor. Sandalyeden kalkıyorum. "Gözlerinin yaşarmasını, sikimi boğazına alırken öğürmeni ve direnmeni çok sevdim."

Ona doğru yürürken elleri uyluklarının yanında sıkışır. Penisini eşofmanının içinde sertleşmiştir. Daha önce yaptığım gibi elimi çenesinin altına dolayarak başını eğdiririm.

"Ve sen boşaldığında, benim sikimde boğulup ılık attığında?" Gözleri kapanır ve titrer. Diğ r elimi onun örtülü sikine doladım, beni acılandıran küçük bir ses çıkarmasına neden oldum. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeydin."

Gözlerini sıkıca kapatıyor. Hayal kırıklığını görebiliyorum. Söylemek istediğı bir şey var. Ben onun e ofmanının içinden sikini hafifçe ok arken, ona zaman tanıyorum. Daha önce başka bir erkeğın sikine dokunmamı tım, ama onun cildine dokunmasam bile vücudumdan bir elektrik akımı geçiyor. Elimi onun üzerinde tutmayı seviyorum.

Zihnimin derinliklerinde, bunu daha önce ke fetmemi  olmaktan dolayı kendime karşı bir hayal kırıklığı var. Nedenini bilmek istiyorum.

Bu soruyu kafamdan uzakla tırıyorum. Şu anda buradayım ve bu doğru geliyor. Onu istiyorum. Onun içine girmek istiyorum.

Daha da ötesi, onun benim olduğunu anlamasını istiyorum. Bir bakıma, o her zaman benim olmuştur. Nasıl olur da onu bırakacağımı, hatta kovacağımı d  enebilir ki?

Quinn, "Bunun sadece..." diyor, "Oh, siktir. Tanrım," diye kesiyor, ben onun sikini sıktığımda.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Bunun sadece seks olmasını istiyor, sanki sevi meye ba layıp, her şey kendi küçük kutularında kalacakmış gibi diğ r her şeye devam edecekmişiz gibi.

O lanet olası bir hayalperest.

Bir parçam, biraz delice d   nd ğ m  ve davrandığımı kabul ediyor. Daha önce hiç böyle davranmamı tım. Quinn, benim ilişki kurmadığım konusunda yanılmıyordu.

Ama bu farklı. Quinn zaten hayatımdan çıkmasına izin verilmiyordu, bunu o yaralanana kadar tam olarak fark etmemi tım. O benim deneme yaptığımı d  enebilir, ama öyle değıl. Bu benim için farklı olacak, ama onun hakkında bildiğim her şeyden ve kesinlikle bana yaptığı oral seksten, onun benim için mükemmel olduğunu zaten biliyorum.

 a ırtıcı bir şekilde, onun bir penisi olması sadece sorun değıl, aynı zamanda büyük bir avantaj. Elimi  ıplak olarak üzerine koymam gerekiyor. Ama önce bu konuşmayı bitirmem lazım.

Ama Quinn, onu hafifçe ok arken odaklanmakta zorlanıyor. Çenesini tutmasaydım, öne doğru eğılirdi. G z bebekleri büyümüş, göz kapakları yarı kapalı.

"Kafam karı masın istiyorum," diyor.

"Anlamana yardım edeceğim."

"Vitali..."

"*Quinn*. Neyi sevdiğini söyle bana." "Bence biliyorsun."

"Bunu." Elimi boğazına götürüp sıkıyorum. Kirpikleri titriyor. "Bunu." Penisini tekrar sıkıyorum ve o titriyor. "Ve *bunu*." Hızlı hareket ederek, onu yukarı çekip döndürmek için tutuşumu değiştiriyorum, başını aşağı itip kıcını bana doğru çekiyorum. Penisime uygulanan baskıdan rahatlamış bir şekilde inliyorum.

"Bana bir güvenlik kelimesi vermen gerekiyor," derim, titrerken onu yerinde tutarak. Cevap vermez. "*Quinn*."

"İstemiyorum."

"Umurumda değil."

"Kırmızı?" "Tamam."

Ses tonunu beğenmedim, bu yüzden onu dikleştiriyorum. Bu onu açıkça kızdırıyor. Dönüp beni itiyor.

Öfkeyle uzaklaşır. Yumrukları sıkıdır. Penisini serttir. Onu kovalamamı ve zorlamamı istiyor. Bunu anlayabiliyorum, görebiliyorum. Ama biz aranızı düzeltene kadar bunu anlamıyor.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Kabul et," diyorum ona. "Zaten kabul ettim."

"Hayır, kabul etmedin." "Siktir git."

Mmm, şimdi çok ateşli. Buna bayılıyorum. Gömleğimi çıkarıp kanepenin arkasına asıyorum. Ben ayakkabılarımı çıkarırken Quinn odada dolaşmaya devam ediyor.

"Neden bir güvenlik kelimesine ihtiyacım olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Ben korkak değilim."

Öfke içimi kaplar. "Öyle konuşma."

Burnundan yüksek sesle nefes verir ve dolaşmaya devam eder. Artık gerçekten sinirimi bozmaya başladı, bu da sikimi zonklatıyor, ama soyunmak için acele etmiyorum. Pantolonumu kanepenin arkasına asıyorum.

"Uymak zorundasın," diyorum ona iç çamaşırımı çıkarırken. "Uydum lan!"

Tanrım, benden ne istiyorsun?"

"Anladığını görmek istiyorum." Yatağına doğru yürüdüm ve örtüyü indirdim. Sonra komodinin çekmecesini açtım.

Bana doğru koşar. "Bunu yapamazsın..."

Beni itip geçmeye çalışırken onu durduruyorum. Onu yakaladığımda, anında kavga moduna geçiyor. Elini bileğime koyuyor, ama ben onu kurtarıp onu yatağa yatırıyorum ve vücudumla onu sabitliyorum.

Boynunun arkasına nefes nefese, "Bunu kullanacağını bilmem gerek" diye açıklıyorum.

"*Yapmayacağım,*" diye tartışıyor. "Durmanı istemiyorum. *Mesele* bu."

Onu hafifçe kaldırıp elimi altına sokarak eşofmanının üzerinden penisini kavriyorum. O da bağırarak yüzünü yatağa çeviriyor.

"Güvenli kelimen olduğunu biliyorsam, durmam gerekmediğini de bilirim. *Mesele* bu."

Bir dakika sürer, ama pes ettiğini hissediyorum. Kabul ettiğini hissediyorum. Sonunda "Tamam" dediğinde ona inanıyorum.

Onu ödüllendirmek için penisini okşuyorum. "Güzel. En son ne zaman test oldun?" "Temizim."

Bu oldukça hızlı bir cevaptı. "Uzun zaman oldu mu?" diye merakla soruyorum. Cevap vermek istemediği için homurdanıyor. Onu okşamaya devam ediyorum.

"O zaman o çekmecede tam da beklediğim şeyin olduğunu eminim." Onun üstünden kalkıp yatağa oturuyorum. "Bir oyuncak seç."

Yataktan kalkar ve bana öfkeyle bakar. "Eşyalarım dokunma."

"Burada neredeyse hiçbir şeyin yok."

"Ciddiyim Vitali, *yapma*."

"Adımı söylemeni seviyorum. Tamam, tamam," diye pes ediyorum. "Bunu alabilirsin."

"Bu zaten belli olmalıydı," diye homurdanıyor.

"Lanet olası bir oyuncak seç, Quinn, senin içine girmem lazım." Sikimi okşamaya başlıyorum. "O zaman oyuna ne ihtiyacımız var?" diye soruyor, beni okşarken izliyor. "Senin için uzun zaman oldu."

"Ee?"

"*Yani*, Quinn. Sen bu şeyi emdin."

"Uh-huh," diye cevaplar, gözleri benim sikime kilitlenmiş halde. "Ve sen bu şeyi görebilirsin."

"Uh-huh."

"O zaman seni sikmeden önce seni açmam gerektiğini biliyorsun."

Dikkatini toplayınca ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Araştırma yapmışsın."

"İnternet harika bir yer."

Eşcinsel seks hakkında araştırma yaptığım fikrine açıkça sevindiği için sırtıttığında, benim pahasına eğlendiği için sinirlenemeyecek kadar çok güzel. Aslında, bu beni de biraz gülümsetiyor.

"Eğer oyuncak çekmeceni karıştırmamı istemiyorsan, bir tane seç lanet olsun. Beş saniyen var. Bu arada, sormadığın için söyleyeyim, ben de temizim."

"Dikkatimi dağıttın," diye şikayet ediyor ama ayağa kalkıyor. Açtığım çekmecedeki karıştırıyor. Bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor, sonra bir bez çanta kapıyor. Saplı, siyah boncuklu silikon bir çubuk çıkarıyor ve yatağa atıyor.

Onu aldım. İlginç. Boncuklar tabana doğru giderek büyüyor. Son birkaç tanesi oldukça büyük.

"Bununla oynamanı izlemek isterim."

"Hayatta olmaz."

"Göreceğiz."

"Vitali." Bana sert bir bakış attı.

Oyuncağı bir kenara koyup yataktan kalkarım. "Pantolonunu çıkar, Quinn."

Uymuyor. Benim otoriter tavrımdan bıkmış ve inatçı davranıyor. Onu biraz ezip geçiyorum. Ama o da bundan hoşlanıyor, biraz nefret etse de. Bu ona mücadele edecek bir şey veriyor ve onun ihtiyacı da bu. Bütün mesele bu. Benim onu domine etmeme ihtiyacı var, ama bunun gerçek bir dominasyon olması gerekiyor. Bunu bana öylece vermeyecek.

Dediğim gibi, o benim için mükemmel. Ve bunca zaman boyunca hep önümdeydi.

Yaklaşıp parmaklarımı beline geçiriyorum. Yavaşça aşağı çekiyorum, alt karın bölgesini santim santim ortaya çıkarıyor ve sertleşmiş penisini aşağı çekiyorum. Tıraşlı ama benim gibi tamamen kılsız değil. Hoşuma gidiyor.

Eminim bu yenilik hissi zamanla geçecektir, ama şu anda çok güçlü. Onun vücudunun ne kadar *erkeksi* olduğunun son derece farkındayım. Özellikle de bel bandı sert, damarlı penisinin uzunluğu boyunca kayarken.

Zor nefes alıyor ve her türlü lezzetli küçük sesler çıkarıyor. Kendi penisim de seğiriyor ve sızıyor, temas için çaresizce bekliyor, ama ben bunu reddediyorum. Şu anda tek odaklanmak istediğim şey, Quinn'in penisinin her yeni santimetresi. O da benim gibi kesilmiş, büyük, düz. Çok sert.

Genişlemiş ucuna geldiğimde, sürtünmeden dolayı çılgılık atıyor. Karnı kasılır, penisini bel bandından çıkarır ve karnına çarpar.

karınlarına çarptırıyor.

Pantolonunu tamamen aşağı indirip onu yatağa itiyorum. Ayakları eşofmanına dolanmış olduğu için neredeyse düşüyor. O kendini kurtarmaya çalışırken, ben de bu fırsatı değerlendirip kayganlaştırıcıyı alıp arkasına geçiyorum. Parmaklarıma biraz kayganlaştırıcı sürüyorum. O sırada, çok sinirlenmiş olduğu için benimle kavga etmeyi düşünmeye başlıyor, ben de yüzünü yatağa bastırıp bacaklarını ayırıyorum ve deliğini masaj yapmaya başlıyorum.

O, şaşkınlıkla sarsılır. "Siktir!"

"Sen iyisin."

"Sen bir pisliksin."

"Bunu zaten biliyordun."

Diye homurdanır.

Kötü tavrını görmezden geliyorum çünkü kığına odaklanmak istiyorum. Yine, belki de bu yeni bir şey olduğu içindir, ama bunu çok seviyorum. Tanrım, vücudunun şekli. Bacak presinde yaptığı tüm o çalışmalar, kalça itmeleri ve squatlar, bacaklarına ve kığına dayanılmaz derecede sıkı kıvrımlar kazandırmış. Ve bu sıkı, buruşuk deliğı masajlamak için kalçalarını böyle ayırmak, sikimi ıslatıyor. Heyecanımın çoğu, onun vücudunu gerçekten sevmemden kaynaklanıyor, ama bir kısmı da bunun Quinn olması gerçeğini sevmemden kaynaklanıyor. Ona bu şekilde dokunabilmeyi seviyorum. Parmağıımı onun içine itiyorum.

İnlemesi gözlerimi kapatıp daha derine itmeme neden oluyor. Onun içinde okşuyorum, keşfediyorum, deniyorum, avlanıyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor, onu bulduğumda vücudu titriyor. Elleri çarşafı yumrukluyor.

Emin olmak için tekrar okşuyorum. Spazm geçiriyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, parmağıımı çekiyorum. "Bunu sevdim."

Kalkmaya başlar, ben de kafasını tekrar aşağıya bastırırım. Oyunağı kapıp yağlarım, Quinn'in rızasını kaybetmeden önce hızlıca çalışırım.

Başını aşağı bastırarak, oyunağı deliğine yerleştirir ve ilk birkaç boncuğı içeri iterim. O bağırdığında, yavaşlarım ve deliğinin her yeni boncuğı almak için gerilmesini büyülenmiş bir şekilde izlerim. Son boncuklara ulaşmadan önce geri çekerim, sonra tekrar içeri iterim. İnlemesi lezzetli bir şekilde müstehcendir.

"Beni çok ıslatıyorsun," diyorum ona, sesim kısık.

Elime karşı koyarak arkasına bakmaya çalışıyor. Ona izin veriyorum, ama son boncukları içine sokarken gözleri kapanıyor. Oyunağı içinde bırakarak, vücudunu tutup sırt üstü çeviriyorum. Bu onu korkutuyor ve ben onu yere yatırırken bana karşı koymaya başlıyor.

"Sakin ol," diyorum ona, o gergin ve titrerken. Yaptığı her hareket, oyuncağın içinde sürtünmesine neden oluyor olmalı. "Sadece sana bakmam lazım."

Quinn hoşuna gitmediğinden suratını asar.

"Biliyorum," diye gülüyorum. "Dikkatlerin merkezinde olmaktan nefret ediyorsun, ama buna alışmak zorundasın."

Zor nefes alıyor ama hiçbir şey söylemiyor... ta ki kaygan elimle onun penisini kavrayana kadar.

"Siktir!" O, içinden çıkan oyuncağı kaydırarak yukarı doğru kıvrılır. Tanrım, bu düşünce beni tahrik ediyor, tıpkı elimdeki çıplak penisinin verdiği his gibi. Bu, şimdiye kadar dokunduğum en erotik şey. Ve inlemesi... Bayılıyorum.

Penisini bırakıp bacaklarını yukarı kaldırıyorum ve oyuncağı kıkından çıkarıyorum. Ben penisini yağlarken, Quinn onunla yüz yüze sevişmek istediğini anlıyor ve bundan hoşlanmıyor.

Hızlı hareket ediyorum, ama yine de onu yere yatırmak için mücadele etmek zorundayım. Penisimi onun deliğine hizaladığımda öfkem doruğa ulaşmış durumda.

"Vitali, ben öyle demek istemedim... Siktir! Siktir!"

Onu zorla içeri giriyorum. Hazırlık yapmama rağmen hala sıkı çünkü benimle mücadele ediyor, bu yüzden boğazını tutuyorum. Boğuk bir çığlık atıyor ama gevşemeye ve açılmaya başlıyor.

Kalçam onun kıkına çarptığında titriyorum. Hislerim *çok yoğun* ve onun güçlü vücudunu domine etmenin heyecanı kanımı kaynatıyor.

Onu sikmeye başlarken elim boğazında kalıyor. Sertleşmiş ve kızarmış sikinin, sıkı, kaslı karnına sızmasını izliyorum. Onu dokunabilmek için daha fazla elim olmasını diliyorum, ama tek yapabileceğim, kıkına sertçe girerken izlemek.

Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum. Bana çok kızgın ve bence bana kızgın olmaktan hoşlanıyor. Dişlerini sıkıyor ve boğazındaki sıkışmaya karşı nefes nefese kalıyor. Gözünün köşesinden bir damla yaş sızıyor. Boğazını bırakıp gözyaşını silmek için elimi çektiğimde, lanet olsun, kendini kaybediyor.

Bu yüzden onun güvenli kelime konusunda uyum göstermesine ihtiyacım vardı. Biliyordum, lanet olsun *biliyordum*, bu noktaya geleceğimizi biliyordum. Onu tetikleyeceğimi biliyordum ve onun da beni tetikleyeceğini biliyordum.

Bağırıyor ve elimi itiyor. Onu yere yatırmaya çalışırken altımda kıvranıyor ve bükülüyor. Onu içimden çıkardığımda durumu daha da kötüleşiyor. Sinirim tavan yapıyor ve onu karnının üstüne çevirirken sert ve zorlayıcı davranıyorum. Kalçalarını yukarı çekip sikimi tekrar içine sokuyorum, onun istediğini elde etmesine öfkeleniyorum.

O da bunu istiyordu, benim onu böyle sikmemi. Kafasını aşağıya doğru bastırıp bacaklarını daha fazla açıyorum, böylece onu daha derinden sikebiliyorum.

"İstediğin bu mu?" diye soruyorum. "Seni bir fahişe gibi yatakta sikmemi mi istiyorsun? Cevap ver!" Aniden içinden çıkıp kıkına tokat atıyorum.

Bağırıyor ama cevap vermiyor. Bacaklarının arasına uzanıp sert sikini tutup geriye doğru çekiyorum. Elimde titriyor ve sızıyor. Onu sertçe sıkıp bırakıyorum. Siki öne doğru sallanıp karnına çarpıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum ve ona tekrar tokat atıyorum.

"Söyle bana!" "Siktir beni! Tanrım, siktir beni!"

Hayal kırıklığı ve saf, dizginlenmemiş şehvetle kükreyerek, ona tekrar giriyorum. Bir kolumu gövdesine doluyorum, elimi omzuna geçiriyorum. Sonra ona istediğini veriyorum.

Kalçam ritmik bir şekilde onun kıkına çarpıyor ve testislerim onun kasıklarına vuruyor. Onu ne kadar sert becerirsem, o kadar çok hoşuna gidiyor. Kendini bana teslim ediyor, çarşafı yumrukluyor ve bana karşı itiyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Vücudum gergin. Testislerim şişmiş. Hiç bu kadar boşalmaya ihtiyaç duymamıştım. Ama yapamıyorum çünkü her şey çok iyi hissettiriyor ve ben bunu bırakmak istemiyorum.

Ama sonra Quinn çığlık atıyor ve bana sarılıyor, sikimi boğazlıyor ve altımda çırpınıyor, ve kontrolüm kopuyor. Orgazmım beni parçalarken öne doğru itiyorum. Sikim tekmeliyor, kıkına bastırırken onun içine derinlemesine boşalıyorum.

Onun orgazmı hala onu sıkıca kavırıyor, ağzından bozuk küfürler dökülüyor. Vücudunun her çırpınışı bana bir şok dalgası gönderiyor ve kıkının sıkılması benim spermimin her damlasını sağlıyor.

Bundan kurtulmam uzun zaman aldı. Onun içinde kaldım, ne kadar sert boşaldığıma şaşkın, düşünemiyordum.

Quinn, ben onun ıslak saçlarını okşamaya başlayana kadar sessiz ve rahat. Sonra kıvrınmaya başlıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Çok fazla duyguya boğulmuş bir şekilde içinden çıkıyorum.

Yan tarafa yuvarlanıp, kolumu onun etrafına doladım ve yatakta kayarak, onu çarşafın üzerine boşaldığı yerden uzaklaştırmak için kendimle birlikte sürükledim. Mutlu değildi. Benden uzaklaşmak istiyordu.

"Sadece rahatla," diye mırıldanıyorum, ona sinirlenerek. "Bu kısmı yapmıyorum," diye homurdanıyor.

"Çok yazık."

"Kırmızı."

"Öyle olmaz." "*Red.*"

"Quinn. Zaten güvendesin."

Nefes nefese, üzgün ve kızgın. Onu becerirken gözünden sildiğim gözyaşını unutmadım. Benimle konuşmasını istiyorum, ama şu anda bu çok fazla bir istek. Belki bu da çok fazla. Tıpkı ofisimde bana oral seks yaptıktan sonra kaçmak istediği gibi, gerçekten gitmemi istiyor.

Ama bu işe yaramayacak. Onun rahatlamasına ihtiyacım var. Bu yüzden onu tehdit ediyorum, "Bunu bir daha yapmak ister misin?"

Bir süre öfkeyle nefes alır. Sonra dişlerini sıkarak "Evet"

der. "O zaman burada benimle yat ve nefes al."

Bununla mücadele ediyor, tanrım, ne mücadele ediyor. Kafasında neler döndüğünü bilmiyorum, ama ben sadece ensesinin arkasına nefes almaya başlıyorum ve sakinleşene kadar kolumu kaburgalarına doluyorum.

Sessizce uzandığında, kendimi ondan ayırıp yatağın ayak ucuna kayarım. Kalkıp mini mutfığa giderim, musluğu su ısınana kadar açarım. Temiz bir bulaşık bezini ıslatıp yatağa geri dönerim.

Quinn kıpırdamamış. Yüzünde hiçbir ifade yok. Tamamen kapanmış durumda.

Çenemi sıkıyorum, çünkü onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum ama bunu gerçekten istemiyorum. Bir kolu düz bir şekilde uzanmış, avucunu yukarı doğru çevirmiş. Islak bezi eline bastırıyorum. Sonra evin içinde dolaşabilecek kadar giyiniyorum.

Ayakkabılarımı ve gömleğimi alıp, yine yatağın yanında duruyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama hiçbirinin istediğim şekilde anlaşılacağını sanmıyorum.

Ben de iç çekip, "İyi geceler, Quinn" derim ve onu yalnız bırakırım.

ON BİR Quinn

Kendimden nefret ediyorum. Gerçekten.

Vitali'nin spermi içimdeyken yatakta uzanırken uzun süre aklımdan geçen tek düşünce bu. Ona, hakimiyet altına alınmaya ihtiyaç duyan, çaresiz ve karanlık tarafımı gösterdiğim için kendimden nefret ediyorum. Sonrasında donup kaldığım için kendimden nefret ediyorum.

Onun ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Yarın onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Genelde böyle bir şey yaparsam, bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim biriyle yaparım.

Tanrım, ona bu tarafı m 1 göstermeden onunla seks yapabilirdim.

Ama hayır. Gerçekten yapamazdım. Çünkü onun beni dengeleme şekli, benim ihtiyacım olanın onunla uyuşması, yıllardır ona aşık olmamın nedenlerinin yarısı.

Beni çok iyi becerdi. Beni kendimden çıkardı, içimdeki baskıyı çok fazla azalttı. Bu yüzden şimdi berbat durumdayım, bitkinim.

Ama beni öyle gördüğü için utanıyorum.

Bana getirdiği bezle kendimi temizlemiyorum. İçimde onun spermi kalmasını istiyorum.

Onu yanımda istiyorum, buna dayanamasam da. Onun gitmesine ihtiyacım vardı ve o bunu gördü. Muhtemelen bana kızgındır. Muhtemelen benim... Tanrım, bilmiyorum.

Bilmek *istemiyorum* galiba.

* * *

Sabaha kadar, çoğu şeyi halletmişimdir. Temizlenip spor kıyafetlerimi giyip spor salonuna giderim. Salonun boş olduğunu görünce rahatlarım.

Koşu bandında başlıyorum, ama o kadar ağrım var ki çoğunlukla yürüyorum. Biraz ağırlık kaldırdıktan sonra odama düş almaya gidiyorum ve kapımın açık olduğunu görüyorum. Ve Vitali yine masamda oturuyor.

Kapıda donup kalıyorum, dün geceki gibi benim alanımda rahatça oturan ona bakıyorum. Bu sefer kot pantolon ve tişört giymiş ve tamamen farklı bir şekilde seksi görünüyor.

"Buraya öylece giremezsin," diyorum ona. Ağzını açtığında, hemen ekliyorum, "Ve sakın bu senin evin olduğu için istediğin odaya girebileceğini söylemeye kalkma."

"Öyle bir şey söylemeyecektim."

"Yani izinsiz girdiğinin farkındasın."

"Ben buna mahremiyetine tecavüz etmek derdim, ama evet."

Derin bir nefes alıp odaya giriyorum ve arkamdan kapıyı sertçe kapatıyorum.

"Burada olduğumu bilmen için kapıyı açık

bıraktım." "Ne kadar nazıksın."

Dudakları kıvrılır. "Bazen çok kara kedi gibisin."

"Kara kedi mi?"

Ben lavaboya doğru yürürken o sandalyede kıpırdanıyor. "Temkinli. Huysuz. İnsanlar seni okşamaya çalıştığında sinirleniyorsun."

"Hay sikeyim." Ona sırtımı dönerek bir bardak doldurup içiyorum.

"İnsanların kara kedi olarak adlandırıldığını mutlaka duymuşsundur?"

Bilirsin, kara kedi ve altın av köpeği vardır."

Dönüp ona bakıyorum. "Peki *sen* golden retriever mısın?"

Omuz silkiyor. "Dostça

davranabilirim." "Saçmalık."

"Rahat olabilirim."

"*Saçmalık.*"

"Gerçek bir kara kedi gibi

konusuyorsun." "Oh, siktir git."

Geniş bir gülümsemeyle, çok güzel bir şekilde gülümsüyor. Karanlık gözleri şeytani bir şekilde dans ediyor ama tamamen açık olan şeyi söylemiyor: onun haklı olduğunu kanıtladığımı.

"Siktir git," diye tekrar mırıldanıyorum, ama bu sefer buna eşlik eden eğlenceli bir nefes almayı engelleyemiyorum.

Mini kahve makinemden kahve kabını alıp lavaboda dolduruyorum, daha çok yapacak bir şey bulmak için.

"Dün gece ayrılmakla doğru mu yaptım?" diye

sorar Vitali. Kalbim bir an durur. "Evet."

"Emin misin?"

"Dün gece seninle konuşamazdım ve senin istediğinin bu olduğunu biliyorum."

"Bugün benimle konuşabilir misin?"

Bir kahve filtresi bulup sepete koyuyorum. "Milyon yıl düşünsem de senin böyle olacağını hiç tahmin edemezdim."

"Soruları kaçırmakta çok kötüsün," diye şikayet ediyor. "Bana 'böyle' derken ne demek istediğini sormamı istiyorsun, böylece konuyu bana çevirebileceksin. Ama ben senin soruma cevap vermeni istiyorum. Bugün benimle konuşabilir misin?"

Rahatsız bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Üzgünüm, tamam mı? Neden öyle davrandığımı bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Onun şüpheci tavrı beni rahatsız ediyor. Dürüst davrandım.

"Tamam," diyor, yüzümü okuyarak. "Sana inanıyorum. Bunu yapmamalı mıydık?"

Panik yükselir. Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum. Bir gecem vardı, tek bir gece, ve onu mahvettim.

Vitali sandalyesinden kalkıp bana doğru geliyor. Otomatik olarak gerginleşiyorum, ama o benim alanıma girip başımın arkasına uzanıp parmaklarını saçlarıma geçirip sıkıca kavradığında, gevşiyorum.

Böyle hakimiyet altına alınmaktan nefret ediyorum, ama öyle. Lanet olsun, öyle. Vitali sessizce, "İyi olduğunu bilmem gerek," diyor.

"İyiyim."

"Dün gece kendinden geçtin."

"Evet."

"Seni hiç böyle kapandığını görmemiştim."

"Beni daha önce hiç sikmedin," diyorum. "Seks sana her zaman böyle mi geliyor?"

"Dün gece geçmişteki seks partnerlerimden bahsettiğimde sinirlendin."

"Biraz abartıyorsun ama temelde doğru. Peki o zaman. Geçmişteki seks partnerlerimden bahsetmeyelim. Seni başka biriyle düşünmek istemiyorum."

"Saçımı bırak."

"Hayır, seni fiziksel olarak kontrol ettiğimde bana daha iyi cevap veriyorsun. Daha sakın oluyorsun."

Utanç içimi kaplıyor ve o bunu görüyor. "Oh, Quinn."

Hayır."

Boğazım düğümleniyor. Lanet olsun. *Sakın ağlamaya kalkışma, seni korkak herif.*

Onu dirseklerimle kendimden uzaklaştırıyorum, ya benimle kavga etmesini ya da bırakmasını zorluyorum. O bırakıyor. Kahve kutusunu açıyorum ve kahveyi filtreye kaşıkla dökmeye başlıyorum. Sayısını kaçırıyorum, bu yüzden birkaç kaşık daha ekliyorum. Kapağı kapatıp düğmeye basıyorum.

"Bizim durumumuz tersine dönseydi, sen de böyle hissederdin," diyorum ona.

O da bu konuyu geçiştirir, çünkü tartışmak istemediği konuları geçiştiren tek kişi ben değilim. Konuyu hemen bana geri çevirir.

"Quinn, seninle öyle sevişmeyi çok sevdim. Ama sonra bundan nefret etmene sinir oldum."

"Sonrasında nefret etmedim. Ben sadece..." "Sadece ne?"

İçim içime sığmıyor. Bu çok zor. Kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece ertesi gün insanları görmeye alışkın değilim."

Çenesindeki kaslar gerildi. Bu konuyu zorlamak istiyor ama geçmişteki deneyimlere değinmeden bunu yapamıyor, bu yüzden ikilemde kalıyor.

Mini buzdolabına doğru yürür ve onu açar. Benim kullandığım ama onun kullanmadığı yarı yarıya sütlü kremayı çıkarır. Onu tezgahın üzerine koyar.

"Buna alışman gerekecek," diyor. "Neye alışmam gerekiyor?"

"Ertesi gün beni görmek."

Ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum. Başım dönüyor. Reddedilmeye o kadar hazırlıklıydım ki, buna hiç hazırlıklı değildim ve bunu açıkça gizleyemiyorum. Vitali yine bana yaklaşıyor. Bu sefer, onun orada olmasını istiyorum. Çoğunlukla. İstiyorum ama istemiyorum. Dün geceki gibi, kendimi çok açık hissediyorum ve bu benim için çok zor.

Ama Vitali ellerini belime koyar, başparmaklarıyla okşar, parmakları belime iner. Kan penisime akar. Eğilir ve boynumu öpmeye başlar. Vücudum ona doğru eğilir.

Beni ısırırken fısıldıyor, "Gerçekten seni tekrar sikmek istemeyeceğimi mi sandın? Bunu düşünerek kaç kez sertleştiğimi biliyor musun?"

Kollarımı açtım ve ellerimi kalçalarına koydum, sertleşen penisini benimkine değene kadar onu kendime doğru çektim.

"Seninle sevişmeyi çok sevdim," diyor bana. "İçinde olmak, seni hissetmek, sesini duymak, seni izlemek. Elimi senin penisine koymayı çok sevdim." Eli vücudlarımızın arasına kayıyor ve eşofmanımın içinden beni okşuyor. "Hiç bilmiyordum," diyor hayretle.

Rahatladım. "Demek sik seviyorsun."

"Penisleri seviyorum. En azından seninkini."

Bu dikkatimi çekti. "Sadece benimkini mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama öğrenmek de umurumda değil."

Beynimde bir şüphe solucanı kıvrılıyor. Hayır, bu şüphe değil. Bu, zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyor. O deneme yapıyor.

Vitali yenilikleri sever ve şu anda ben de öyle biriyim. Bunu gözden kaçıramam, bu benim için çok tehlikeli olduğu sürece, o kadar tehlikeli ki bunu yapmamam gerek. Beni gerçekten isteyebileceği imkânsız, ama bu kendime söylemek isteyeceğim bir yalan. Kendimi bundan korumalıyım. Beni mahvedebilir. Bundan kurtulmam imkânsız. Kurtulmak da istemem.

Ama ona hayır diyemem. Yıllardır onu arzuluyorum. İlgisini. Dokunuşunu. İlgisini kabul etmekte zorlanıyorum ama dokunuşunu...

Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum, boynuma daha rahat ulaşabilmesi için. O, ısınma kıyafetimin içine elini sokup penisimi avuçlarken, ben de ellerimi onun kıkına doğru kaydırıyorum. O beni okşarken, ben acınası, çaresiz bir ses çıkarıyorum. Elini daha aşağıya indirip testislerimi okşamaya, yuvarlamaya, keşfetmeye başlıyor.

"Ağrıyor mu?" diye soruyor. "Hayır," diye yalan söylüyorum.

Bana inanmadığı için boynumu ısıyor. Zevkten titriyorum. "Acıyı seviyorum," itiraf ediyorum.

"Bana karşı dürüst olmalısın." Saçımı tekrar kavrar ve başımı geriye doğru çekerek beni kendinden uzaklaştırır. Yarı kapalı gözlerle onu izlerim. "Gerçeği kaldırabilirim, ama bana yalan söylemeni kaldıramam."

Buz gibi su damarlarımdan akarken titriyorum. Telefonu arka cebinden titriyor. O bunu görmezden geliyor. Testislerimi daha sıkı kavıyor. "Anladın mı?"

"Telefonun," derim, telefon titremeye devam ederken. "Seni affetmeyeceğim, Quinn."

"Biliyorum."

Testislerimi sıkı eli gevşer. Onları çeker. "Bunu gerçekten seviyorum." Telefonu titremeye devam eder. "Vitali."

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkarır ve beni bırakır. Ani uyarılmanın kesilmesiyle nefesim kesilir. Vitali, telefonunu çıkarıp cevaplarırken koyu renkli gözleri benimkilere bakar.

"Evet, Joe." Serbest elini tekrar benim sikime götürür ve ısınma giysilerimin üzerinden hafifçe okşar. Gözlerim kapanır.

Vitali, Joe'yu dinlerken homurdanır. Joe'nun ne dediğini anlayamıyorum ve Vitali'nin elinin penisimi okşaması nedeniyle dikkatimi vermekte zorlanıyorum. Yine pantolonumun içine elini sokar ve başparmağıyla penisimin başını ön sıvısıyla ovuşturur.

"Tanrım, siktir," diye mırıldanırım. Ellerim kalçalarımın iki yanındaki tezgahı kavrar.

"Nerede?" diye sorar Vitali. "Hm. Konumu bana gönder.

Evet." Vitali görüşmeyi sonlandırır ve telefonunu arka cebine geri koyar.

"Ne..." Vitali penisimin başını bu şekilde okşarken düşüncelerimi toparlamak zor. "Neler oluyor?"

"Seni boşaltacağım."

Elini penisimde tutan Vitali, tezgahı uzaklaştırıp kendisine doğru eğilene kadar çekiyor. Diğer eli, ön sıvımı kullanarak beni kayganlaştırırken, ısınma giysimin içine girip kıcımlı yoğuruyor.

O boynum, çenem ve kulağımı ısırmaya başladığında kollarımı ona doladım. Parmağı deliğimi bulduğunda, ihtiyaç duyduğum sesi bastırdım. Beni okşarken ağrıyı masajla giderdi.

Düşünemiyorum.

Genelde nazik bir hakimiyete böyle tepki vermem, ama o benim engellerimin yarısını çoktan yıkmış durumda. Beni çoktan açmış ve savunmasız hale getirmiş. Bu yüzden zihnim, onun beni kolayca kontrol etmesinin zevkinde yüzüyor. Bana fısıldayarak beni baştan çıkarıyor. Zaten çok yakınlık, çok şişmiş, ağrıyor ve hazır durumdayım. Bu yüzden kulağıma "Gel" dediğinde, vücudum ona itaat ediyor.

Sikim onun elinde titreyerek sıcak boşalmamı dışarı pompalarken ben çılgılık atıyorum. Parmağı kıcıma giriyor ve dişlerini boynumun yanına geçiriyor, her damlamı emerek bana karşı sertçe nefes alıyor.

Onun karşısında gevşerim, artçı sarsıntılarla titrerim. Yarı sert sikimdeki tutuşunu gevşetir ama bırakmaz. Bana doğru nefes alır. Beni okşar.

Onu istiyorum. Lanet olsun, istiyorum. Arzu o kadar güçlü ki gözlerimi sıkıca kapatmak zorundayım. Geri çekilmeliyim.

Ondan uzaklaşırken, kıcımlı ve sikimi bırakır.

Ama giderken beni öper, dudakları benimkine değiyor.

Lavaboya dönüp ellerini yıkar. Dün geceki gibi, bir bezi ıslatıp bana uzatır. Penisi kot pantolonunun içinde sertleşmiştir.

"Gitmem gerek," diyor.

Düşüncelerim karmakarışık, ama sormayı başarırım, "Ne oluyor?
Giyinebilirim..."

"Hayır. Öyle değil. Sen burada kal."

"Vitali..."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bu sefer beni gerçekten öpüyor.
Agresif, saldırgan, dili sanki ona aitmiş gibi ağzımın içine giriyor.

Öyle de.

Ama sonra ayrılır, "Birazdan dönerim" der ve gider.

ON İKİ

Vitali

Quinn, Joe'nun telefonunun ne hakkında olduğunu ve benim şu anda nereye gittiğimi öğrendiğinde çok kızacak. Muhtemelen ona söylemeliydim, ama yapamadım. Onun penisi elimdeyken, o kadar açık ve savunmasızken yapamadım. Ona bir şey olabileceğini düşünmeye dayanamadığım için yapamadım.

Onun işi düşünüldüğünde bu bir sorun olabilir. Ama onun bu işi yapmasına hazır değilim, bugün değil.

Sasha'ya da söylemedim çünkü o da Quinn'e söylerdi. Bu yüzden Roman benimle birlikte.

Ayrıca, Quinn etrafta olduğunda başka bir şey düşünmek benim için zor ve bu durumu düşünmem gerekiyor.

DiMaggios'larla ilgili tüm bu olaylarda beni rahatsız eden bir şey var. Bir şey bana *tuhaf* geliyor ve nedenini bilmiyorum.

Umarım Joe'nun ekibinin bu sabah transfer istasyonundan ayrıldıktan sonra benim kamyonetlerimden birini soymaya çalışırken köşeye sıkıştırdıkları pisliklerden bazı cevaplar alabilirim.

İthalatlar önce benim depoma gelir, ama ürünler daha sonra şehir dışındaki transfer istasyonuma taşınır. Orada, siparişleri New England'ın her yerine taşıyan kamyonetlere yüklenir. Yönetmesi karmaşık bir ağ, ama dağınıklık dikkatleri üzerimden uzak tutuyor. Boston'da dağıtım yapmıyorum, sadece dışında.

Ancak DiMaggios'lar transfer istasyonundan ayrılan bir minibüse çarptı, bu da istasyonun yerini bildikleri anlamına geliyor. Bu durumda yedek istasyonumu devreye sokmam, tüm ürünleri başka bir yere taşımam ve tüm rotaları yeniden planlamam gerekiyor.

Ne baş belası ama.

Tek iyi haber, DiMaggio'nun adamları minibüse çarptıklarında kendi kamyonetlerini o kadar mahvettiler ki onu terk etmek zorunda kaldılar. Joe'nun ekibi DiMaggio'nun adamlarını ormanda kovaladı ve şimdi terk edilmiş bir ahırda saklanıyorlar.

O pislikleri yakalamak istiyorum çünkü bilgileri nereden aldıklarını bilmem gerekiyor. Aktarma istasyonu iyi saklanmış bir sırdır. Ama Joe'ya göre

onlara ulaşmak için tüm seçenekler kayıp verme riskini içeriyor.

Bu yüzden kurşun geçirmez cip getirdim. Ama Roman'ı getirmemeliydim.

Onu almayacaktım. Garajda yolumu kesti. Odama gidip üstümü değiştirmek için gittiğimi görmüş ve bir şekilde alarm vermiş olmalı. Ona neyin alarm verdiğini sorduğumda, sadece omuz silkti. Hala benimle pek konuşmuyor.

Bu beni sinirlendiriyor. Roman, Quinn ile dövüşürken çok rahat konuşuyordu, ama kırk dakikadır sessizce araba sürüyoruz. Neden benimle konuşmıyor? Quinn'i konuşmaya zorlayabilirim, ama Roman ile aramızdaki dinamik böyle değil. O dört yılını cehennemde geçirmeden önce de böyle değildi, ama eskiden birbirimizle konuşabiliyorduk.

Şimdi ise... Lanet olsun. Aramızda bir boşluk var ve ben bu boşluğu nasıl dolduracağımı bilmiyorum.

Sanırım benden nefret ediyor. Haklı da. Amcamın gerçeğini görmedim. Ona ne olduğunu anlamadım. Onu bulmadım, kurtarmadım, hiç yardım etmedim.

Yolcu koltuğundaki ona bir göz atıyorum. O kadar hareketsiz, o kadar sessiz ki, Quinn'den bile daha fazla. Quinn kasıtlı olarak çekingen ama her zaman meşgulken, Roman lanet bir kaya gibi, ama her an patlayabilecek bir kaya.

Kafasında neler dönüyor? Ön camdan yola bakan koyu renkli gözleri hiçbir şey belli etmiyor.

GPS'i takip ederek Joe'nun bulunduğu yere doğru ilerliyorum, ormanın içinden geçen engebeli ve çukurlu bir yola sapıyorum ve Joe'nun kamyonetine ulaşıyorum. İleride küçük bir açıklıkta çürümüş bir ahır duruyor.

Joe, tüfeğini aşağı doğru tutarak ağaçların arasından çıkıyor. Sürücü kapısını açıyorum, böylece kurşun geçirmez korumanın arkasında durabilir.

"Cotter ve Martini burayı çevreliyor," diye önsöz yapmadan beni bilgilendirir. "Diğer tarafta ormanda iki adamım daha var ve DiMaggios'ların destek göndermesi ihtimaline karşı yolları izleyen iki adamım daha var. Onlardan bir iz yok, en azından şimdilik."

"Transfer istasyonunda sorun yok mu?"

"Şimdilik sorun yok, ama her şeyi taşımak için daha fazla kamyona ihtiyacımız olacak." "Ne kadar tehlike altında olduğumuzu öğrenene kadar beklememiz gerekecek." Joe'nun şişman yüzü buruşur.

"Ekibimde hain olamaz..."

"Öyle demiyorum Joe, sakın ol. Şu işi halledelim, sonra parçaları bir araya getiririz."

Joe ahıra doğru bakar. "En güvenli seçenek yangın. Ahır ateşe verip onları dışarı çıkmaya zorlarız. Sonra da onları tek tek avlarız."

"Onları dışarı çıkarmak için yeterince büyük bir yangın, biz temizliği bitirmeden itfaiyeyi buraya çağırır. Sadece üç kişi mi var?"

Joe başını sallar. "Bir tüfek ve birkaç tabanca var."

Kurşun geçirmez ön camdan çürümüş ahır inceliyorum. Sonra silahlarımı tekrar kontrol ediyorum. Göğüs kılıfımda iki adet .45'lik ve uyluğuma bağlı bir yedek silahım var.

Joe, ne düşündüğümü anlayınca hareketsiz kalır. "Eğer böyle yapmak istiyorsan, emir verebilirdin..."

"Zırhlı aracın yok."

"O zaman bunu ben alayım! Bu benim lanet olası işim..."

"Gururunu bir kenara bırak Joe. Adamları kaos sırasında harekete geçmeye hazırla."

"Vitali..."

Joe'yu ayağımla itip kapıyı kapatıyorum. Pencereden bana öfkeyle bakan Joe, kemerinden telsizini çıkarıyor. Emirler yağdırarak pozisyonuna geri dönüyor.

Roman'a "Çık dışarı" diyorum.

Kardeşim bana bakmaz bile. Silahlarını çeker ve yaralı ellerini uyluklarına koyar.

"Roman. Defol git."

"Hayır."

Yüzünün yan tarafına bakarak, içindeki derin güç, dayanıklılık ve vahşet rezervini kullanmaya başladığını izlerim. Bu, karanlık gözlerinde toplanır. Çenesinin kaslarını şişirir.

"Lanet olsun." Onunla bu konuda tartışacak vaktim yok. Jeep'i sürmeye başladım ve Joe'nun kamyonetinin yanından yavaşça geçtim.

Ormandan Joe'nun el işareti - ileriye doğru kaldırılmış orta parmak - bana adamların hazır olduğunu ve Joe'nun hala kızgın olduğunu gösteriyor.

Sorun değil. Yine de işini yapacak.

Nefes verip zihnimi boşaltıyorum. Gaza basıyorum.

Jeep, açıklığa girer girmez gürültüyle ilerler ve harap ahıra doğru hızla gider, çatalı kapılara çarpar. Kapılar açılır. Biri menteşelerinden kopar ve loş iç mekana doğru uçar. Birkaç yönden silah sesleri duyulur.

Frene basarım ve Jeep'i bir destek direklerine çarpana kadar bir yay çizerek kaydırırım, bu da beni ve Roman'ı araç içinde sallandırır. Samanlık çöker ve çürümüş bir kısmı Jeep'in üzerine düşer. Orada tünemiş olan adam, odunlarla birlikte aşağı düşer ve toprak zeminde yuvarlanır.

Roman'ın kapısı direğin kalıntılarına sıkışmış, ama benimki açık. Kapıyı açıp dışarı fırlıyorum ve göğüs kılıfımdan silahlarımı çıkartıyorum. Samanlıktan düşen adam siper almaya çalışırken ona ateş ediyorum ve ahıra dalarken onu vuruyorum.

Diğer nişancıyı arıyorum, ama onu zamanında bulamıyorum. Ateş edildiğinde sol kolumda bir acı hissediyorum. O pisliği buluyorum, ama o zaten tüfeğiyle kirislerden düşüyor, çünkü Roman Jeep'in tavan penceresinden ateş ediyor. Bana bir an bakıp gözlerini dikeyor.

Daha fazla ateş açılır, bazıları ahırdan, bazıları da çöken samanlığın altındaki gölgelerden. Roman, mermiler jeep'e yağarken jeep'in içine eğilir ve ben de siper almak için arkaya dalarım.

Joe ve diğerleri ahıra akın ederken, ben ahırın çürümüş tarafına ateş ediyorum. Bir ıglık, bir şeye isabet ettiğimi gösteriyor, bu yüzden Jeep'in arkasından hızla çıkıp, ahıra geçerken eğiliyorum.

Kapıda kurşunlar bana isabet edince tekrar eğilmek zorunda kalırım, ama bir klik sesi duyduğumda içeri dalarım. Pislik başka bir silaha uzanıyor, ben de elini vuruyorum. ıglık atıyor.

Onu öldürmek istemiyorum, bu yüzden silahlarımı kılıfına koyup peşinden gidiyorum.

Yaralıydı ama adrenalini yüksekti. Bana saldırmak için atladı. Onu yakaladım, dizinin yanına tekme attım ve yere çarptım.

Rakibim yarıya kadar tırmanırken ahırın başka yerlerinde hala silah sesleri duyuluyor. Onu baş kilidi ile boğuşurken, o son gücünü kullanarak beni duvara çarpıyor. Tahtalar çatlıyor ve kolumda yeni bir acı hissediyorum, ama o pisliği yüzüstü yere seriyorum.

Joe ve Cotter ahıra koşarak gelir ve adamı kelepçelememe yardım ederler. Ben Roman ve diğerlerini kontrol etmek için ahırın tozlu, loş alanına giderken, işi onlara bırakırım.

Kardeşim ortalarda yok. "Roman nerede lan?"

"Dışarıda," diyor Martini başını sallayarak ve ben kapıya doğru koşmaya başlayınca, "O iyi!" diye ekliyor. "Onu bırak Vitali, sakinleşiyor."

Bunu yapamam çünkü kardeşimizi görmem gerekiyor, ama yürüyüş hızımı yavaşlatıyorum. Dışarı çıktığım anda, eller beni yakalıyor. Döndürülüp binanın yan tarafına çarpılıyorum. Refleks olarak dizimi kaldırıp saldırganın kalçasına vuruyorum, ama o Roman.

"Ne oluyor lan!" Onu sertçe itiyorum. Hafifçe sallanıyor ama bırakmıyor. Koyu renkli gözleri beni delip geçiyor. Dudakları dişlerinden geri çekiliyor.

"Bunu bilerek yaptın. Kapımı sıkıştırdın." "Bunu planlayacak vaktim yoktu."

"Saçmalık."

Saçmalık, ama bunu kabul etmiyorum. Sadece ona ters ters bakıyorum. Jeep'ten inmeyi reddettiği için hak ettiğini aldı.

Bütün bu boktan durum benim sorumluluğumda. Bütün bu karışıklık benim hatam. Düzeltmek de bana düşüyor.

Roman benden uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşıp uzak

"Yakınımda kal!" diye sesleniyorum ama cevap vermiyor. "Siktiğimin herifi," diye mırıldanıp ahıra geri dönüyorum.

"Hayatta kalan tek kişi bu," diyor Joe, ahırda etkisiz hale getirdiğim adama başını sallayarak. Adam, Joe'nun silahı kafasına dayalı halde toprak zeminde diz çökmüş durumda.

Kemerimin arkasından av bıçağımı çıkarıyorum. "O zaman bana sevkiyatımı nasıl hedef aldığını anlatacak olan da o."

ON ÜÇ Vitali

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, yer altı garajına girerken, kot pantolon ve tişört giymiş, kollarını kavuşturmuş ve çok kızgın görünen Quinn'i Jeep'in park yerinde beklerken görüyorum.

Yolcu koltuğunda Roman homurdanıyor. Ona bir bakış atıyorum, ama sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Ahırın dışına çıkıp gittiğinden beri böyle davranıyor. Temizlik sırasında ya da aktarma istasyonunda işlerle uğraşırken bana bir kez bile bakmadı. Lanet olası uzun bir gün oldu.

Park yerine giriyorum. "Lucas ellerini temizlesin."

Roman'ın morarmış ve sıyrılmış parmakları kucağında seğiriyor. Dışarı çıkıp ormandan öyle dönmüştü. Umarım bir şeyi kırmamıştır. Benim kurşun yarasını Isaac, kayıt dışı doktorum dikti, ama Roman Isaac'ın ellerine bakmasına izin vermedi. Lucas dışında kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor.

Roman derin bir nefes alır ama hala bana bakmaz. Kapısını açar ve dışarı çıkar. Ben de dışarı çıkarken, Quinn'in birkaç santim uzağında dururum çünkü o lanet olasıca başımın etrafında dolanıyor. Roman, Quinn'e hafifçe başını sallar. Quinn'in gözleri Roman'a kayar, başını sallamasını fark eder ama tepki vermez. Çok kızgındır.

Jeep'in kapısını kapatıp anahtarlarımı cebime koyuyorum. Göğüs kemerimi ve silahlarımı kaputa koyuyorum, sonra Quinn ve ben orada durup Roman'ın botlarının çıkışa doğru gürültüyle yürüdüğünü dinliyoruz. Quinn kardeşimin gitmesini izliyor, sonra öfkeli bakışlarını bana çeviriyor. Onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyorum. O kadar kızgın ki, Roman gittikten sonra bile konuşmak için bir saniye bekliyor.

Sonra: "Ne halt ediyordun sen?"

Bunun için havamda değilim. "Joe seni arayıp benim kararlarım hakkında şikayet etti herhalde."

"Senin kararların..." Quinn, öfkeden cümlesini bile tamamlayamadan sözünü keser. Boynundaki damarlar şişer. "Yaptığın şey çok aptalcaydı."

"Hayır, aslında değildi. Ve sadece işe yaradı, aynı zamanda benim kararımdı, hoşuna gitse de gitmese de."

"Bu da ne lan?" diye sorar, Jeep'in kurşun isabet ettiği çukurluğu göstererek. "Peki ya *bu*?" Dirsekimi yakalar, bandajı göstermek için kolumu sertçe döndürür.

Kolumu çekip uzaklaştırırım. "Tanrım, Quinn..." "Ölebilirdin!"

"Artık o gece striptiz kulübünde, olması gerektiği gibi arkamda olmadığında nasıl hissettiğimi biliyorsun!"

"Yani bu neydi? Aptalca bir intikam mı?"

"Hayır, Quinn, bu benim almaya hakkım olan bir karardı çünkü sorumlu olan benim, sen değilsin."

"Böyle şeyleri yapmak *benim* işim. Sen Joe ile konuşurken ben tam orada duruyordum ve sen durumu benden kasten sakladın!"

"Tekrar söylüyorum, benim kararım..."

"Siktir git! Sen de siktir git! Ben senin lanet olası korumunum Vitali, ve sen bensiz böyle bir şey yapamazsın, asla! Bir daha bensiz *hiçbir* yere gitmeyeceksin. Joe'nun yaptığı gibi o arabayı sürmene *asla* izin vermezdim. Onu bunun için öldürebilirim."

"O bana izin vermedi ki..."

"Senin kafana silah dayayıp lanet olası anahtarları senden alırdım!"

Onun öfkesi o kadar aşırı ki, benimki onun karşısında yok oluyor ve ben netlik kazanıyorum. Anlıyorum. Aslında o öfkeli değil. Korkmuş.

Benim ifademden bunu anladığını mı, yoksa sadece bunaldığını mı bilmiyorum, ama aniden benden uzaklaşıyor. Elleriyle saçlarını tarıyor.

Arkasına yaklaşıyorum. O kaskatı kesiliyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama ben kolumu beline doluyorum ve onu bana doğru çekiyorum. Diğer elimi boğazına kaydırıyorum.

"Bunu seks meselesi haline getirme," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Seksle alakası yok," diyorum ve beline doladığım elimi kotunun düğmesine doğru kaydırıyorum. Düğmeyi açıyorum. Fermuarını indirip içinden elimi sokuyorum ve hızla sertleşen penisini külotunun üzerinden okşuyorum. Benim penisim de sertleşmiş ve onun kıkına sürtünüyor.

Bu, onu korkutmamla ilgili ve bu yüzden kontrolü ele alıp ona burada olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu, korkusunu ve öfkesini bırakabileceğini, bana güvенеbileceğini hissettirirken o da rahatlıyor.

Seks, ona bunu göstermenin bir yolu olacak.

"Sorun yok," diye kulağına fısıldıyorum. O da sertleşiyor ve çekilmeye çalışıyor, ama ben boğazını ve artık kaya gibi sertleşmiş penisini daha sıkı tutuyorum.

"Sorun yok," diye tekrar söylüyorum, onu bunu duymaya zorluyorum ve bu sefer boğazı elim altında gevşiyor. Bana teslim olurken başını geriye eğip omzuma yaslıyor.

Oh, Quinn. O teslim olmak istiyor. Buna ihtiyacı var. Ama bu onun için zor.

Başparmağımı onun ucuna sürüyorum, pamuğu ıslatan ön sıvısının nemini hissediyorum. "Mmm," diye takdirle mırıldanıyorum ve elimi onun penisinin gövdesinden aşağı, ağır ve dolgun testislerine kaydırıyorum. Onları kumaşın üzerinden çekiştirdiğimde lezzetli bir ses çıkarıyor.

İkimizi de Jeep'e doğru çevirip onu kaputun üzerine itiyorum. Kot pantolonunu ve iç çamaşırını uyluklarına kadar indiriyorum. Kıçını ortaya çıkardığımda nefesini tutuyor. Taktik pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açıyorum. İç çamaşırımı penisimin ve testislerimin altına çekip cebimden ihtiyacım olabileceğini bildiğim kayganlaştırıcı paketini çıkarıyorum.

Tek elimle çalışıyorum, dişlerimi kullanarak paketi yırtıyorum, çünkü diğer elim Quinn'in sırtında. Ben söylemeden yerinde durmayacak. Titriyor, belki de benimle mücadele etmek istiyor. Onun teslim olması için fazla zamanım yok. Bu yüzden penisimi kayganlaştırıcıyla kaplıyorum ve penisimin başını onun deliğine hizalıyorum.

Ucun onu zorla açtığında ikimiz de inledik. Yavaş ama acımasızca içeri ittim. Zor nefes alıyor, bu müdahaleye direniyordu ama bence dikkatinin dağılmasına, hafif bir acıya ihtiyacı vardı. Daha fazlasını istemeyeceği kadarını ona vermem gerekiyordu. Dün geceki gibi ona sert davranmak istemiyordum, en azından şu anda.

Sadece onu sikmek ve sakinleşip rahatlamasını sağlamak istiyorum. İçine tamamen girdiğimde, bu bağlantının verdiği rahatlama ve zevkin yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor ve titriyorum.

Geri çekilip, sikimi içinden çıkardım, sonra tekrar içeri ittim. Elleri Jeep'in kenarını sıkıca kavradı, kendini hazırladı. Onunla konuşmuyorum. Sadece onu sikiyorum.

Yavaş başlıyorum, gerçekten hissetmek için zaman ayırıyorum, ama o inlemeye başladığında kendimi kaybediyorum. Açgözlü oluyorum.

Kalçam ritmik bir şekilde onun yuvarlak, sıkı kıçına çarpıyor. Taşaklarım ona çarpıyor. Penisim derine giriyor. Her itişte onun çığlıkları duyuluyor.

Sağ elini tutup sikine götürdüm, ama o kendini tutarken elim onun elinde kaldı. Diğer elimi gövdesine doladım ve omzuna kadar çıkardım, böylece iyi tutunabildim. Ona doğru eğildim ve acımasızca içine girdim. İnlemelerimiz ve çığlıklarımız garajda yankılandı.

Quinn'in kıcı bana sıkıca sarılır. Çığlıkları daha keskin hale gelir. Ama o yerinde kalır. Eli sikini okşasa da sıkışıp kalmıştır, bu yüzden dişlerimi boynunun kıvrımına geçirip, çığlık atıp bana karşı sarsılana kadar onu yumruklayarak, sıcak spermini elimde saçarım.

Bu benim kontrolümü bozar. Kendimi derinlere gömerim ve onun içinde sertçe boşalırım. Orgazmımın her nabzını ve dalgasını hissedirim, o benim altımda kasılırken ona pompalarım. O gevšemeye başladığında ben de gevşerim. Bitirene kadar mümkün olduğunca uzatırım çünkü bittiği anda çekileceğini biliyorum.

Ve öyle de yapıyor. Ondan çekilir çekilmez ayağa kalkıyor. Bana bakmıyor. En kötüsü de bu. Pantolonunu düzeltirken gözleri aşağıda. Belirsiz bir şekilde somurtuyor. Biraz öfke kalmış, ama çoğunlukla kafası karışık ve savunmasız görünüyor.

Ona ulaşmak istiyorum, ama kabul etmeyeceğini biliyorum ve dün geceki gibi kendini kapatmasını görmek istemiyorum. Bu beni mahvetti. Kızgın olmasını tercih ederim.

Bu yüzden geri çekilip, onun kendi başına bu boktan durumla başa çıkmasını izlemek zorundayım. Sonra da benden uzaklaşmasını izlemek zorundayım.

ON DÖRT

Quinn

Şu anda Vitali ile arabada sıkışıp kalmak istemiyorum, ama söylediğimde ciddiymdim. O numara yaptıktan sonra, bensez hiçbir şey yapamaz.

Sessizlik ağır basıyor, ama konuşmaktan iyidir. Bu konuda onunla boy ölçüşemem. O her zaman benden üstündür.

Arabayı DiMaggio'nun kulübünden uzakta bir yere park ediyorum. Vitali gece görüş dürbününü çıkarıyor.

O dürbünle bakarken, ben onun profiline bakıyorum. Sokak lambası yüzünün alt yarısını yumuşak bir şekilde aydınlatıyor. Neden bu kadar güzel olmak zorunda ki?

Vitali dürbünü indirip bana bakar ve bakışlarımı yakalar. Artık bakışlarımı kaçırmak için çok geç, bu yüzden onun bakışlarını karşılıyorum.

Sessizce sorar, "İyi misin?"

Bu çok önemsiz bir soru. *Evet* ya da *iyiyim* ya da hatta *siktir git* demeliyim. Ama lanet olası bir nedenden dolayı içim burkuluyor, boğuluyorum ve ona cevap veremiyorum.

Hayır, iyiyim değilim.

O gördü. Biliyorum gördü. Belki tam olarak gerçeği değil ama kesinlikle bir kısmını gördü. Çünkü o kadar kızgınken beni bu kadar kolay kontrol altına alabilmesinin tek yolu, içimi okuyup, gerçekten neye ihtiyacım olduğunu görmesiydi.

Ve gördüğü şey, *ona* ihtiyacım olduğuydu.

Onun vücudunun benimkine değmesine, onun penisinin içimde olmasına ihtiyacım vardı, bu beni sakinleştirip her şeyin yolunda olduğunu, ikimizin de güvende olduğunu hissettirirdi.

O ihtiyacı görmesi yeterince kötü, çünkü bu beni çok açıkta hissettiriyor, ama daha da kötüsü, o buna cevap verdi.

Bunun için minnettar değilim. Gerçekten çok kızgınım. Ona değil, tam olarak değil, genel olarak. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını, kendi başıma, olduğum gibi iyi olduğumu kendime öğretmek için çok uğraştım. Ne olursa olsun dayanabilirim. Kendimi nasıl izole edeceğimi, kendimi lanet bir kale gibi bir duvarla nasıl çevreleyeceğimi biliyorum. Hayatta kalmayı böyle öğrendim. Bildiğim tek yol bu.

Ve yıllardır Vitali ile gayet iyi yaşıyorum. İzole edilmiş alanımın içinden ona nasıl aşık olacağımı çok iyi biliyorum. Ama onunla böyle aşık olmayı bilmiyorum, o benim özenle inşa ettiğim duvarları sürekli yıkarken.

Ve onun, ona aşık olduğumu fark etmesinden korkmuyorum bile. Asıl korktuğum şey, yıllardır küçük, kontrollü ve görünmez tuttuğum ona olan ihtiyacımın, kontrol edemeyeceğim kadar büyük bir şeye dönüşmesi.

Yani, hayır, iyiyim değilim ve o bana bu soruyu sorduğundan beri, iyiymiş gibi davranmak için çok fazla zaman geçti.

Bu yüzden ondan dürbünü alıp DiMaggio kulübüne odaklanıyorum. Arete'ye birkaç kez girdim ve içi de dışı kadar sıkıcı. Dışarıdan bakıldığında, tipik bir Boston tuğla binası. İçerisi ise puro dumanı, zengin yaşlı erkekler ve onlara göre çok genç kadınlarla dolu, havasız bir akşam yemeği kulübü.

"Olağandışı bir şey görmüyorum," diyorum. "Gavino'nun bilinen araçlarından hiçbirini bile görmüyorum."

Vitali dürbünü benden alır. "Yatını kontrol edelim. En olası yer orası."

"Neyin en olası yeri? Belli ki paylaşmadığın bir teorin var."

"Gavino orada olsaydı, en olası saldırı yeri orası olurdu."

"Yaptıklarından sonra ona saldırmalıyız. Depo, sonra da sevkiyat? Mickey ile buluştuğumuzda Alesso'nun adamlarını peşine takmasını saymıyorum bile."

Vitali kapıya yaslanarak beni iyice görebilecek şekilde durur. "Bu arada.

Leo Pedano'nun ölü bulunduğunu biliyor muydun?" "Duymamıştım," diye cevap veriyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

"Ona ne olduğunu sormayacak mısın?" diye sorar Vitali, ben sürerken.

"Öldürüldüğünü tahmin etmek zor değil. Muhtemelen seni öldüremeyince Alesso tarafından, bu da Alesso'nun babasından boşuna azar işittiği anlamına gelir."

"Söylentiye göre Alesso ve Leo sevgililermiş."

Bu bir söylenti değil. Doğru. Tabii ki Vitali'ye bunu nasıl bildiğimi söyleyemem.

"O zaman belki Gavino, kuralı çiğnediği için oğlunu cezalandırmak için emir vermiştir. Kimin umurunda?" diyorum.

"Ben umursuyorum. Aile draması. Kim kimi beceriyor. Kim susturulmalı. Bunların hepsi denklemi etkiliyor."

Kalp atışlarım çok hızlandı, ama Vitali'nin yanında sesimi kontrol etmeye alışkınım, bu yüzden, "Tüm bunları hesaplamak senin işin, benim değil. Matematikten kaldım." derken ilgisizmiş gibi davranmayı başardım.

"Hayır, kalmadın."

"Ben lise terk oldum, Vitali."

"Bunu bana hiç söylememiştin. Ve bu, sınıfta kalmakla aynı şey değil."

"Aslında aynı şey." Birkaç blok daha ilerledikten sonra kenara çekiyorum. "Park edebileceğim en yakın yer burası."

"O zaman yürüyelim."

Vitali arabadan inmeye başlarken kolunu tuttum. "Önce ne yapacağımızı söyle."

"Akşam yürüyüşü yapıyoruz, Quinn." Gülümsedi. "Ve FBI'yı arıyoruz."

Benden uzaklaşıp arabadan iner, beni sürücü koltuğunda homurdanarak bırakır. Neden bilmiyorum, ama kasten pislik gibi davranıyor, bir tür oyun oynuyor, beni kasten sinirlendiriyor.

Marinaya kadar birkaç blok yürüdük. DiMaggio'nun teknesi en dıştaki iskelede demirlemişti. İnsanların parti için toplandığı aydınlık güverteden, ateşli İtalyan caz müziği geliyordu. Gavino DiMaggio, korkulukta göze çarpan bir şekilde duruyordu. Parlak siyah giysili kızı Cecilia, yanında duruyordu. Bunları dürbün olmadan da görebiliyordum.

"Ne kadar çekici bir kadın," diyor Vitali alaycı bir tonla.

Kaşlarımı çatarak dürbünü ondan alıyorum ve DiMaggio'nun yatını hızla gözden geçirip, karanlık, sessiz ve boş gibi görünen komşu yata bakıyorum, ama üç gizlenmiş figür seçiyorum.

Dürbünü indiriyorum. "DiMaggio senin misilleme yapmanı istiyor. Bunu bekliyor."

Vitali omuz silkiyor. "Daha önce misilleme yaptım. Benim öfkeli biri olabileceğimi biliyor. Bence bu yüzden bu kadar küçük, sinir bozucu saldırılar yapıyor. Ona çok az maliyeti var, ama ben karşılık verirsem FBI beni yakalar ve ortadan kalkarım."

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve sonra söylediklerinin geri kalanını anlıyorum. "Sebeplerinden biri mi?"

"Bence Gavino hasta, belki de ölmek üzere. Bence bu yüzden bu işi bitirmeye çalışıyor ama bunu çok pasif bir şekilde yapıyor."

"Ciddi misin?"

"Emin olamam, ama Eclipse'e geldiğinde iyi görünmüyordu. Bir de Alesso var."

Kalbim durur. "O ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler denklemde uymuyor. Ama her ne ise, henüz çözemedim."

Dönüp arabaya doğru yürümeye başlar. Sessizliği artık farklı, daha içe dönük.

"Neden bana söylemedin?" Arabaya döndüğümüzde soruyorum. "Teorini."

"Çünkü emin değildim."

"Bana söylemek zorunda mıydın?"

"Sanırım hayır. Bilmiyorum."

Garip bir ruh hali içinde, anlamadığım bir ruh hali. Üzgün, belki biraz da depresif. Bunu ona ben mi yaptım? Belki, ama tek neden ben değilim ve bu, bugün yaptığı ilk tuhaf şey de değil.

Bu sabah aldığı risk... Hâlâ ona çok kızgınım. Beni engellediği için hâlâ ondan nefret ediyorum. Ama engellediği tek kişi ben değilim. Joe'nun da onun yerini almasına izin vermedi ve görünüşe göre Roman'ı da araçtan atmaya çalıştı. Vitali pervasız olabilir, ama bu onun için bile biraz aşırı.

"Neler oluyor, Vitali?" "Hiçbir

şey. Ne demek istiyorsun?"

"Dikkatsiz davranıyorsun."

"Dikkatsiz mi?" Kırılmış. "Bu gece ne kadar dikkatli olduğuma bak. Bana tuzak kurdular, ama ben tuzağa düşmedim."

"Yani tek başına. Tek başına çalışmaya çalışıyorsun." Pencereden dışarı baktığında, doğruyu bulduğumu anladım. "Vitali. Neden tek başına çalışmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu benim *tek* sorumluluğum, Quinn."

"Ne?"

"Her şey."

Şehri terk ederken birkaç kilometre sessizce sürerim, ne demek istediğini anlamaya çalışırım. Onunla tartışmak çok zor. Beni kolayca alt edebilir. Geri adım atıp bütün resmi görmem gerekir.

"Amcan hakkında mı konuşuyoruz?" diye soruyorum. Duyulabilir bir nefes verme sesi tek cevabım oluyor.

Onun bunu hoş karşılamayacağını bilsem de, "Anton'un yaptıkları için kendini suçlamayı bırakmalısın," diyorum.

"Onun yaptıklarından dolayı kendimi suçlamıyorum. Ancak, bunu fark edemediğim için sorumluyum."

"Vitali..."

"Yola bak, Quinn."

Eve kadar olan yol boyunca hiçbir şey söylemedim. Vitali sessizliğe ihtiyaç duyuyordu, ben de düşünmem gerekiyordu. Eve vardığımızda arabayı park ettim, Vitali arabadan indi ve uzaklaştı.

Bugün daha önce ben ondan uzaklaşmıştım. O da bana izin verdi ve buna memnunum. Onun bana izin vermesine ihtiyacım vardı. Ama onun ihtiyacı olan şey tam tersi. Bu yüzden onu takip ediyorum.

Başka bir yere gidiyormuşum gibi uzakta duruyorum, ama o evin üst katındaki odasına çıkan merdivenleri çıktığında, ne yaptığım belli oluyor. Ama o beni görmezden geliyor. Odasına girip kapıyı kapatıyor.

Kapının önünde tereddüt ediyorum. Vitali'nin odasına hiç girmedim. Onun özel hayatına hiç karışmadım. Sürekli onu gözlemliyorum ve bazen, Nonna Maria öldüğünde olduğu gibi, beni hayatına sokuyor, ama ben hiç zorlamadım. Bunu yapmamak için çok dikkatli davrandım. Ve sevişiyor olsak da, sınırlarımı zorlayan hep o oldu. Beni sürekli savunma pozisyonunda tuttu.

Bu yüzden bu kapıyı kapattı. Çünkü eğer kapıyı açarsam, onun alanına, hayatına girersem, işleri değiştiren ben olurum. Kendime söylemeye çalıştığım gibi bunun sadece seks olmadığını kanıtlarım.

Derin bir nefes alıyorum, sonra elimi kapı koluna koyup kapıyı açıyorum.

İlk birkaç saniye, oda beni şaşırtıyor çünkü saray gibi. Bu evde bu pek de sürpriz değil, ama Tanrım. Devasa yatak, odanın bir ucundaki yükseltilmiş bir platformun üzerinde duruyor. Ortada, şık kanepeler ve bir sehpa bulunan girintili bir alan var. Bir duvarı devasa bir televizyon kaplıyor. Yerden tavana kadar uzanan pencereler ve dışarıdan gördüğüm devasa teras var. Beni şaşırtan saksı bitkileri ve şaşırtmayan bir minibar var. Vitali orada.

"Viski ister misin?" diye soruyor ve kesme kristal bardağa kehribar rengi likörü döküyor. Burada olduğum için üzülüyor, bu da benim haklı olduğum anlamına geliyor. Kapıyı kapatarak bir mesaj vermek ve beni zorlamak istemişti. Üzgün ve çaresiz olsa da, beni kontrolü altında tutuyor.

"Tabii."

Başka bir kristal bardağa da viski doldurup ikisini de elinde bana doğru geliyor. Bana birini uzatıyor. Alıyorum.

O arkasını döndüğünde, belinden tutup onu durduruyorum. Etrafındaki tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp, aylardır, belki de yıllardır onu mahveden sorunun özüne doğrudan giriyorum.

"Roman'a olanlar senin suçun değildi, Vitali."

O irkilir, benden uzaklaşır, ama ben belinden tutmaya devam eder ve hemen arkasına yaklaşıyorum. Elimi karnına kaydırırım. Nefesi sığdır. Elimin altında hissedebiliyorum. Yüzümü başının arkasına dayadığımda duyabiliyorum.

Sessizlikte, duyularım alt üst oluyor. Vücudu benimkine karşı sıcak ve sağlam. Baharatlı kolonyasının hafif kokusu farkındalığımı işliyor.

Boynunun arkasını öptüğümde titrer. Devam ederim. Çenesine doğru ilerlerken, başı öne ve yana doğru eğilir. Gerçekten garip bir ruh hali içinde. Tam olarak itaatkar değil ama belki de açık. Bu gece bir şeye ihtiyacı var ve ben ona bunu verebilirim. İstiyorum da.

Boynunu nazikçe ısıyorum. Onu böyle tutarken, vücudunda meydana gelen tepkiyi hissediyorum. Alt karnına yayılmış parmaklarım, sıkıştırma gömleğinin üzerinden kaslarını nazikçe yoğurmaya başlıyor.

Parmaklarım bel bandının arkasına kayıyor, gömleğinin kenarı ile iç çamaşırının lastiği arasında ilerleyerek içeriye ulaşıyorum.

"Ah," diye nefes alıyor, ben sert penisini avuçladığımda başını omzuma yaslıyor.

İçimde bir şey çatlıyor, çünkü bu mu? Vitali bana açılıyor, bana ihtiyaç duyuyor mu? Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Bir kez bile.

Boynunu ısırp öpmeye devam ederken, ön sıvısı ucunda damlacıklar oluşana kadar onu hafifçe okşuyorum. Memnuniyetle mırıldanıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Okşamayı bırakıyorum, ama ona tutunuyorum, anın akışına bırakıyorum.

Derin bir nefes alır, neredeyse iç geçirir, sonra bana döner. Elim onun penisini bırakır. Elimi kalçasına koyarım. Viskiye yudumlarırken ona bakarım.

İki yıl boyunca göz ucuyla ona baktım, sadece dikkati başka yerdeyken daha uzun bakışlar attım. Şimdi ona böyle bakmak, yüzüne tam olarak, benden iki adım uzakta, çok hoş bir duygu.

Yüzünün büyük bir kısmını zaten tanıyordum. Yüksek elmacık kemikleri ve belirgin çene hattı arasındaki çukur yanaklar. İnce, düz burun ve şehvetli dudaklar. Koyu renkli gözlerini ve sol kaşındaki tuhaflığı biliyorum. Ama sağ şakağının üstündeki soluk izi hiç fark etmemiştim.

sağ şakağının üstündeki soluk yara izini hiç fark etmemiştim. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemişim.

Belki de bu yüzden mesafeyi kapatıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu öpüyorum.

Bu mutluluk. Dudakları yumuşak. Tadı viski gibi.

Bu gece açgözlü olan benim, dilimle onu istila ediyorum. Ağzımın içinde yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Ama bana verebileceği tek itaatkarlık bu. Yaklaşıyor, kıcımlı kavlıyor ve sertleşmiş penisim onunkine değene kadar beni kendine çekiyor. Öpüşmeyi bırakıp yüzümü boynunun yanına yaslıyorum, heyecan dalgaları içimi kaplıyor.

Kolonyasının hafif kokusunu içime çekiyorum. "Güzel kokuyorsun," diyorum ona. "Sen de öyle."

"Hiçbir şey kullanmıyorum."

"Biliyorum. Sadece kendin gibi kokuyorsun. Ve viski. Üzerine döktüm." "Öyle düşünmüştüm." Sırtımda hissedebiliyorum.

"O zaman bunu çıkarsan iyi olur." Benden uzaklaşır ve gömleğimin bir kısmını tutar, yukarı doğru çekmeye başlar, kolumu itekler.

"Beni dökmeye zorluyorsun."

"Oh, kesinlikle," diyor, gömleğimi göğüs kaslarıma kadar çekip, göğüs ucumu ağzına alıp emmeye başlıyor.

Vücudum titriyor. "Dur." Onu geri itiyorum. "Sen tam bir baş belası. Ve artık çift anlamlı sözler söyleme," diye ekliyorum aceleyle, çünkü onun nereye varacağını biliyorum. "Onlar çok sinir bozucu."

"Daha önce kimse bana iğrenç dememişti," diyor ve elimden bardağımı kapıyor. "Şimdi şu lanet gömleğini çıkar."

O iki içkiyle uzaklaşırken ben de dediğini yapıyorum. Yatağın platformuna çıkıyor ve viski bardaklarını komodinin üzerine koyuyor. Yorganı çekip yatakta oturuyor, botlarını çıkarıyor ve sonra bana geri dönüyor. Platformun ayak ucuna geçtim ama görünüşe göre onun hızına yetişemiyorum çünkü ayaklarımın dibine çömelip bağcıklarını çözüyor.

"Çok yavaşsın," diye homurdanıyor.

"Evet," diye onaylıyorum ve onun koyu, parlak dalgalı saçlarına uzanıyorum. Onunla biraz oynuyorum, nazikçe, hayranlıkla. Kendime şaşıyorum, bunu yaparken. Şu anda kendimi çok açık hissediyorum. İstekli. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Vitali bana bakıyor. O da açık. Gözlerinde, daha önce hissettiğim o açıklığı görebiliyorum. Bu havayı o yarattı, beni de içine çekti. Bu

seks, daha önce yaptıklarımızdan farklı olacak.

O ayağa kalkarken botlarımı çıkarıyorum, sonra gömleğini tutup yukarı çekiyorum. O devralıyor ve gömleği çıkarıyor. Zeytin rengi teni kusursuz, karmaşık dövmeleri için mükemmel bir tuval. Kendi vücudumdaki çirkin yara izleriyle ne kadar da zıt.

Vitali'nin dövmeleri, Yunan kökenini yansıtan geometrik unsurlar ve ilgi çekici mürekkep izleriyle vücudunun hatlarını takip ediyor. Burada orada görüntü parçaları beliriyor. Bir kanadın parçası. Bir kafatasının gözleri. Kavrayan parmaklar. Her şey güzelce iç içe geçmiş ve incelikli, gizemli bir duygusallık taşıyor.

O çok karmaşık bir insan, çoğu insanın fark ettiğinden daha duygusal.

O benim fermuarımı açarken, ben de onun fermuarını açıyorum. Birbirimizi soyarken hareketlerimiz birbirinin aynısı. İhtiyaçlarımız da birbirinin aynısı. Vitali yaklaşıyor ve ikimizin de sikini eline alıyor. Bizi okşarken beni öpüyor. Sikim onun sikine çarparak titriyor. Onunki de benimkine karşılık veriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ağzıma. Gözlerim kapalı olsa da, onun yeni deneyiminin tadını çıkararak gülümsüyorum, çünkü evet, bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Vitali başparmağıyla ağzımın köşesini okşayarak gülümsediğimi hissettiğini belli ediyor. Geri çekilip elimi tutuyor ve beni yatağa doğru çekiyor. Sanırım daha önce kimse elimi tutmamıştı, beni bir yere götürmek için bile. Belki de zaten çok açık bir insan olduğum içindir, ama bu hareket kafamda bir şeyler yaratıyor.

Vitali komodinin çekmecesine uzanırken ben yatağa tırmanıyorum. Bir şişe kayganlaştırıcı çıkarır.

"Senin oyuncak koleksiyonun yok," diyor bana, yatağa çıkıp üstüme uzanırken. "Ama benim dilim var."

Nefesimi tutuyorum. İçimi bir belirsizlik kaplıyor.

"Daha önce bunu yapmadın mı?" diye soruyor. Şaşırmışsa da bunu gizliyor. "Hayır," diyorum, dolaylı olarak çok daha fazlasını itiraf ederek.

"Ben de yapmadım," diyor. "Deneyebilir miyim?"

Onun sorma şekli, bunun onun için de hassas ve yeni bir şey olması, başımı sallamamı sağlıyor. Ve dönüp, dizlerimin üzerine kalkarken bacaklarımın arasına girmesine izin veriyorum.

O benim kalçalarımı ayırırken yüzümü çarşafına gömüyorum. Dilini deliğimin üzerinde gezdirirken zevk ve dehşet dolu bir ses çıkarmayı engelliyorum. Hiç, ama hiç böyle teslim olmamıştım.

Ama o devam ederken, zevk aldığı çok belli olduğu için gevşiyorum. Zevk dolu inlemelerini duyabiliyorum. O yalayıp emdikçe, onları deliğime değdiğini hissedebiliyorum. Elleri kığım ve uyluklarımdaki kasları yoğuruyor. Dili içime hafifçe bastırırken, sızan sikim karnıma doğru seğiriyor. İnlemeye başlıyorum. Sızlanmaya başlıyorum. Kendimi hiç böyle sesler çıkarırken duymamıştım.

Yağlayıcının kapağını duyuyorum, sonra kaygan parmaklar dilinin yerini alıyor, içeri girmeden önce deliğimi masaj yapıyor. Beni yavaşça gerginleştiriyor ve ben bunu kabul ediyorum. Onun gibi, ben de garip bir ruh halindeyim.

Üç parmağını içime sokup makas gibi hareket ettirirken, diğer eli bacaklarımdan arasına uzanıp damlayan sikimi bulur.

"Oh, bebeğim," diye mırıldanıyor, bana yaptığını hissettiğinde. Bu kelimeyle boğazım sıkışıyor.

Elleri kaybolur, beni boş ve nefes nefese bırakır, bu yüzden ağzı, beni sikebilmek için sikini kayganlaştırırken çıkardığı kendine özgü, lezzetli sesi dinlerken, kığımı yatıştırıcı bir şekilde öper.

Ama beklediğim şeyi yapmıyor. Bana doğru sürünüyor, beni yukarı çekiyor. Başım dönüyor. Düşünemiyorum.

"Beni sür," diyor sırt üstü yatarken, benim yerime geçerek. Uyluklarımı tutup çekiyor, ona binmemi istiyor. Yapıyorum. Şu anda onun için her şeyi yaparım.

Sikini benim için tutuyor. Kendimi onun üzerine kaldırıyorum. Geniş ucu beni açarken keskin bir nefes alıyorum. Yavaşça aşağı inip onu içime alırken dudağımı ısııyorum.

Beni hevesle izliyor, elleri uyluklarımdan üzerinde. Tamamen içime girdiğinde, öne doğru eğiliyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum, içimdeki hissi ile titiriyorum. Sonra onun üzerinde kendimi sikmeye başlıyorum.

O beni izlediği gibi ben de onu izliyorum. Vücudunu izliyorum. Zevkini izliyorum. Başını geriye doğru eğip boğazını ortaya çıkararak bana bunun ona ne kadar iyi geldiğini gösterdiği anları seviyorum. Onun penisi üzerinde sallanıyordum, içimde hareket ettiğini gerçekten hissetmeme izin veriyordum.

Yağlayıcıya uzanır ve eline biraz sıkar, sonra ağrıyan sikimi okşamaya başlar.

İnlerim ve kendimi ona daha sert sikmeye başlarım. Altımda kıvrılır ve alttan itmeye başlar. Sikini kığıma dikkatsizce sokar, eli sikimi okşar, taşaklarımı çeker, bana dayanamayacağım kadar zevk verir.

Vitali çılgınlıklarını doğru yorumluyor. "İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Boşal. Sikime boşal."

O beni daha hızlı okşarken ben de onun üzerinde daha sert sallanıyorum. Vücudum geriliyor, ama bu pozisyonda boşalmakta zorlanıyorum. İstiyorum, ama yapabileceğimi sanmıyorum.

"Siktir!" Vitali altımda bağılıyor, ben boşalmadığım için boşalmamaya çalışıyor, ama onun bu şekilde zorlanmasını görmek beni daha da sertleştiriyor, neredeyse çaresizce.

Vitali kalçalarını yukarı kaldırırken haykırır ve penisi içimde atıp boşaldığı anda vücudum kasılır ve penisim onun elinde titrer. Onun üzerine boşalırken gerilir ve sarsılırım, boşalana ve titremeye başlayana kadar atım atım.

Öne doğru eğildiğimde, beni yakalar ve hala kısmen içimdeyken bana doğru çeker. Deliğim her kasılmasında nefesini tutar. İkimiz de gevşerken, kelimeler olmadan mırıldanır.

Bir anda, yanımda, yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Sonra Vitali geldi. Beni temizlerken hiçbir şey söylemedi, göğsümü ılık nemli bir bezle sildi. Ben de olmasına izin verdim. Penisimi de temizlemesine izin verdim, hatta kalçalarımın arasını bile. Yüzümü yastığa gömmeme hiçbir şey demedi, çünkü onun bana böyle bakması çok fazla geliyordu. Ama ona izin veriyorum.

Işıklar söner. Arkama yerleşir, battaniyeyi üzerime çeker ve vücudumu kendine doğru çeker.

Hâlâ garip bir ruh halindeyim. Bana bir şey yaptı. Nefesim onun nefesine uyum sağlıyor ve o uykuya daldığında ben de uykuya dalıyorum.

ON BEŞ Vitali

"Ruh halin iyi," diyor Sasha, soğutucudan yeni bir bira çıkararak bana uzatırken.

Birayı açıp havuz kenarındaki şezlonguma uzanıyorum. "Güzel bir haziran gününde neden iyi bir ruh hali içinde olmayayım ki?"

Her zamanki siyahından çarpıcı bir kontrast oluşturan sarı bikinisiyle Sasha yanımdaki şezlonga oturur ve ayak bileklerini çaprazlar. Vitaminli suyunu yudumlar ve benim gibi, öğleden sonra için yarattığımız bu balonun dışında pek bir şey olmuyormuş gibi davranır.

Arka verandada olmak çok iyi geliyor. Lucas yüzüyor, sanki hiç olamadığı çocuk gibi oynuyor. Roman havuzun kenarında oturmuş onu izliyor. Quinn, uygunsuz derecede kısa yeşil şortuyla ızgarada hamburgerleri çeviriyor.

Çoğunlukla idil bir manzara ve havuzun yıllar sonra ilk kez kullanıldığını ve etrafında bir aile gibi toplanmış insanları takdir etmeye çalışıyorum. Güneş çıplak tenime iyi geliyor, biram soğuk ve şerbetçiotu kokulu, ızgaradan gelen kokular ağız sulandırıcı.

Ama beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak zorunda olduğum birkaç şey var. Roman'ın eskiden sürekli giydiği, artık ona pek uymayan o eski mavi ve kırmızı çizgili şortları giymesini görmek gerçekten çok zor. O iri ama çok zayıf, yara izleriyle dolu derisinin altında keskin hatlı kaslardan başka bir şey yok. Bilekleri ve ayak bilekleri. Gövdesi ve kolları. Bacakları da.

Ve bu sadece fiziksel değişiklikler değil. Oturma şekli, çok hareketsiz ve sessiz olması, Lucas'ı çoğu insanı korkutacak şekilde izlemesi, ancak Lucas bundan rahatsız görünmüyor.

Zaman zaman Roman'ın yanına yüzüyor ve ellerini Roman'ın dizlerine koyuyor. Bazen Lucas bir şey söylüyor, bazen söylemiyor, sonra tekrar yüzmeye gidiyor, su altında taklalar atıyor ve etrafta yüzüyor.

Sasha, ağır ve çok sahte bir İngiliz aksanıyla Quinn'e seslenir: "Sosisler ne oldu, Charlie?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, sonra Quinn'in tepkisini görmek için ona bakıyorum. Hiç etkilenmemiş gibi, omzunun üzerinden ona bakıp cevap veriyor: "İki dakika, Türk."

Sasha sırtıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Hadi ama," diyor Sasha, "*Snatch*'i izlemişsindir."

"Yıllar önce."

"Ugh, Vitali, tekrar izlemelisin." "Quinn'le birlikte film izliyor musunuz?" "Ara sıra.

Neden? Kıskandın mı?"

Ona sert bir bakış atarım.

Gözlerini devirir. "Herkes biliyor, Vitali."

"Peki, sorun değil. Ama kıskanmıyorum. Sadece merak ettim. Nerede izliyorsunuz?"

"Odada. Onun televizyonu yok." "Hm."

Sasha vitaminli suyunu yudumlarırken bana keskin bir bakış attı. Kıskanç olduğumu biliyor ve bunu bildiğimi bilmemi istiyor.

"Sen bir pislisin," diyorum ona öfke duymadan.

"Biliyorum." Şişesini kenara koyar ve şezlongdan kalkar. Örgüsü uçuşarak, havuza doğru üç adım koşar, "Cannonball!" diye bağırır ve dizlerini göğsüne çekerek havuza atlar. Havuzun ortasına düşer ve her yöne büyük bir su sıçraması yapar.

Lucas gülüyor, Roman ve ben ise kendimizi korumak için boşuna çabalar gösteriyoruz.

"Ugh!" diye bağırıyorum, su lekeli güneş gözlüklerimi çıkarıp yakındaki bir havluyla yüzümü siliyorum.

Patlamanın etkisinin ulaşmadığı bir yerde duran Quinn, zorlukla bastırıldığı kahkahalarla titriyor. Sandalyeyimden kalkıp ona doğru yürüyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye fısıldarım arkasında. "Mm-hm."

"Bu şortlar çok kısa. Neredeyse kışını görebiliyorum."

"Hey," diye şikayet eder, elimi çekerek. "Ben yemek yapıyorum, o kadar da kısa degiller ve sen de mayoyla duruyorsun. Ve kışma dokunma."

"Neden olmasın? Sasha zaten herkesin bildiğini söyledi."

O iç geçirir ve hamburgerleri bir tabağa aktarır.

"İnsanların bilmesini istemiyor musun?" diye soruyorum, onun tepkisini pek beğenmeden. "Kaçınılmazdı. Hamburgerler hazır." Bana bir tabak uzatıyor.

Sasha, her yere su damlatarak yanımıza geldiğinde, onu benim takip eden sorularımdan kurtarır.

"Sen bir baş belasısın," diyorum ona.

"Teşekkürler," diye cevaplar ve bir hamburger seçer.

Quinn, güvenlik kameralarını kontrol etmek için telefonunu aramaya gider. Lucas gelir, saçları sudan ıslanmış ve neredeyse Sasha kadar su damlatmaktadır.

Üç hamburger hazırlamaya başlarken ona sorar, "Burada başka bir kadın olmasını hiç diledin mi?"

Sasha hamburgerine korkunç miktarda hardal sıkıyor. "Aslında hayır. Erkeklerimi seviyorum. Ama Vitali'nin Quinn'in artık benimle film izlemesine ve sarılmasına izin vermemesinden biraz endişeliyim."

"*Sarılmak mı?* Ne diyorsun sen?" "Çok masum bir şey," diyor.

Quinn telefonunu kontrol etmekten geri gelir. Sasha'nın söylediklerini duymamasına rağmen, açıkça bir sorun olduğunu hissederek bana temkinli bir bakış atar. "Ne?"

"Bunu sonra konuşuruz," diye homurdanıp çantadan bir ekmek alıyorum.

Lucas tabağını hazırlamayı bitirir ve tüm bu süre boyunca izleyen ama buraya hiç gelmeyen Roman'ın yanına oturur. En azından Lucas'ın diğer insanların yanına gelmesine izin verecek kadar rahatlamıştır. Bir zamanlar Lucas'ı odalarından dışarı bile çıkarmazdı.

Tabağımla şezlonguma döndüğümde, Quinn'e yer açmak için yanlamasına oturuyorum. Tereddüt ediyor, sonra yanıma oturuyor. Dizim onun dizine değdiğinde, buna izin veriyor.

"Bunlar çok lezzetli," diyorum ağzım doluyken.

"Mm," diyor Sasha kendi şezlongundan.

Quinn'e biramı uzatıyorum. Evet, ona bir sürü küçük test yapıyorum. Sanırım o da bunun farkında.

O iç çekip birayı aldı.

Elimi onun uyluğuna koymak istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Zaten sınırlarını yeterince zorluyorum. Şimdilik.

* * *

"Yorgan ne iş?" Quinn, havuz alanını temizledikten sonra balkondan odama girerken yatağa bakarak soruyor.

Yatağımın üzerine eski bir yorgan sermişim. Biraz komik görünüyor.

"Güneş yanığı olacağını biliyordum."

"Bunun ne alakası var? Ayrıca güneş yanığı olmadım."

Parmağımı karnına bastırarak cildinin nasıl solduğunu ve sonra o noktada kızardığını gösteriyorum.

"Birazcık," diyor Quinn, açıkça sinirlenmiş bir şekilde. "Sabaha kadar geçer."

"Sen İrlandalı mısın?"

"Kim bilir. Herkesin büyük bir aile geçmişi yok ki, Vitali."

"Bazı insanlar Yunan ve İtalyan karışımı kökenli insanları hor görürler, biliyorsun."

"Evet, her seviyede snoblar vardır."

"Biliyor musun, eskiden görüldüğünden çok daha fazla konuşkanmışsın."

"Bence bundan hoşlanıyorsun," diyor Quinn, ben onun şortunu aşağı indirirken dalgın bir şekilde.

O da şortunu çıkarır.

"Sanırım seviyorum. Yatağa uzan." Poposuna bir saplak atıyorum. "Neler oluyor? Bunu sen hazırladın."

"Sadece bir yorgan." Speedomu çıkarırken onu öne doğru itiyorum. Bu sadece bir yorgan değil. Aynı zamanda yağ ve birkaç mum da var.

Onu yatağa yatırmayı başardım. Sonra, kalacağına güvenemeyerek, bacaklarımı gövdesine doladım ve yatak başı masasına eğilip mumları yaktım.

"Çok tuhaf davranıyorsun," diyor, ama eli yan tarafımı okşuyor.

"Evet, şey."

Aslında biraz utanıyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, ama kendimi zorluyorum. Bunu yapmak istiyorum.

Lambayı kapatıyorum, sadece mum ışığı ve yerden tavana kadar uzanan pencerelerin dışında kaybolan gün kalıyor.

"Uzan," diyorum ona otururken.

"Ne yapıyorsun?" O çok temkinli.

"Anlayacaksın."

O arkalarına yaslanırken, ben onun kalçalarına oturup yağı alıyorum. Karnına biraz sıkıyorum. Kasları kasılır.

"Soğuk mu?" diye soruyorum.

"Sadece hazır değildim."

Yağı cildine yaymaya başlıyorum. Benim gibi o da biraz tahrik olmuş durumda, ama yağı her yerine sürerken penisinin sertleşmesini izlemekten zevk alıyorum. Masaj yapmaya başladığımda homurdanıyor.

Göğüs kaslarını yoğuruyorum. Çalışırken penisim onun penisine çarpıyor.

Gözleri hala temkinli. Gergin. Bu konuda onun için zor olan bir şey var. Sormak istiyorum, ama gerçek bir cevap alabileceğimi sanmıyorum.

Yeni kurşun izinin olduğu omzunu masaj yapmaya başlıyorum. Kasları spazm olduğunda kaşlarımı çatıyorum.

"Hâlâ acıyor mu?" diye soruyorum.

"Hala iyileşme aşamasında, ama sorun yok."

Boğazını masaj yaparken gevşiyor. Yine göğsüne masaj yapıyorum. Bunu kısmen onun için yapıyorum, çünkü gevşemesini ve ona bakmama izin vermesini istiyorum, ama aynı zamanda vücuduna bu kadar metodik bir şekilde dokunup bakma fırsatını da seviyorum. O gerçekten çok güzel.

Ama çok incinmiş. Kavgalar. İstismar.

Onun karın kaslarını çalıştırıyorum. Gergin noktaları bulduğumda irkiliyor. "Tanrım," diye homurdanıyor.

"Sadece nefes al."

"Ne konuşmak istiyordun?" diye soruyor bana. "Sen ve Sasha konuşuyordunuz."

"Gerçekten bir şey konuşmak için gönüllü mü oldun?"

"Aptal olma. İkiniz beni tedirgin ettiniz."

İşimde duraklıyorum, biraz geriye yaslanıyorum. "Sasha, ikinizin bazen birlikte film izlediğinizi söyledi."

"Öyle mi?"

"Ve sarılıyorsunuz."

O, utanmış gibi görünüyor ve "Ben öyle demezdim." diyor.

"Ne dersin peki?"

O içini çekti. "Bazen kolumu ona doluyorum ve o bana yaslanıyor. Bu ..." Omuzlarını

silkiyor. "Ne

demek

istiyorsun?"

"Bu *güzel bir şey*, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Vitali, ben geyim ve o aseksüel." O duraksıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sasha hakkında mı? O bu konuda gizli davranmıyor, o yüzden biliyor olmalısın.

"Evet, biraz. Tam olarak anlamadığım bir konu. Flört etmeyi umursamadığını biliyorum."

"Belki biraz araştırma yapmalısın, çünkü durum bundan biraz daha karmaşık."

"Ya da sen bana anlatabilirsin."

"Sana *Sasha'yı* anlatabilirim, ama o sadece o, herkes farklıdır." "Öyleyse anlat bana."

"Belki de anlatmamalıyım."

"Sizin sarıldığınızı bana söyleyen oydu."

"Tamam, doğru. Sadece... bazen insanlar yalnızlık çeker, Vitali. Hepsi bu kadar."

Düşünerek başımı sallıyorum ve tekrar masaj yapmaya başlıyorum. Bu konuşma onu strese soktuğunu biliyorum çünkü ereksiyonu azaldı, bu yüzden ona başka bir şey sormuyorum. Satır aralarını okuyabiliyorum.

Bazen yalnız hisseden tek kişi Sasha değil. Quinn de öyle.

Neden daha önce fark etmedim? Şimdi bana çok açık geliyor. Anlamıyorum.

Uyluklarını masaj yapabilmek için aşağı kayıyorum. Tanrım, harika bacakları var. Ağır kasları üzerinde çalışırken, homurdanıyor.

Masaja devam ederken yüzüne bakıyorum. "Bugün bir şeyin ağırlığını artırmışsın."

"Squat. Kahretsin." Ben derinlemesine masaj yaparken elleriyle yüzünü kapattı. Kas gevşediğinde içini çekti.

Ellerimi uyluklarının içinden yukarı doğru kaydırıyorum, başparmaklarım testislerine ulaşana kadar. Onları ovuşturup yuvarlarken nefes alış derinleşiyor. Penisine dokunmuyorum, bunun yerine ellerimi yanlarına doğru sıkıca bastırarak yukarı doğru kaydırıyorum. Zevk dolu bir sesle vücudunu bana doğru eğiyor.

"Dön."

O, karnının üstüne dönüp sertleşmiş penisini düzeltmek için elini altına uzatırken oldukça gevşek ve uysal davranıyor.

Sırtını ve omuzlarını çalıştırarak düğümleri gideriyorum. Kollarını okşayana kadar her şey yolunda. Yanık izlerine ulaştığımda gerginleşiyor, ben de onları atlayıp ellerini masaj yapıyorum.

"Beni uyutacaksın," diyor.

"Somnofilik deneyebiliriz."

"Yani beni becerecek misin?"

"Seni becereceğimi biliyorsun."

Dikkatimi onun çok güzel baldırlarına ve hamstringlerine çeviriyorum, sonra kışına doğru ilerliyorum. Kalçalarını yoğurmaya başladığımda inliyor.

Çok yuvarlak ve sıkı. Muhteşem. Elime taze yağ döküyorum, sikimi yağlıyorum, sonra kalçalarını ayırıp sıkı deliğini ortaya çıkarıyorum. Masaj yapmaya başladığımda ihtiyaç duyduğunu gösteren küçük bir ses çıkarıyor. İçeri giriyorum. Onu çok sikiştığım için benim için kolayca açılıyor. Rahatlıyor ve kabul ediyor.

Onu sertçe sismeyi seviyorum, gerçekten seviyorum. Ama bunu da seviyorum. Böyle yumuşak olduğunda farklı oluyor.

Onu yarıya kadar yan çevirip bacağına yukarı doğru itiyorum. Kollarımı ona doluyorum ve o inleyene kadar yavaşça sikiyorum. Kalçasına uzanıp sızan sikini tutuyorum. Boşalacak kadar sertleşmiş, ama boşalmayacak, bu kadar sevgi dolu bir şeyden boşalmayacak. Bu yüzden boğazını kavlıyor ve ağlayana kadar boynunu ısıriyorum, ama zihni kapanıp vücudu bana ait olana kadar onu yavaşça sismeye devam ediyorum. Bunun olduğunu hissediyorum, bana teslim olurken aynı anda sıkılaştığını hissediyorum.

Ona o kadar odaklanmışım ki, kendim boşalmak hakkında pek düşünmüyorum, ama o benim sikimi kavradığında, bağırp bana karşı direndiğinde, kendimi derinlere gömüyorum ve onu spermimle dolduruyorum.

Ve bırakmıyorum. Sadece ona tutunuyorum ve mumların yanıp bitmesini bekliyorum. Sanırım ben de yalnızdım.

* * *

Son mum hala zayıf bir şekilde yanarken, bir kapının kapandığını duyarım ve gözlerimi kısmen açarım. Neden bir terslik hissettiğimi anlamam biraz zaman alır. Yatağın öbür tarafına uzanır, ararım.

Oturup Quinn'in olması gereken yere bakıyorum. Loş odanın karşısındaki banyoya bakıyorum ama karanlık. Yerde onun şortunu arıyorum ama yok.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum. O kadar sinir bozucu ki.

Uzun bir süre yatakta yatıp, öfkelenip, tekrar uykuya dalma umudumu tamamen yitiriyorum. Kalkıp tuvalete gidiyorum.

Çıktığımda televizyona ve yatağa bakıyorum, ama ikisi de çekici gelmiyor. Eşofmanımı giyip aşağı iniyorum.

Mutfakta ışık yanıyor. Quinn'in geri döneceğini umarak o yöne doğru ilerliyorum.

Quinn değil. Roman.

Lavaboya eğilmiş, zor nefes alıyor. Beni duyduğunu biliyorum çünkü o her şeyi duyar, ama yine de geride duruyorum. Suyu açıp ağzını çalkalıyor.

Kalçalarına kadar inen siyah eşofman giyiyor. Sırtındaki kırbaç izleri lavabonun üzerindeki ışıktaki soluklaşıyor, ama o dikleştiğinde daha belirgin hale geliyor.

Bana dönmeden önce ellerini yıkamak için zaman ayırıyor. Artık onun arkasında olmadığım için mutfaka giriyorum. Buzdolabına gidip Sasha'nın vitaminli sularından birini alıyorum.

"Sen de ister misin?" diye soruyorum, şişeyi uzatarak. Roman benden alır. Ben de bir tane daha alırım.

İkimiz de masaya oturduk. Roman her zamanki gibi kimsenin arkadan geçemeyeceği en uç koltuğa oturdu. Ben de aramıza bir sandalye bırakarak uzun kenara oturdum, ona yer açtım.

Şişenin kapağını açar. Elleri, eski ahırda yakalandığında sinirlenip kavga ettiği zamandan kalma morluklar ve sıyrıklarla doludur.

"Lucas nerede?" diye soruyorum.

"Onu uyandırmak istemedim. Onu çok sık uyandırıyorum." Kafatasını andıran saçlarını eliyle ovuşturur.

"Kabuslar mı görüyorsun?"

Roman biraz su içiyor. "Hapishanedeyken hiç görmedim. Şimdi neden gördüğümü anlamıyorum."

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Hepsi kafamın içinde dolaşıyor.

Roman'ın yardım almasını istiyorum. Ben... Lanet olsun, onun başına bunların hiçbirinin gelmemesini istedim.

Bunları söylemeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Bunun yerine, "Burada olduğun için çok mutluyum. Sen ve Lucas." diyorum.

Roman'ın gözlerinde bir tür acı belirliyor. Benden başka yere bakıyor.

Hayal kırıklığımı içime atıyorum. Beni nefret etmek için her türlü hakkı olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Roman?"

Yukarı bakınca, kapıda eşofman ve tişört giymiş Lucas'ı görüyorum. Açık kahverengi saçları dağınık. Gözleri endişeli.

Roman onun tarafına bakıyor. Çenesi gergin. Mutlu değil.

Lucas yine de yaklaşır. Gözleri, rahatsızlık veriyormuş gibi endişeli bir şekilde bana kayar, ama onun burada olmasına seviniyorum. Roman'ın ihtiyacı olan kişi o. Ben değilim.

Kalkıp gitmem gerektiğini düşünerek ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Lucas hafifçe başını sallıyor, ben de sandalyeme geri oturuyorum.

Roman'ın eli kalkıyor ve Lucas onu tutuyor. Bacağını Roman'ın üzerine atıyor ve yüz yüze oturuyor. Kardeşimin kucağına yerleşiyor.

Dünyada Roman'a bunu yapabilecek tek kişi Lucas'tır. Ama Lucas olsa bile Roman gerginleşir. Bunu istemiyormuş gibi kötü bir ses çıkarır, ama Lucas kollarını Roman'ın boynuna dolayarak sessizce, "Onun görmesi sorun değil," der.

Lucas yüzünü Roman'ın başının yanına dayadı. Roman'ın vücudu titredi. Kolları sarsarak yukarı kalktı, sonra Lucas'ı kucakladı ve yüzünü Lucas'ın omzuna dayadı.

Garip bir rahatlama, üzüntü ve anlayış karışımı hissediyorum. Roman benim onu bu halde görmemi istemiyor, ama Lucas'a o kadar güveniyor ki ona boyun eğiyor. Bu çok güzel ve çok yürek burkan bir şey.

Onları izlerken boğazım düğümlenir. Aralarındaki bağ. Güvenleri.

Quinn'in peşinden gitmeli miydin?

O ve ben Lucas ve Roman gibi değiliz. Aramızda bir engel var. Bu engel son birkaç gün içinde yumuşadı, ama ortadan kalkmadı. Ve Quinn beni uyandırmamak için gitmedi. Benden uzaklaşmak için gitti.

Roman, Lucas'ı kucağında tutarak sandalyesinden kalkıyor. Lucas, bacaklarını Roman'ın beline doluyor.

Roman arkasını dönüp Lucas'ı kucağında mutfağa doğru yürür. Lucas, Roman'ın omzunun üzerinden bana bakar. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, ama hafifçe gülümser. Nazikçe. Kibarca. Sanki bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışır gibi.

Ama öyle hissetmiyorum.

ON ALTI Quinn

Yakında kendimi kaybedeceğim ve bunu yapabileceğim uygun bir yerim yok. Bugün daha erken çıkmalı, arabayla uzaklara gitmeliydim, ama aptal gibi kendimi kapatmaya çalıştım. Vitali'den bütün gün kaçarken sorun yoktu, ama şimdi Eclipse'teyiz ve onun sabrının tükenmesi an meselesi.

Benimle konuşmak istiyor. Kabul ediyorum, bu makul bir beklenti, ama ben deli gibi korkuyorum ve dün gece yarısından beri böyle.

Nadiren bütün gece uyurum. İki gece önce, Vitali ile ilk kez onun odasında seviştikten sonra, sabah onunla birlikte uyanmak beni çok şaşırttı.

Her şey o zaman başladı.

Ona oral seks yaptım ve yine boşaldım, sonra neredeyse bütün günü onunla geçirdim. Havuz başında yemek pişirmek istiyordu ve belli ki bununla ilgili bir planı vardı. Sorun şu ki, bu çok *güzeldi*. Bütün gün. Çok, çok güzeldi. Hatta eğlenceliydi.

Sanırım bu yüzden içten içe paniklemeye başladığımı fark etmedim. Paniklemek *istemedim*. Hala istemiyorum. Bu yüzden kulüpte dolaşıp, sınır sistemimi oyalayacak kadar kendimi uyararak kendimi boğuyorum.

Neden paniklediğimi düşünemiyorum. Düşünürsem, bu duygu içimde kaynayacak ve gerçekten panikleyeceğim. Sadece bu geceyi atlatmam, mümkünse Vitali'den uzak durmam, onu eve götürmem ve kendimi kaybetmem için bir yer bulmam gerekiyor.

Ya da belki Sasha'ya mesaj atıp benim yerime geçmesini istemeliyim. Siktir, muhtemelen bunu yapmalıyım.

Çevreme bakıyorum. Bar ile asma kat merdiveni arasındaki ana katta bulunuyorum. Hafta içi tipik bir kalabalık var, hafta sonuna göre daha hafif ve daha az kaotik. Şüpheli hareket yok, tehlike işareti yok. Kimsenin arkama geçememesi için merdivene doğru ilerliyorum, sonra telefonumu çıkarıp parmak izimi taratıp Sasha'ya mesaj atıyorum.

Kulübe gelip benim yerime bakabilir misin?

Sasha, sanki telefonunu izliyormuş gibi saniyeler içinde cevap veriyor.

10 dakikaya oradayım.

Ne? Nerede bu kız? Trafik iyi olduğunda eve arabayla yirmi dakikada varılır. Ama sorularıma cevap vermektense buraya gelmesini tercih ederim, bu yüzden sadece "**Teşekkürler**" diye mesaj atarım.

Telefonumu cebime koyuyorum.

Barda başlayarak kulüpte bir tur daha atmayı planlıyorum, ama Vitali'ye karşı altıncı hissim var, yemin ederim, çünkü arkama baktığımda onu asma kat merdivenlerinin başında görüyorum. Kalbim atlıyor çünkü benim için geldiğini, güvenlik kameralarından beni izlediğini biliyorum. Mesajımdan sonra ortaya çıkması çok hızlı ve gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Elleri gri pantolonunun ceplerinde, ceketini açık ve arkada dalgalanıyor, uyumlu yeleği ve saat zinciri görünüyor. Kızgın. Bütün gün öyleydi ve kıyafetleri de bunu yansıtıyor. Vitali ne kadar stresli olursa, o kadar resmi giyinir.

Başka seçeneğim olmadığı için merdivenlerin altında onunla buluşmaya gidiyorum. Çenesini sıkarken başını arka kapının yönüne doğru sallıyor. Onu kulübün içinden takip ediyorum.

Nemli Haziran gecesine çıkıyoruz. Otopark ışıkları parıldıyor, Vitali'nin saçlarının parlaklığını ortaya çıkarıyor, kollarını kavuşturduğunda kol düğmelerinde ışıklar parlıyor.

"Belli ki benimle konuşmaya gelmeyecektin." diyor. "Muhtemelen hayır."

"Mesajlaştığın kişi Sasha mıydı?"

"Yolda."

Vitali başka yere, otoparkın ötesine bakıyor ve şu anda bakamadığım muhteşem profilini gösteriyor. Gözlerimi göğsüne indiriyorum, gömleği kısmen açık ve dövmealarının kenarları görünüyor. Ona da bakamıyorum, bu yüzden gözlerimi tamamen indiriyorum.

Evet, gözlerini ait oldukları yere, lanet olası yere dik.

Umarım Vitali bana vurur. Umarım bana ne kadar boktan bir insan olduğumu söyler.

Ama o bunların hiçbirini yapmaz. Bunun yerine, "Peki. Eğer istediğin buysa," der ve arkasını döner.

Yemin ederim, tam arkamda bir tür uçurum açılıyor. Hissediyorum, yeryüzündeki çatlağı, boşluğu. Başım dönüyor ve midem bulanıyor, sanki o boşluğa düşecekmişim gibi sendeleyerek bir adım atıyorum.

Bana vurmasını istiyorum çünkü bunu anlıyorum, çünkü bu bana mantıklı geliyor, çünkü bu bana doğru geliyor - ama beni terk etmesini istemiyorum.

Vitali'yi yakalarım, kolunu tutarım. Bana döner, koyu renkli gözleri öfkeyle parlar. Hiçbir şey söylemez. Benden ne vereceğimi bekler.

Ama ona hiçbir şey veremem. Ondan bir şey istiyorum, ama verecek hiçbir şeyim yok ve bunun beni ne kadar değersiz kıldığını çok iyi biliyorum.

Bu yüzden, yapmayı bildiğim tek şeyi sunuyorum. İşim. "Sasha gelene kadar asma katta bekleyeceğim..."

Vitali beni geri itti, elimi ondan çekmemi sağladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Şu anda seninle uğraşamam."

Ben de onunla uğraşamam, onun uzaklaşmasını izleyemem, bu yüzden arkamı dönerim ve o anda bu otoparka ait olmayan bir araba görürüm. İçinde iki adam vardır.

Tabii ki ilk aklıma gelen DiMaggios olur ve Vitali'ye doğru dönerim. Onu kapıya doğru iterim. O kadar şaşırır ki beni tekrar itmez, ama direnir. Ben onun arkasındaki kapıyı açarken o benim omzumun üzerinden bakar.

Onu kulübe itmek üzereyim ki, "Bunlar federaller" diye bağırıyor.

Donup kalıyorum. Kahretsin.

Onlara dönerek Vitali'yi hala arkamda tutuyorum. Yolcu arabadan inerken, onun Boston ofisinin başkanı Özel Ajan Martin Cohen olduğunu fark ediyorum, sahada çalışmak için çok üst düzey bir ajan. Bu, DiMaggio davası için burada olduğu anlamına gelmeli, ama yanında başka bir ajan daha var.

İki adam yaklaşırken Vitali arkamdan çıkar. Sivil giysiler giymişler, ama her ikisinin de belinde silah var. Kelepçeler de.

"Bu gece sizi buraya getiren nedir, beyler?" diye sorar

Vitali. "Birkaç sorumuz var," diye cevaplar Cohen.

Dört metre kadar uzaklıkta dururlar. Çok yakınlar. Karanlık otoparkta başka ajanlar veya DiMaggios'ları ararım. Vitali konuşmayı üstlenecek. Benim görevim korumak...

"Quinn Richmond'a soracaklarımız var." Oh, lanet olsun.

"Ne hakkında sorular?" diye sorar Vitali.

Cohen, Vitali'ye bakarken yüzünde hiçbir ifade yok. "Açık bir dava hakkında.

Cinayet." Cohen'in gözleri bana kayar. "Leo Pedano adında bir adam."

Eski alışkanlıklar beni kurtarmak için ortaya çıkıyor. Her şey içimde kilitleniyor. Cohen'in duygusuz bakışlarına karşılık veriyorum. "Tutuklu muyum?"

"Tutuklanmalı mısın?"

Buna cevap vermiyorum.

Vitali, "Eğer tutuklanmadıysa, siktirip gidebilirsin," der. Cohen

Vitali'ye bakar. "Arama emri çıkarabiliriz ya da..."

"Öyle yapın," diye keser Vitali.

"...ya da Bay Richmond saha ofisine gelip bize yardım edebilir.

Bilirsin, adaletin sağlanması için."

Vitali'nin karnına elimi koydum, hem telefonumu ona vermek hem de yanından geçerken onu sakinleştirmek için. Telefonu otomatik olarak alan Vitali, "*Quinn*" diye tısladı, ama ben durmadım.

Ajanların yanından da geçip arabalarına doğru yürüdüm. Vitali çok sinirli olabilir ve onun başının belaya girmesini istemiyorum. Ayrıca, itaat etmezsem, arama emri çıkaracaklar ve bu da işleri daha da kötüleştirecek. Ne bildiklerini öğrenmek daha iyi.

Jaguar park yerine girer, farları olay yerini aydınlatır. Sürücü koltuğundaki Sasha'ya başımı sallayarak sakin kalmasını işaret ederim. Arabayı çalışır halde bırakarak dışarı çıkar, bakışları benden, arkamdan yürüyen ajanlara, Vitali'ye geçer.

Ajanların arabasına ulaştığımda, prosedürü bildiğim için bekledim. Kollarımı kaldırdım ve Cohen'in yedek ajanı beni aradı. Üzerimde silah yoktu, ama ajan bıçağını buldu ve aldı.

Bu sırada Vitali, Jaguar'a doğru yürüyor. O yolcu koltuğuna oturunca, Sasha da arabaya geri biniyor.

Ajan bana kapıyı açar, ben arabaya bindiğimde kapıyı kapatır. O ve Cohen arabaya biner, sonra yola çıkarız. Şehirden geçerken kimse bir şey söylemez. Arkamı dönüp bakmıyorum, ama Jaguar'ın farlarının dikiz aynasına yansıdığını görebiliyorum. Tanrım, Sasha'yı seviyorum. Ve ona mesaj attığım için şükrediyorum. Tanrıya şükür ki yakındaydı. Yakın olmasının tek bir nedeni vardı. Sorun çıkacağını tahmin etmişti.

Ama belki de bu şekilde olacağını tahmin etmemiştir.

Sasha ve Vitali bizi saha ofisinin otoparkına kadar takip edemiyorlar, bu yüzden barikatın önünde bekliyorlar ve Cohen ve diğer ajanla birlikte binaya girerken bizi izliyorlar.

Ajanlar beni sessiz, mesai sonrası lobiden geçirip birkaç kat merdiven çıkarak çelik bir kapıya götürüyorlar. Midemde bir korku hissediyorum, ama bu daha çok

Bu benim sorgu odasına ilk geliş değil. Bugünlerde buna *görüşme* odası diyorlar.

Bana ayrılan, çift yönlü aynaya bakan sandalyeye doğruca gidiyorum.

"Bunu daha önce de yaptınız," diyor Ajan Cohen, kapıyı kapatırken. Diğer ajan içeri girmiyor.

Sandalyede rahatça oturuyorum. "Biliyorsun ki var."

Cohen hafif ceketini çıkarır ve sandalyenin arkasına asar, silahını, kelepçelerini ve mavi düğmeli gömleğinin altında hafifçe beliren göbeğini ortaya çıkarır. Elli yaşlarında görünüyor. Sıradan görünümlü erkeklerden biri. Ortalama boy ve yapılı, ortalama yüz, düzgün saç kesimi. Her zaman dikkat etmeniz gerekenler, her zaman birinin maaşını alanlardır. İyi bir fırsat arayacak kadar akıllı, ama bunun asla karşılığını alamayacağını anlayacak kadar akıllı değil. Bir yıl içinde ölecek.

"İlginç bir geçmişiniz var, Bay Richmond." "Bana Quinn diyebilirsiniz."

"Daha samimi olmayı mı tercih edersiniz?" Cevap vermediğimde, daha doğru bir tahminde bulunur: "Yoksa soyadınızı sevmiyor musunuz?"

"Buraya bunu konuşmak için mi geldik?"

"Buraya sizi konuşmak için geldik."

Sadece bekliyorum. Bu tür oyunlara girmemek daha iyi.

Cohen beni sabırla izliyor, kıpırdanmamı veya bir şey söylememi bekliyor. Bir süre sonra derin bir nefes aldı. Başını yana eğdi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Soruları soran sensin. Benim yardımımı istedin ve ben de iyi bir vatandaş olarak buradayım."

"Birisi kendi babasını öldürdükten sonra iyi bir vatandaş olabilir mi sence?"

Bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Doğruca geçip gidiyor. "Meşru müdafaaydı."

Cohen bana bakmaya devam ediyor. Taktikleri çok açık. Pedano hakkında konuşmaya başlamadan önce beni sinirlendirmek, rahatsız etmek istiyor.

Ama ben kendimi koruyorum. Hiçbir şey beni etkileyemez.

"Oldukça dağınık bir manzaraydı," diyor Cohen, "mutfakta. Ve oturma odasında."

Anılarımdan birdenbire canlanıyor. Kan. İdrar. Sıcak tava. Yanık et kokusu.

O.

O.

Görüyorsunuz, duvarların sorunu da bu. İçlerinde de bok var.

Zihnimi boşaltmaya zorluyorum. O kadar boşalıyor ki, Cohen'in bir sonraki sorusunu duymuyorum.

"Bay Richmond?" diye soruyor. Gözlerimi kırptıyorum.

"Bana öyle deme."

"Leo Pedano'dan bahsedelim. Onu tanıyor musunuz?" "Onu *biliyorum*."

"Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sadece DiMaggio ailesi için çalıştığını biliyorum."

"DiMaggio ailesi için *çalışıyordu*. Çünkü öldü." "Nasıl öldü?" diye soruyorum.

"Künt travma vardı" — bu levye olabilir — "ama onu öldüren çok sayıda bıçak yarasıydı."

Başımı salladım.

"Endişeli görünmüyorsunuz, Bay Richmond."

Bu sefer babamın adını duymazdan geliyorum. En başından beri buna tepki göstermemeliydim. Şu anda çok hassasım. "Neden endişelenmeliyim ki?"

"Bir adam öldü," diye hatırlatıyor Cohen, sanki bu fikir beni rahatsız etmeliymiş gibi.

"Eminim Bay DiMaggio oldukça endişelidir. FBI'ın, Boston Polisi'nin ilgilenmesi gereken bir davaya neden karıştığı bu yüzden mi?"

Ajan Cohen keyifliymiş gibi gülümsüyor, ama bu gülümseme son derece sahte. Sağ gözü seğiriyor. Diğer ajanların yanında beni buraya getirmek onun için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsa, belki de diğerleri kadar aptal değildir. Benim ne bildiğimi ya da neyi kanıtlayabileceğimi bilmiyor.

Öyleyse neden beni buraya getirdiler?

İki yönlü aynaya bakıyorum. Tek gördüğüm Cohen'in ensesi ve kendi sert yüzüm, ama diğer ajan kesinlikle diğer tarafta. Belki o da DiMaggio'nun maaş bordrosunda, ama biz hala FBI binasındayız. Hala iz bırakıyorlar.

Cohen soruma cevap vermiyor. Cevap vermesini beklemiyordum. Bana Neon Paradise'ı ve cinayetten önceki gece orada olup olmadığımı, Pedano'yu görüp görmediğimi sormaya başlıyor.

Ona ucuz içkiler ve kolay eğlence için orada olduğumu söylüyorum. Pedano'yu fark etmediğimi söylüyorum.

"Bar kavgasında bile mi?" diye soruyor Cohen. "Sanırım ondan önce ayrıldım. Kavganın olduğunu bilmiyordum."

"Birisi seni orada gördüğünü sanıyor."

"Dediğim gibi, oradaydım. Ama kavga sırasında değil. Bu tür olayların nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanlar kafası karışır."

"Sanırım bunu *siz* bilirsiniz, Bay Richmond." "Bana soracağınız başka soru var mı?"

"Bu gece yok, Bay Richmond." Cohen sandalyesinden kalkıyor, ben de kalkıyorum. "Sanchez sizi dışarı çıkaracak."

* * *

Jaguar, binanın hemen önündeki caddeye park edilmiş. Ben dışarı çıkar çıkmaz motor çalışır. Hâlâ çok gerginim, beton merdivenlerden inerken neredeyse mekanik gibiyim.

Sonra Vitali arabadan iner, ki bunu yapmamalı, bu kadar açık bir ortamda, bu koşullar altında. Merdivenlerin altında benimle buluşur.

"Arabaya geri dön, Vitali."

"İyi misin?" Gözleri bana bakarken sağa sola kayıyor. Eli yan tarafımı okşuyor. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Ondan uzaklaşıp arka kapıya doğru yürüyorum. "İyiyim."

Beni takip ederken öfkesini ve şaşkınlığını hissedebiliyorum. İkimiz de arabaya biniyoruz. Sasha, kaldırımdan uzaklaşırken dikiz aynasından bana bakıyor.

Sessiz ve korkunç bir eve dönüş yolculuğu. Kapıdan geçip özel yoldan Gürcü tarzı malikanenin keskin yüzüne doğru ilerlediğimizde rahatlarım. Yakında kaçabilirim. Park ettiğimizde doğruca arabama gideceğim.

Ama Sasha garajı geçip odamın dışındaki çitlerle çevrili verandaya doğru sürer. Dikiz aynasındaki yansımasına öfkeyle bakarım. Bu gece beni kurtaracağını sanmıştım. Anlaşılan fikrini değiştirmiş.

Ben indiğimde, tabii ki Vitali de iner. Jaguar, bizi yalnız bırakmak için yolu ters yönde ilerler.

Vitali kapıya yürür ve kapıyı açar, benim için tutar. Hemen geçmediğimde, "Lanet olası korkaklık yapmayı bırak. Benimle başa çıkacaksın" diye bağırır.

Siktir.

Kapıdan geçiyorum, o da arkamdan kapıyı çarpıyor. Ay ışığı, küçük masa ve sandalyelerin bulunduğu verandaya zayıf bir ışık saçıyor.

Böyle bir yere sahip olmam saçma. Ben böyle biri değilim ve burada olmak kendimi berbat hissettiriyor.

Bu hayata kendimi sokarken ne düşünüyordum ki?

Kapıyı açıp odama giriyorum ve mutfak alanının ışığını yakıyorum. Bu sabah yemek pişirmek için kullandığım tava ocakta duruyor. Kapı arkamda kapanana kadar ona bakıyorum. İrkiliyorum.

Vitali sorar, "Cohen ne istiyordu?"

"Bir şeyi yoktu. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum."

"Neden sana Pedano'yu sordu?"

"Cinayetten önceki gece Neon Paradise'da olduğumu biliyordu. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Hiçbir şeyi olmadığını emin misin?" "Hiçbir şeyi yoktu," diye onaylıyorum.

Vitali beni inceler, gerçeği arar. "Sana *verebileceği* bir şey var mıydı?"

"

"Pedano'yu ben öldürdüm."

"Tanrım, Quinn."

Omuz silkiyorum. "Onun tekrar senin peşine düşmesini istemedim." "Neden bana söylemedin lan?"

"Dikkatimiz dağıldı."

"Saçmalık. İstedğin zaman söyleyebilirdin."

"Evet," diye kabul ediyorum.

Vitali bana öfkeyle bakar, koyu renk gözlerinde öfke parlar. Onu bu kadar kızgın gördüğüm nadirdir.

"Neden bu gece ayrılacaktın?" diye sorar. Kalbim durur.

"Çünkü... yapamam..."

"Neyi yapamıyorum?"

Öfkem o kadar ani patlar ki, buna hazırlıklı değilim. "Ne sanıyorsun Vitali? Bunu yapamam lan!"

"Neyi yapamıyorsun?" Vitali bağırarak yüzüme yaklaşır. "Geri çekil!" diye bağırırım.

"Lanet soruma cevap ver!"

"Bunu! Seni! Bizi! Bu boku yapamıyorum!"

"Ne lan? *Güzel* bir şey mi? Bunu mu demek istiyorsun? O zaman ne istiyorsun, Quinn, bunu mu?" Eli boğazımı sıkıştırır.

Hırlayarak bileğini yakalayıp sertçe sıkıyorum, ama o bırakmıyor.

"Bunu daha mı çok seviyorsun?" diye soruyor.

"Bırak," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hayır. Kesinlikle bırakmayacağım." Gözlerimde ışıklar dans edene kadar daha sert sıkıyor. "

"*Vitali.*"

Elimi gevşetiyorum, bayılacağım için değil, sakinleştiğim için. Çünkü beynim yön değiştiriyor, sinyalleri dönüştürüyor.

Vitali'nin diğer eli kot pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisimi kavrar. Çenesi sıkıdır, gözleri öfkeli ve her şey anlam kazanmaya başlar, tekrar doğru ve rahat hissettirir. Onu bu şekilde anlıyorum. Kendimi bu şekilde anlıyorum.

"Demek bunu daha çok seviyorsun," diyor. "İstediğin *bu.*"

"*Evet.*"

Beni itiyor. "O zaman lanet olası kıyafetlerini çıkar."

İlk başta yapmıyorum. Orada duruyorum, kafam karışık, içimdeki değişimlerden başım dönüyor, ceketini çıkarıp masanın üzerine atarken gösterdiği öfke beni hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyor. Kol düğmelerini koparıp fırlatıyor. Biri masadan yuvarlanıp yere düşüyor.

"Şimdi!" diye bağırır.

O benimkinden daha fazla kıyafet çıkarıyor, ama ben yavaş ve sakarım. Yarı uyuşmuş gibiyim, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. O çıplak, penisi sertçe dışarı çıkmış, ben ise hala kot pantolonumu giyiyorum.

Kemerime uzandığımda ellerimi itiyor. Kemerimi sertçe çözüyor ve kemer halkalarından çıkarıyor. Ses beni titretip ona doğru eğilmeye zorluyor.

Beni kendine doğru çeker, parmaklarını sırtıma geçirir ve kulağıma fısıldar, "Gerçekten istediğin bu mu?" Kemerini sırtıma sürter.

Titreyerek yüzümü boynuna bastırıyorum. Evet, istediğim bu. Ama kemeri yere atıyor ve kot pantolonumun düğmesini sertçe açıyor.

"Onsuz da seni cezalandırabilirim," diye homurdanır ve fermuarımı aşağı çeker.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indirir. Penisim elastik bant tarafından aşağı çekilip tekrar yukarı fırladığında çılgılık atarım. Vitali bacaklarımın arasındaki pantolonuma basar. Pantolonumdan çıkarken sendelerim. Dengesini kaybederim, o da boynumun arkasından tutup beni yatağa doğru yürür. Bıraktığında yatağa düşerim.

O, yatağımın başucundaki çekmeceyi açtığında, içinde bulunduğum bu tuhaf durumdan yarı uyanık hale geliyorum. Onu durdurmak için elimi uzatıyorum, ama o elimi itip kayganlaştırıcıyı alıyor.

Yağlayıcıyı alır. Çekmece kapanınca, ben geriye düşerim, pes ederim.

Yağ, Vitali'nin eline gürültüyle pompalanır. Gergin penisini yağlamasını izlerim. Tanrıya şükür bana bakmıyor.

Yatağa çıkar ve beni sertçe öne doğru çevirir. Kalçalarımı yukarı çeker, bacaklarımı ayırır ve penis başını deliğime dayar.

Vücudumun direncini aşarak zorla içime giriyor. Yüzümü çarşaflara gömüyorum, acıdan homurdanıyor ve keskin sesler çıkarıyorum, bu acı beni o kadar rahatlatıyor, o kadar çaresizim ki titriyorum.

"Demek istediğin bu, ha?" diye soruyor, içime tamamen girdiğinde.

"Evet."

Öfkeli bir ses çıkarır ve geri çekilir, sikini sıkı kanalımdan dışarı çıkarır. Tekrar içeri girer ve benden keskin bir çığlık koparır.

"Senden nefret ediyordum gibi sikmemi mi istiyorsun, Quinn? Hoşuna giden bu mu?"

Sadece inleyebiliyorum, bu da onu sinirlendiriyor. Kafamı aşağıya doğru bastırıyor ve beni o kadar sert sikiyor ki, kalçaları kıcıma çarpıyor, sikini pis sesler çıkararak içeri sokuyor, taşakları bana çarpıyor ve ben kendimden geçiyorum.

Onun acımasız tutuşu altında çırpınarak çarşafların üzerine boşalıyorum. O beni sikmeye devam ediyor. Vuruyor, içime giriyor, prostatımı tekrar tekrar vuruyor. Zihnim boş, vücudum bunalmış durumda. Tekrar boşaldığımda çarşaflara doğru çığlık atıyorum.

Bu çok fazla. Titriyorum. Midem bulanıyor.

"Bu kırmızı mı oldu?" Vitali beni sikmeye devam ederken soruyor.

"Cevap ver!" "*Hayır.*"

Öfkeyle homurdanıyor ve saldırısını yoğunlaştırıyor, ta ki ben tekrar o kadar sert boşalana kadar ki, onun altında çöküyorum, orgazmım sırasında vücudum spazmlar geçirirken ve onun penisi içime sıcak bir şekilde pompalanırken sadece yarı bilinçliyim.

O içimden çıkarken ben hala artçı sarsıntılarla titriyorum. O homurdanıyor, mücadele ediyor, hala orgazm halinde. Sanki içimde bitirmek istemiyormuş gibi spermi sırtıma sıçırıyor.

Dizleri tutmaz ve yatağın yanına düşer. Hemen ayağa kalkar. Başım diğer tarafa dönük olduğu için onu görmüyorum, ama çıplak ayaklarının yere çarpmasını duyuyorum. Giysilerini bile almaz. Çıplak ve öfkeli bir şekilde kapımı açar ve çıkarken kapıyı çarparak kapatır.

Yatağa kıvrılıyorum, benim ve onun menisiyle kirlenmiş halde. Olmam gerektiği gibi boşum. Hiçbir şey hissetmiyorum, bu yüzden gözlerimden neden yaşlar akmaya başladığını gerçekten bilmiyorum.

ON YEDİ

Vitali

"Onunla konuşmalısın."

Sasha'nın istenmeyen bir tavsiye ile yanlış bir değerlendirme arasında kalan sözleri, bilgisayarımdan başımı kaldırmamı bile sağlamıyor. Birkaç rakam tuşluyorum.

"Benimle konuşması gereken o, ama bunu sürekli reddediyor. Ve buradan o tacoyu koklayabiliyorum."

"Yapamazsın. Soğuk. Senin hassas burnunu korumak için kendimi zorluyorum." "Soğuk yiyeceklerin kokusu olmaz mı sanıyorsun?"

"Ofisinin taco kokmasını istemiyorsan, Quinn'i getirmeliydin."

İç çekiyorum.

"O iyi değil, Vitali."

Başımı kaldırıp bakarım. "Onu gördün mü?"

Sasha, şık deri koltuktan bana bakıyor. Elinde taco, dirsekleri dizlerinde, örgüsü omzunun üzerine sarkmış. "Bu sabah onu kontrol etmeye gittim."

"Ve?"

Tacoyu paket kutusuna koyar. Bana söylemek isteyip istemediğini düşünürken onu izlerim. Sanırım hangisinin beni daha çok inciteceğine karar vermeye çalışıyor.

"Onu, içinde yattığı sperm pisliğinden kaldırdım. Ben iğrenç çarşafları yataktan çıkarırken, ona duş almasını söyledim."

Acıyı hissetmemek için gözlerimi kapatıyorum. Dikkatlice birkaç nefes alıyorum. "Şimdi nerede?"

"Onu kontrol etmeliydin." "Nerede, Sasha?"

"En son bildiğim kadarıyla hala odasında." Siktir.

Masamdan kalkıp ceketimi alıyorum, ama Sasha "Bekle, dur" diyor.

Ayağa kalkmak üzere, elinde telefonu var. Ekrana kaşlarını çatmış bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum, Quinn'den bir mesaj aldığını ya da onunla ilgili bir şey olduğunu düşünerek. "O..."

"Bu bir güvenlik uyarısı. Buraya ait," diye ekliyor, ben de evi kastettiğini düşünerek telefonumu ararken. "Cecilia DiMaggio az önce kapıdan içeri girdi. Kamera 3," diyor, ben bilgisayarımın başına eğildiğimde.

Görüntüleri açıyorum. DiMaggio'nun zarif kızını görmek için uzun süre aramama gerek kalmıyor. Barın önüne gidiyor, yeşil ipek elbisesi vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyor, elinde inci işlemeli bir çanta var.

Lanet olsun. Şu anda bununla uğraşmak istemiyorum.

"Onu buraya getir," diye Sasha'ya sabırsızca emrediyorum. Bu işi olabildiğince çabuk halledip eve, Quinn'in yanına döneceğim.

Sasha yiyeceklerini toplar, mini buzdolabına götürür ve kapıya yönelir.

Masamın önüne bir sandalye koyup arkasına oturuyorum. Quinn'e mesaj atmak için telefonumu alıyorum ama söyleyecek çok şey var, bu yüzden geri koyuyorum.

Sasha kapıyı açıp Cecilia DiMaggio'yu içeri aldığı anda, Sasha'ya hafifçe başımı sallayarak gitmesini işaret ettim. Burun delikleri genişledi, ama bana itaat etti ve Gavino DiMaggio'nun kızı masama doğru yavaşça yürürken kapıyı kapattı.

"Merhaba, Cecilia."

Kırmızı dudakları bir gülümseme oluşturur. "Vitali."

Benden yaklaşık on beş yaş büyük ama öyle görünmüyor, özenli kozmetik işlemleri ve pahalı, iyi seçilmiş kıyafetleri sayesinde düzgün vücudu daha da belirginleşiyor. Bu onun doğası. Dikkatli. Hesaplayıcı.

Tabii ki, onun burada bir nedeni olduğunu bilmek için bunu bilmeme gerek yok.

Öncelikle ve en önemlisi kendisine hizmet eden bir neden.

Masamın karşısındaki sandalyeye zarifçe oturur. "Bu şüpheli zevki neye borçluyum?"

O hafifçe kıkırdar. "Seni hep sevmişimdir, Vitali." Ben cevap vermediğimde, cilalı tırnaklarıyla inci işlemeli çantasını tıkırdatır. "Sana bir teklifle geldim."

"Bana neden bir şey sunasın ki?" "Çünkü bu benim işime yarar, elbette."

"Tabii ki. Ama sanırım benden bir şey isteyeceksin."

"Aynen öyle. Ama bence bu, senin de yapmak isteyeceğin bir şey."

Devam etmesi için ona işaret ettim.

Çantasını açar ve telefonunu çıkarır. Kısa bir süre onunla oynadıktan sonra masanın üzerinden bana uzatır.

Telefonu alıp arkama yaslanarak ekrandaki resme bakıyorum. İki adam var, biri diğerini duvara dayamış. Şiddet içermeyen, cinsel bir resim. Duvara dayanan adam Alesso DiMaggio, ama diğerinin sadece arkasını görebiliyorum.

"Kaydır," diyor Cecilia.

Bir sonraki resme geçtiğimde kalbim durur. Yakınlaştırım. Hayır. Olamaz.

Bir sonraki resme, sonra bir sonrakine geçiyorum. Tekrar yakınlaştırıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum. "Bunlar ne zaman çekildi?"

"Yaklaşık iki buçuk yıl önce."

Panik halim biraz azalır. Tekrar bakarım. Evet, saçları daha uzundur, sanki...

Eclipse'e iş başvurusunda bulunduğu zamanki gibi.

Cecilia'nın telefonunu bırakıyorum. "Bunu bana neden gösterdin?"

"Erkeğinin kardeşimle oldukça samimi bir ilişkisi olduğunu ve bu ilişkinin ona çok kazançlı bir iş sağladığını söylediğimde doğruyu söylediğimi bilmen için. Aslında yapmadığı bir iş... Yoksa bu gece burada oturuyor olmazdın."

"Açıkla."

"Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun, Vitali."

Anlıyorum, ama bu anlayışı şekillendirmek, kelimelere dökmek biraz zaman alıyor.

"Alesso'nun beni öldürmesi için onu tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Aslında onu babam tuttu, Alesso'nun ısrarı üzerine. Bu yüzden buraya iş başvurusunda bulundu. Yakınlaşmak için."

İçimdeki her şey soğudu ve sertleşti. Yine mi? Bir tane daha, bir başka ihanet daha mı? *O* olmasın.

"Bu fotoğraflar bunu kanıtlamaz."

"Belki ona sormalısın," diyor Cecilia. Ne derdi ki? Bana gerçeği söyler miydi?

"Bunların hiçbirinin dava konusu olabileceğini sanmıyorum." Tanrım. Nasıl bu kadar sakın ve mantıklı konuşabiliyorum?

"Oh, bunların hiçbirisi dava konusu olamaz, elbette. Bunların hepsi ön hazırlık. Size asıl söylemek istediğim şey, kocanızın elinde dava konusu olabilecek bir şey *olduğu*. Kardeşime karşı çok ikna edici kanıtları var."

"Neye dair kanıt?"

"Kardeşimin hapse girmesine neden olabilecek bir suç."

"O zaman baban neden kanıtları yok etmek için onu öldürmedi?"

"Çünkü çok etkili bir tehditle güvenliğini satın aldı. Eğer öldürülürse, kanıtlar sana geçer ve sen de kesinlikle onu kullanmak isteyeceksin."

"Ve sen bunu mu istiyorsun? Benim onu kullanmamı mı?"

"Alesso, zayıf düşmüş babam üzerinde çok fazla kontrol sahibi. Babam geleneksel ideallerin kurbanı oluyor. Erkek soyu falan filan."

"Ama Alesso eşcinsel."

"Babama evlenip çocuk sahibi olacağına söz verdi. Aile için yapacağını söylüyor." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Taşıyıcı annelik araştırması yapıyor."

"Yani baban ölmeden önce Alesso'yu yolundan çekmen gerekiyor."

"Elbette. Alesso senin ölmeni istediğini düşünürsek, sen de bunu istemelisin. Benimle anlaşmak istemez misin?" Bunun üzerine Cecilia sandalyesinden kalkar. Ona telefonu uzatmaya çalıştığımda, "Sende kalsın. Bu bir kullan-at telefon," der.

Kalçaları hafifçe sallanarak, parlak saçları sırtına dökülerek kapıya doğru yürür. O çıkarken, Sasha içeri girer.

"Ne istiyordu?" diye sorar Sasha, ben ayağa kalkıp Cecilia'nın telefonunu cebime koyarken.

"Hayatımı mahvetmek."

ON SEKİZ

Vitali

Quinn'in kapısını çalmadan açtığım ilk sefer değil, ama onu görmek istemeden içeri girdiğim ilk sefer. Neredeyse odanın boş olmasını umuyorum, böylece bu konuşmayı şimdilik yapmak zorunda kalmayacağım. Ama o yatakta yatıyor.

Mutfak ışığı, geçen sefer geldiğimde olduğu gibi yanıyor. Sanki hiç kapatmamış gibi.

Ben girdiğimde oturur. Kahretsin, çok yorgun görünüyor. Hayır, yorgun değil. Depresif.

Yüzünü ovuşturuyor. Sonra kalkıp bana dönüyor.

Bir dakika boyunca ona bakıyorum, gri eşofmanıyla orada duruyor, karanlık anlarında bile çok güzel. Bu, onunla yapmak istediğim konuşma değil. Ona neler olduğunu, neden iyi olmadığını ve neye ihtiyacı olduğunu sormak istedim.

Ona üzgün olduğumu söylemek istedim.

Bunun yerine, "Gavino DiMaggio seni beni öldürmek için mi tuttu?" diye sormak zorundayım.

Gözleri büyüdü ve sanki karnına yumruk atmışım gibi bir nefes verdi. Komodine doğru sendeledi, sonra döndü ve yatağa düştü. Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerine gömdü.

Bu açıkça evet demekti. "Nasıl..."

"Cecilia DiMaggio beni ziyaret etti. Oldukça ilginç bir hikayesi vardı. Ve seninle Alesso'nun bazı fotoğrafları vardı."

Quinn başını kaldırdı. "O eskidenydi."

"Öyleyse neden beni öldürmedin, Quinn? Bunun için kiralanmıştın. Bunun için benim kulübümde iş bulmuştun. Öyleyse neden yapmadın?"

"Çünkü... *lanet olsun*." Yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. "Söyle bana."

Başını kaldırması biraz zaman aldı, ama sonunda başardı. Gözleri kızarmıştı. Hayaletler tarafından takip ediliyormuş gibi. "Çünkü seninle tanıştığımda bunu yapmak istemedim."

"Neden?"

Gözlerini kaçırır. "Yapamadım işte."

Cevap vermemesine dişlerini sıkarım. "Yani sözleşmeyi bozdun ve kendi canını kurtardın. Alesso'nun kanıtlarıyla mı?"

"Beni işe alan kişiler hakkında her zaman kanıt toplardım. Bu gerekli bir şey. Elinde kozun olması gerekir."

"Bana karşı kozun var mı?" "Hayır."

Ona inanıp inanmamayı bilmiyorum. "Her ihtimale karşı küçük bir kanıt dosyası tutmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, Vitali."

Ondan uzaklaşmam gerekiyor. Nefes almaya çalışarak odada volta atıyorum.

"Öyleyse neden bana söylemedin?" diye soruyorum. "İtiraf edebilirdin, bana kullanabileceğim kanıtları verebilirdin."

"Beni affetmeyeceğini düşündüm."

Ona doğru dönerim. Zorlukla yutkunduğunu görürüm. Ona doğru yürürüm. "Seni affetmem mi gerekiyor? Peki seni ne için affedeceğim? Bana yalan söylediğin için mi? Beni öldürmeyi planladığın için mi?"

"Hayır..."

"DiMaggios'lara geri dönmek için kendine bir kaçış kapısı bıraktığın için mi? Bu yüzden mi bana Alesso'nun kanıtlarını vermedin, ki bu kanıtları kullanarak bu lanet savaşı sona erdirebilirdim?"

"Hayır, Vitali..."

Onu boğazından yakalayıp yatağa itiyorum. "Neden bu kadar kolay ihanete uğruyorum? Gerçekten bu kadar aptal mıyım?" Quinn'i cevap veremeyecek kadar sıkı boğazlıyorum. Cevap vermesini istemiyorum.

Onu bırakıp geri çekildiğimde, Quinn çaresizce nefes aldı.

"Beni korumak için Pedano'yu gerçekten öldürdün mü? Yoksa sadece sırrını korumak için mi?"

Quinn yanına yuvarlanıp kendini yukarı itti, hala nefes almakta zorlanıyordu. "Ne dediğime inanmayacaksan ne önemi var ki?"

"Hayır, muhtemelen inanmayacağım. Şu anda değil. Şu anda tek istediğim soğuk, somut kanıtlar. Öyleyse bana ver şunu."

Quinn'in eli titriyor, komodinin çekmecesine uzanıyor. Çekmeceyi açar ve içine uzanır.

Kendimden de ondan da tiksinierek homurdanırım. "Demek bu yüzden beni o çekmecedeki istemiyordun."

Quinn cevap vermez. Bana sadece mühürlü bir zarf uzatır. İçinde bir flash bellek var gibi hissediyorum. Önünde, Quinn'in el yazısıyla, "*Vitali'ye, benim ölümüm durumunda. Üzgünüm.*" yazıyor.

Bu yazıda içimde garip bir his uyandırıyor. Anlamıyorum ve hoşuma gitmiyor, ama şu anda kafamın net olmadığını biliyorum. Kızgın ve incinmiş durumdayım ve Quinn'le tekrar konuşmadan önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Bu yüzden kafasını ellerinin arasına almasına izin verip, oradan çıkıp gidiyorum.

ON DOKUZ Quinn

Şehre giden tanıdık yolu sürerken, planım bana giderek daha mantıklı geliyor. Doğru geliyor.

Doğru olmaktan da öte. Kaçınılmaz gibi geliyor.

Arabanın hareketi ve yol işaretleri üzerindeki farların parlaması sakinleşmeme yardımcı oluyor. Ellerim titremeyi bırakıyor. Onun öfke, incinmişlik ve ihanet dolu gözlerini görmüyorum artık.

Bunu bir daha görmek istemiyorum.

Yani sadece yol işaretleri ve geceyi ve soğuğu delen farlar ve yolcu koltuğundaki altı silahın sessiz eşliği var.

Sanırım hiç bu kadar emin olmadığım bir şey olmamıştı. Hatta rahatlamış bile hissediyorum.

Saat sabahın 2'si ve Boston gece için kapanıyor. Hafta içi olduğu için trafik çok yoğun değil. Gideceğim yere ulaşmak kolay.

DiMaggio'nun tuğla cephele kulübünün önünden geçiyorum, görmem gereken araçları arıyorum. Bir tane. İki tane. Bir sürü başka araç.

Tahmin ettiğim gibi. Kapanış saati sadece bazıları için geçerli. Konum ve servete göre değişiyor. Ne değişmez ki?

Hedefime birkaç blok uzaklıktaki karanlık bir sokağa park etmek için geri dönüyorum. Kulübün gizli bir girişi var, yasak döneminden kalma. Kapıyı çalarsam biri açacaktır. Onları sessizce öldürmeye hazır olmam gerekiyor. Bu konuda endişelenmiyorum. Bunu birçok kez yaptım.

Ajan Cohen benim hakkımda yanılmamıştı. İyi bir vatandaş olma şansım hiç olmadı.

Silahlarımı iki kez kontrol ettikten sonra çeşitli kılıflarına koyuyorum. İki tanesi göğsümde, birer tane her iki kalçamda, birer tane de her iki uyluğumda. Bıçaklar sırtımda.

Dışarı çıkıyorum. Alışkanlıktan kapıyı kilitleyip anahtarları cebime koyuyorum. Alışkanlıklar böyle komiktir. Her zaman yaptığın şeyi yaparsın.

Kapıyı kilitlersin.

Yalan söylersin.

İnsanları öldürürsün.

Aşkınlı derinlere göm ki, onun acısını atlatabilesin. İhtiyacın yokmuş gibi davran, ta ki buna inanana kadar.

Bu gece tüm alışkanlıklarım bir araya geldi, bir kefen gibi etrafımı sıkıca sardı.

Bu karanlık, yalnız yürüyüşte huysuzlaşıyorum. Neden olmasın ki? Kendime güvendiğim bir şey varsa, o da ilk acı hissettiğimde, ilk şiddet gördüğümde içimde bir anahtarın çevrileceğidir.

Ve Vitali bunu zevke ve boyun eğmenin rahatlığına dönüştürmek için orada olmayacak. Bu gece değil.

Aniden titremeye başlıyorum. Durup bir dakika boyunca bir binaya yaslanmam gerekiyor. Bir dakikadan fazla. Ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Beni gizleyen gölgelerin ötesinde, birkaç araba sokak lambalarının ışığında geçiyor. Onları gerçekten görmüyorum. Sadece düşüncelerimin duvarlarla çevrili alanının ötesinde olduklarını biliyorum. İleride, bir yerde, bir arabanın kapısı açılıp kapanıyor, tıpkı zihnimde bir kapının açılıp kapanması gibi, bir şeyin geçmesine izin veriyor.

Vitali, elbette.

Bu gece hatırlamayı beklemediğim bir anı. Nonna Maria'nın cenazesi gecesi, evin ön merdivenlerinde otururken sarhoş olan ve bana yaslanan o. Kolumu tereddütle onun omzuna atıp, bana ait olmayan bir dokunuşu çaldım. O da, "*Onun seni sevmesine izin verdiğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacı vardı*" dedi. Sonra ben de sarhoş oldum ve anının geri kalanını unuttum.

O boşluğa geldiğimde, duvardan uzaklaşıp yürümeye devam edebiliyorum.

Şu anda önümde, bir blok kadar uzakta biri var ve zihnim bu görüntüye Vitali'yi yerleştiriyor. Vücut dili, yoğunluğu. Bir şey ararken etrafına bakışları.

Bu zihinsel üst üste binme o kadar dikkatimi dağıttı ki, çok bariz silahlarımla ortadan kaybolmayı unuttum.

Bana doğru dönüyor ve Vitali'nin sesiyle "Tanrı aşkına" diyor.

Donup kalıyorum.

Bana doğru hızla yaklaşıyor, açıkça kızgın. Beynim arızalanmış, çok yavaş çalışıyor, hayal ile gerçeklik arasındaki bu karmaşayı çözemiyor. Ta ki beni yakalayana kadar.

Göğüs kılıfımın kayışlarını tuttuğunda, temasla birlikte nefesim kesilir. Beni sarsar. "Ne oluyor, Quinn, ne oluyor?"

Sokak lambasının ışığı yüzünü sert bir güzellikle aydınlatıyor. Elmacık kemiklerini ve burnunun çizgisini keskinleştiriyor. Yanaklarında sıkı çukurlar, gözlerinde ise daha koyu ve derin çukurlar bırakıyor.

Zihnim hâlâ karışık, bu yüzden beni kaldırımdan çekip bir ara sokağın gölgesine sürüklediğinde direnmiyorum, hatta tam olarak anlamıyorum bile. Göğüs kılıfımın kayışlarını çözüyor ama bir elini silahlarımın arasındaki göğüs kafesime koyarak beni tuğla duvara sıkıştırıyor.

Cep telefonunu cebinden çıkarır, tek elle çalıştırır ve kulağına dayar. Arama hemen cevaplanmalı çünkü Vitali, "Onu yakaladım, geri çekil" der.

Kalbim onun elinin altında çarpmaya başlar. Sanki hayata dönüyormuşum gibi kanımın aniden vücudumda dolaşması garip bir his.

Vitali telefonunu cebine koyarken, ben iki elimle göğsüme dayadığı telefonu kapatmak için uzanırım. O da tutuşunu değiştirir, diğer elini kaldırır, ellerimi kendi elleriyle kavrar ve göğsüme bastırır. Silahlar, yoluma çıkarak bana batar.

"Ne yapıyorsun?" Vitali titrek bir sesle sorar. "Ne halt ediyorsun sen?"

Ona cevap veremiyorum. Ben de titriyorum, tüm vücudum, hatta zihnim bile. Neden buradayız?

"Quinn," diye fısıldıyor, bana yaslanarak alnını alnıma dayıyor. "*Hayır.*"

Titremem durana, nefesim düzeline kadar orada kalıyor. Orada kalıp bana sessizce soruyor, "Neden bunu yapıyorsun?"

Bu sefer "*Ne yapıyorsun?*" diye sormuyor, çünkü biliyor, çünkü çok açık... ama *neden diye* soruyor.

"İstemiştim... Yapmak zorundaydım..." Düşünmem gerekiyor. Kelimeleri kullanmak zorunda kalınca, çok basit ve açık olan her şey birdenbire zorlaşıyor. "Yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu." Nefesi tıslar gibi çıkıyor. Öfkesi geri geliyor. Fırsatımı kaçırmadan önce, "Bu, her şeyi düzeltir," diyorum.

"Hiçbir şeyi düzeltmiyor lan!" Vitali benden geri çekildi. "Tek yaptığı seni öldürmek!"

"Ve onları."

"Tanrı aşkına, Quinn, sence bunu umursuyor muyum? Sanki umurumda mı?" Bana yaklaşır ve yine göğüs kemerimi tutmaya başlar. "Çıkar şunu lan!" El yordamıyla arar. "Tanrı aşkına, lanet toka nerede?"

Bulur ve açar, ama göğüs kemerinde iki tane daha vardır. Onları da bulur ve hepsini açar. Beni duvardan çekip kemeri üzerimden çıkarır ve yere atar.

Yine titriyorum ve düşünemiyorum, bu yüzden duvara yaslanıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum.

Vitali uyluklarımdaki tokalar açar, sonra kemeri açar ve tüm donanımı benden çıkarır, diğerlerinin yanına atar. Ağırılık olmadan kendimi garip hissediyorum. Sanki benden silahlarımdan daha fazlasını almış gibi hissediyorum. Artık hiçbir şeyim yok, hiçbir korumam yok.

Çenemi sıkıca tuttu. “Asla, asla, *asla* böyle bir şey yapmamalısın. Bana ne kadar kızgın olursan ol, ben sana ne kadar kızgın olursam olayım. Bu, asla affedemeyeceğim tek şey. Anladın mı?”

Sorun şu ki, *anlamıyorum*. Hiç anlamıyorum.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diyorum. Ona flash belleği verdim. Ne gördüğünü biliyorum.

Alesso ile yatakta, birbirimize dokunuyor, sevişiyor, konuşuyorduk. Benim elde ettiğim bilgileri, rakip Alesso'nun bana anlattıklarını, planladığı önemsiz cinayeti duydu.

Başka bir kayıt da o cinayeti yakalamıştı. Kanıtlar inkar edilemez, tamamen suçlayıcıydı, ama sadece Alesso'yu değil, beni de suçluyordu. Adamın koşamaması için hamstringini kestim. Cinayeti kolaylaştırdım. Ve sonra cesedi ortadan kaldırdım.

Gavino DiMaggio'nun bana yaptığı teklifi de kaydettim, sadece ses kaydıydı ama yine de netti. Vitali'nin ölümü karşılığında sadece para değil, DiMaggio örgütünün bir üyesi olma teklifi.

"Evet, ne yaptığımı biliyorum," diyor Vitali, onun tüm bunları izlediğini düşününce gözlerimi kapatıyorum. Ben ölene kadar onun hiçbirini görmesini istemedim. Odam boşaltıldığında kesinlikle bulunacağı, göze çarpan bir yerde sakladım.

Vitali'nin DiMaggios'a karşı kullanabileceği bir şeye sahip olmasını istedim, hayattayken ona vermek istemediğim bir şeye, çünkü bu beni de mahvederdi. O iğrenç küçük flash bellek, iki yıl boyunca beni DiMaggio'nun intikamından korudu. Ama her zaman üzerimde asılı durdu, bir bomba gibi düşmeye hazır, nefes alma şansımın daha çaresizce tutunduğum bir şeyi yok etmeye hazır: Vitali'nin yanında bunu yapma şansı.

Şimdi o yanımda ama yine de nefes almakta zorlanıyorum. Ciğerlerim demir bir kelepçeyle sıkışmış gibi.

"Ne yaptığını biliyorum," diye tekrarlıyor Vitali, "ama kendi kafamdaki karışıklığı çözüp bunu net bir şekilde görebilmek için bir dakika kadar zamanım gerekti. Ve gördüğüm şey, senin beni seçtiğin oldu. Bilmediğim şey ise, Quinn, nedenini."

"Çünkü..." Uzun zamandır sakladığım gerçeği yutkunarak söylüyorum, o kadar uzun zamandır sakladım ki, kelimelerin ağzımda nasıl şekilleneceğini bile bilmiyorum.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. Bunu söylediğimde, diğer kelimeler de bir anda dökülüyor ağzımdan. "Yıllardır seviyorum. Seni gördüğüm andan beri seviyorum. Seni ilk gördüğüm saniyede aşık oldum ve o andan beri her saniye sana olan aşkım daha da arttı."

"Quinn..."

"Ve o flash bellekle kendi sefil hayatımı kurtardım. Senin ihtiyacın varken senden sakladım. Ve sahte bahanelerle senin evinde kaldım..."

"Ne gibi yalan bahaneler?"

"Yalan! Ne demek yalan bahaneler?"

"Evime girmenin gizli bir nedeni mi vardı?" "Sadece... orada olmak için." Kafam karıştı. Ne diyor bu?

"Bu gizli bir amaç değil, Quinn, ve beni öldürmek için bir planın olsaydı, ki bunu yapmak için bolca fırsatın vardı, o zaman sahte bahaneler olurdu. Bunun yerine, hatırlayabildiğimden daha fazla kez hayatımı kurtardın. Bu sahte bahaneler değil."

Kafamın karışıklığı hayal kırıklığına dönüşüyor. "Senin gibi kelimelerle aram iyi değil! Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum lan!"

"O zaman ben açıklayayım, yanlışsam düzelt. Beni tanımadan önce beni öldürmeyi planlamıştın. Fikrini değiştirdiğinde ve DiMaggios senin yerine birini gönderdiğinde, bunu fark ettin ve onu durdurdun. Eclipse'de hala fedaiyken, o adam park yerinde peşimden geldiğinde hayatımı ilk kez kurtardın. Şimdiye kadar doğru mu?"

Boğazım düğümlenirken, "Evet" diyorum.

"Sonra sana evimde bir iş teklif ettim, sen de kabul ettin ve sonraki iki yılı beni korumakla geçirdin. Ne hissettiysen, kendine sakladın. Çünkü benim bunu kabul etmeyeceğimi düşündün."

Karanlık sokakta beni inceliyor, karanlığın içinden, sessizliğimin içinden bir şekilde görüyor. Sessizce diyor ki, "Ve karşılığında sevgiyi hak etmediğini düşündüğün için."

Bu, beni çevreleyen, zaten yıkılmakta olan duvarı daha da yıkan bir koçbaşı gibidir. Nefesim kesilir. Yarı düşerim. Vitali bana yaklaşır, beni duvara dayar, tutar.

"Ama yanılıyorsun," diyor bana. "Çok yanılıyorsun çünkü seni seviyorum ve her zaman sevdim ve bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ve *özür dilerim*. Aptalca yavaş davrandığım için *özür dilerim*. Sana karşı bu kadar sabırsız davrandığım için *özür dilerim*. Seni incittiğim için *özür dilerim* ve bu gece benden bu kadar önde olduğun için çok *özür dilerim*. Ve bir daha asla böyle bir şey yapma, çünkü bu beni öldürür."

Nefes nefese, "Vitali..."

"Bu çok fazla kelime oldu, o yüzden özetleyeyim, Quinn. *Seni seviyorum*."

Son savunmam da parçalanır. Ona doğru düşerim, kendimi tutamayacak kadar titriyorum. Nefes de alamıyorum. Düşünemiyorum ve duyamıyorum.

Söylediği şeyler canımı yakıyor çünkü onları çok istiyorum, ama içime sığmıyorlar ve ne yapacağımı bilmiyorum. Kendi başıma kalsam, yere yığılır ve bir daha kalkmazdım herhalde.

Ama Vitali kontrolü ele alır. Eğilip tüm silahlarımı alır. Diğer eliyle beni duvardan çekip, dirseğimden tutup, beni sokaktan çıkarır ve Sasha'nın arabada beklediği kaldırıma götürür.

Gözlerimi kaçırıyorum, Vitali'nin ona silahlarımı verdiğini sadece yarı yarıya görüyorum. O da ona anahtarları veriyor.

Vitali, "Quinn, anahtarların" diyor.

Uyuşmuş bir şekilde cebimden anahtarları çıkarırım. Sasha anahtarları benden alır, bunu yaparken parmaklarıyla benimkini sıkar. Sonra birkaç blok ötedeki arabama doğru yürür.

Vitali beni yolcu tarafına götürür ve kapıyı açar. Onu arabaya bindirmeli, korumalı, sorun çıkıp çıkmadığını kontrol etmeliyim. Ama bu seferlik onun benim için yapmasına izin veriyorum.

Sürücü koltuğuna oturur ve arabayı çalıştırır. Kaldırımdan uzaklaşır. Bizi eve götürmeye başlarken, uzanır, kucağımdaki elimi bulur ve parmaklarını benimkilerle birleştirir.

YİRMİ Vitali

Bu kadar kıl payı kurtulduğuma inanamıyorum. O dosyaya *hemen* bakmasaydım. Onunla tekrar konuşmak için bu kadar çaresiz olmasaydım ve beynimin bana bunun başka bir ihanet olduğunu ve benim bir aptal olduğumu söylemek istediği şeyin aksine başka bir şeye inanmasaydım. Onu aramaya gitmeseydim ve onun ve silahlarının yok olduğunu görmeseydim?

Tanrıya şükür tüm arabalarda takip cihazları var.

Tanrıya şükür Sasha'dan yardım istedim. Tanrıya şükür o sessiz kalıp benim düşünmeme ve bu lanet olası durumu çözmeme izin verdi. Çünkü kendim yerine Quinn'i düşündüğümde her şey çok açıktı.

Ama
yapmasaydım.
Yapmasaydım..

Parmaklarımı Quinn'in parmaklarına sıkıca doladım ama o başını kaldırmadı. Kendi dünyasına dalmıştı.

Eve varıp garaja park ettiğimizde, onu bırakıp arabadan indim. O da indi ve Sasha arabasıyla yanımıza yanaşırken donuk bir ifadeyle izledi.

O da arabadan iner ve silahlarını çıkarır. Onları omzuna asar. Durduğu halinden, onunla konuşmak istediğini anlayabiliyorum, ama iç geçirip uzaklaşır ve bizi yalnız bırakır.

Quinn'in elini tutuyorum. Benimle birlikte garajdan geçip evin içinden geçerek merdivenlerden yukarı, odama çıkıyoruz. Orada kapıyı kapatıyorum.

Sasha gibi ben de onunla konuşmak istiyorum, ama o hazır değil. Sıkıştırma tişörtünün kenarını çekip, kollarını kaldırana kadar yukarı doğru itiyorum. Tişörtü başından çıkarıp yere atıyorum. Çömelip botlarının bağcıklarını çözüyorum. Yaptıklarından rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkarıyor, ama onu görmezden geliyorum.

Botlarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra, onu taktik pantolonundan ve boxer şortundan çıkarmak için doğruluyorum. O tahrik olmamış, ben de öyle.

"Yatağa gir," diyorum ona.

O da dediğimi yapar, yorganı çekip yatağa girer, bana sırtını dönerek yan yatarken, ben de soyunurum. Uzakta bulunan vurgu ışıklarından birini açar ve ana ışıkları kapatırım. Sonra onun arkasına yatağa girerim.

Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim. Yüzümü ensesine gömdüm ve titremesi geçene kadar onu öylece tuttum.

Rahatladığında, "Bunu yapmanın neden doğru olduğunu düşündün?" diye fısıldarım. "Ne?" diye sorar sessizce.

"Beni korkuttun," diyorum ona. "Bu gece beni ne kadar korkuttuğunu anlıyor musun?"

Cevap vermiyor. Anlamıyor.

"İnsanların seni önemseydiğine inanmak neden bu kadar zor geliyor? Ve bu sadece ben değilim, biliyorsun."

Cevap yok.

"*Sen* insanları önemsiyorsun," diyorum.

"Evet."

"Onlar da seni önemsiyor."

Hayal kırıklığıyla nefes verir.

"Seni seviyorum, Quinn."

Göğsü hızla inip kalkıyor.

Bilinçaltım mıdır ne bilmem, ama elim onun ön koluna uzanır ve yanık izlerini hafifçe okşar. O kolunu çekince, ben de bırakırım.

"Kimse sana bunu yapmamalıydı."

"O öldü," diyor Quinn, sanki tek önemli şey buymuş gibi.

Boynunun arkasına nefesimi vererek, sormaya karar veriyorum. Sonra o gönüllü olarak, "Onu ben öldürdüm," diyor. Kahretsin, bundan korkuyordum. "Onu öldürecekti."

"Anneni mi?" diye soruyorum.

Cevap vermez, bu da yeterli bir cevaptır.

Uzun süre sessiz kalır. Devam etmesini istiyorum, ama bunu ondan isteyemem. Anlatırsa anlatır, anlatmazsa anlatmaz.

Umarım anlatır. Onu anlamak istiyorum ve geçmişinin bu kısmı bu geceyle bir ilgisi olmayabilir, ama aynı zamanda bu geceyle her şeyi ilgilendiriyor.

Bir süre sonra Quinn, "Annemin pişirdiği yemeği beğenmedi. Kavga başladı. Onu durdurmaya çalıştığımda, o... işte o zaman yanmıştım. Tava ile."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, öfke içimi kaplıyor. Ona doğru kayıyorum, huzursuzum, yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için sinirliyim.

Dinlemek dışında.

"Sonunda onu öldürmeyi başardım, ama o yine de öldü. Belki de böylesi daha iyiydi. O bir bağımlıydı, pek kendinde değildi, anlarsın ya?"

Bu cümlede çok şey var, ama Quinn'in bunu açıklamaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ama bilmem gereken bir şey var.

"Peki, senden sonra sana kim baktı?"

Omuz silktiğini hissediyorum. "Sisteme girdim."

Yani kimse yoktu. Sadece Quinn, başıboş ve travma geçirmiş. Ailesi yoktu. İstikrarı yoktu.

Hayatı boyunca kendini kilitleyip, her şeyi dışladı. İnsanları *insanları* dışladı.

Dün benden uzaklaştığından beri ben de öyle hissediyorum. Dışlanmış. Ama aslında olan bu değildi.

Onun ve Alesso'nun videolarını izledim ve farklı bir Quinn gördüm. Daha soğuk bir Quinn. Gözleri tamamen boşken konuşup sahte gülümsemeler attığını gördüm. Teslimiyet yoktu, korku yoktu, ihtiyaç yoktu. Gerçek yoktu.

O, insanları dışlayan Quinn'di. Bana yaptığı şey farklıydı.

Onu görebilmek için dirseğimin üzerine doğruluyorum. Elimi onun yanına koyuyorum.

"Neden panikledin?" diye soruyorum. "Dün. Ne değişti?"

Derin bir nefes aldı. Sabırlı olmaya çalıştım. Hazır olana kadar bekledim.

Bu benim için zor. Onu istediğimi anladığım anda, onu tamamen istedim, anında. Bu adil değil.

"Her şey değişti," diyor, ama aslında bana hiçbir şey söylemiyor.

"Seks yapma şeklimiz mi?" diye soruyorum, dikkatli olmaya çalışarak. O kadar sert ki, yeterince dikkatli olamadım.

"O ve... Ben başladım..." Sözüünü keser. "*Siktir.*" Bir eliyle yüzünü kapar.

"Neye başladın?" diye sorarım, o devam etmezse.

Uzun süre sessiz kalır, ama denediğini düşünüyorum, bu yüzden beklerim.

"Bir şeyler istemeye," diye cevaplar sonunda. "Kendimi istemekten alıkoymak için çok uğraştığım şeyler."

"Ama o şeyleri istemekle haklısın."

"Hayır, bu aptalca."

"*Ben de* o şeyleri istiyorum. Bu aptalca mı?" "Hayır."

"Seninle birlikte o şeyleri istiyorum."

Sonunda sırt üstü dönüp bana bakar. Ama bana "Benden çok daha iyisini bulabilirsin" demek için bakar.

"Hayır, yapamazdım."

"Sakın..."

O yüzünü çevirmeye çalıştığında yüzünü tutuyorum. "Bir milyon yıl geçse bile daha iyisini yapamazdım. Sen benim isteyebileceğim her şeysin. *Seni seviyorum.*"

Gözleri yaşlarla doluyor. "Yapma,

Vitali." "Seni seviyorum."

"Dur."

"Seni çok seviyorum."

Tamamen parçalanır. Bütün vücudu titremeye başlar. Benden o kadar sert bir şekilde uzaklaşır ki, ben tepki veremediğim yataktan kalkar, ama ben hemen arkasındayım, yere düşer, kendini kucaklar ve dışarı çıkarmayı reddettiği hıçkırıklarla titrer.

Kollarımı onun kıvrılmış bedenine zorla sokar, belinden tutar ve onu yatağa geri çekerim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çünkü ben de ağlıyorum. "*Lütfen*, Quinn."

Tam olarak ne istediğimi bile bilmiyorum, ama o yine de bana istediğimi veriyor. Kollarımda dönüyor ve beni sarıyor. Vücudu benimkine tamamen sarılıyor. Yüzünü boğazıma gömüyor, sanki sonunda bana inanmış gibi, sanki sonunda bana güvenmiş gibi. Ve sonunda, yıllardır ihtiyacı olduğunu düşündüğüm gibi ağlıyor.

Ben de öyle.

YİRMİ BİR

Quinn

Vitali'nin yatağında ağır ağır yatıyorum, kolları hala beni sarıyor, göğsü sırtıma yaslanmış, perdelerin kenarlarından ışık sızıyor. Zihnim boş, sanki artık düşünceleri tutamayacak kadar bunalmış gibi. Ama hala duygularım var.

Kendimi çıplak hissediyorum. Açık ve savunmasız. Bu beni korkutuyor, tanrım, korkutuyor, ama belki de bununla başa çıkabilirim gibi hissediyorum.

Vitali arkamda mırıldanıyor, yarı uyanık. Eli karnımda kasılıyor. Düşük seviyede kaynayan uyarılmam daha da alevlenirken gözlerimi kapatıyorum.

Uyanırken penisi kıcıma sertleşiyor. Parmakları boş boş karın kaslarımı okşuyor. Nefesi derinleşiyor. Boynumun arkasını öptüğünde, elini tutup sertleşmiş penisime götürüyorum.

"Mmm," diye takdirle mırıldanır. Bir an hafifçe okşadıktan sonra elini alt karnıma götürür ve "Seks yapmak zorunda değiliz, biliyorsun," der.

"Ben istiyorum."

Başparmağı göbek deliğimi okşarken, küçük parmağı sikimin dibini hafifçe okşuyor.

"Önce bunu konuşacağız," diyor bana. "Seks." Yorgun bir şekilde iç çekiyorum.

Bir dirseğiyle kendini destekleyerek bana bakar. "Bunu konuşmam lazım, Quinn."

Sırt üstü yatarım. Loş ışıktaki yüzünü net göremiyorum ama sıkıntılı olduğunu hissedebiliyorum. Son zamanlarda ona çok şey yaşattım.

"Tamam," diyorum.

Onun isteğine boyun eğdiğim için hafifçe gülümsüyor. Ama konuşmak istediği şeyi düşününce gülümsemesi kayboluyor. Tahmin etmek zor değil.

"Geçen sefer sana yaptığım şeyden hoşlanmadım." "Vitali..."

"Bırak da bitireyim. İki tarafın da rızası olduğu umurumda değil. İkimizin de orgazm olması umurumda değil. Sorun şiddet içermesi değil. Sorun

öfkeyle yapılmış olması ve bunu bir daha asla yapamayacağımız, en azından bu şekilde yapamayacağımız." "Bazen buna ihtiyacım oluyor."

"Bilmiyorum, Quinn. Bence asıl ihtiyacın olan şey, güvende olduğunu anlamak... Lütfen benden gözlerini ayırma."

Bir saniye gözlerimi kapatmam gerekiyor, ama zorla tekrar açıyorum. Gözlerimi kaçırmıyorum. Nefes almakta zorlandığım için göğsümü ovmaya başlıyor.

Dün gecenin anıları gözümün önüne geliyor. Nasıl çöktüğüm. Beni yalnız bırakmadığı. Şimdi bile, ben bunu atlatana kadar yanımda kalıyor.

Sakinleştiğimde, devam ediyor, "Yine sert olabiliriz. Ben de seviyorum. Seninle yapmak istediğim çok şey var, ama önce güvenmemiz lazım."

"Sana güveniyorum."

"Seni seviyorum dediğimde bana güvenmeni istiyorum. Bana derinden ve tamamen inanmanı istiyorum. *Sen* buna ihtiyaç duymasan bile, ben kesinlikle duyuyorum. Anlıyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Sanırım öyle."

O da rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alır. Eğilir ve boynumu öpmeye başlar, konuşurken azalan tahrikimi geri getirir. Parmaklarımı saçlarına geçiririm ve istediğim tüm küçük zevk seslerini çıkarmaya izin veririm. Tekrar sikimi okşamaya başlar.

Benden uzaklaşıp yatağın yanındaki masadan kayganlaştırıcıyı alırken ona, "Boşalamayabilirim," diyorum.

"Sorun değil. En azından, şey... senin için sorun olur mu?"

"Evet, sadece seni uyarıyorum. Hayal kırıklığına uğramanı istemem."

"Hayal kırıklığına uğramayacağım. Sadece sana dokunmak ve bir süre senin içinde olmak istiyorum. Hepsi bu."

Göğsüm sıkışırken bir nefes veriyorum. Yan dönüp sırtımı ona dönüyorum. Vitali geri geliyor. Parmakları omzumu sıkıyor.

"Quinn?"

"İyiyim. İstiyorum. Sadece..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilmediğim için sözlerim yarım kalır. Üzgün değilim, gerçekten. Sadece çok fazla şey hissediyorum.

"Sorun yok," diyor Vitali ve boynumun arkasını, yanını öpmeye başlıyor. Eline kayganlaştırıcı sıkıyor ve penisimi okşuyor. Rahatlıyorum. Bacağımı yukarı itiyor. Parmakları deliğime dokunduğunda iç çekiyorum. Beni masaj yapıyor,

içime giriyor. O beni gerip okşarken, ben mırıldanıyorum ve yumuşak bir şekilde inlemeye başlıyorum.

Elini çekip daha fazla kayganlaştırıcı sıkıldığında nefes nefese kalmıştım. O sikini kayganlaştırırken ben beklentiyle gözlerimi kapattım. Sikinin başını deliğime dayayıp içeri ittiğinde tekrar beni öpmeye başladı — boynum, omuzlarım, sırtım.

Yavaşça içeri giriyor, benim alışmamı sağlıyor ve beni daha derin ve daha dolu doldururken her yeni santimi hissetmemi sağlıyor. Nefes nefeseyim, garip, yavaş erotizminden başım dönüyor.

Kollarını bana doluyor. Nefesini bana üflüyor. Beni sikmeye başlıyor. Hayır, benimle sevişmeye başlıyor. Bunu başka türlü anlamanın yolu yok. Dudakları boynumu okşuyor. Vücudu benimkine çarpıyor.

Bu zevkin şaşkınlığıyla kendimi bırakıyorum. Yeterince hissedemeyeceğimi düşünmüştüm, ama neredeyse fazla hissediyorum.

Vitali kalçama uzanır ve sikimi okşamaya başlar. "Tanrım, çok güzelsin," diye inler, parmakları ağrıyan sikimden şişmiş taşaklarıma doğru ilerlerken. "Çok güzelsin."

İnleyerek ona doğru itiyorum, onun penisini istiyorum, onu içimde derinlerde istiyorum.

Uzun bir süre beni öyle sikiyor, ta ki onun ritmi, vücudu dışında hiçbir şey kalmayana kadar. Sonra kulağıma fısıldıyor, "Seni seviyorum," derken içime derinlemesine giriyor. "Seni çok seviyorum."

Ben onun altında inleyip kıvrınana kadar bunu söylemeye devam ediyor. Hiç yaşamadığım kadar baş döndürücü, sonsuz bir zevk dalgası içinde boşalana kadar bunu söylüyor. Vitali inliyor ve ben orgazm olurken içime giriyor, ta ki penisi içimde sıcak bir şekilde atmaya başlayana kadar. Kendini içime gömerken dişleri omzumu hafifçe çiziyor. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum ve orgazmıyla beni boşaltmasına izin veriyorum.

Orgazmın etkisi geçince, Vitali arkama yerleşir, hala derinlerde, parmakları hala benimkilerle iç içe ve ona "Ben de seni seviyorum Vitali. Tanrım, gerçekten seviyorum" derim.

YİRMİ İKİ

Vitali

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanır Quinn.

Omzunun üzerinden sorunun ne olduğunu görmek için bakıyorum. Kaseden biraz yumurta kabuğu çıkarmaya çalışıyor. Dördüncü başarısız denemesinde, kolumu beline doluyorum ve onu adadan uzaklaştırıyorum.

"Yeter," diyorum ona. "Ellerini yıka."

"Kahvaltı hazırlıyorum," diye sinirli bir şekilde itiraz eder ve onu lavaboya doğru çevirmeye çalıştığımda direnir.

"Bırak Sasha pişirsin. O halledebilir."

"Evet," diye onaylar Sasha. "O halledebilir. Git buradan. Şu anda burada çok fazla erkek var."

"Sadece ikimiz varız," diye işaret ettim.

Quinn hala direniyor, ben de onu yanından çimdikliyorum. Benden uzaklaşıyor. "Hey!"

"Burası küçük bir yer," diye tartışıyor Sasha.

"Pek sayılmaz," diyorum ve Quinn'i lavaboya doğru yönlendiriyorum. "Seninle birlikteyken her yer küçük geliyor, Vitali."

Quinn içinden homurdanıyor, "Bu kesinlikle doğru."

Onu tekrar taciz ediyorum, bu sefer gri eşofmanının üzerinden kışını çimdikliyorum. O da irkilir ve su sıçratır. Su pencereye ve tezgaha sıçrar.

"Siktir git, Vitali," diye mırıldanır, omzunun üzerinden bana öfkeyle bakar. Yüzüme su sıçratır. Ben irkildiğimde, ağzının köşesi yukarı kalkar. İşte. Böyle daha iyi.

Ben memnuniyetle gülümsediğimde, o başını sallar ve ellerini yıkamaya devam eder. Ben ilerlerim ve adadan ikimizin kahvesini alırım.

Quinn ellerini kuruladı ve pencere ile tezgâhtaki suyu sildi. Sonra bana ve Sasha'ya bakar.

"Ben yapabilirim..."

"Git buradan," diyor Sasha, yeşil soğanları doğramaya devam ederek. "Yumurta yapabilirim ve bagelleri tost makinesine atabilirim. Daha önce yaptım."

Quinn iç çeker ve beni takip etmeye başlar. Sasha elini tutar ve o geçerken parmakları birbirine değdirir. Bunu yaparken ona bakmaması, onu ne kadar iyi tanıdığını gösterir ve aniden, çok güçlü ve dokunaklı bir aile duygusu hissedirim. Yıllardır böyle bir şey hissetmemiştim ve bu duygu o kadar keskin ki yüzümü başka yöne çevirmek zorunda kalırım.

Quinn'in çıplak ayaklarının beni takip ettiğini duyduğumda, oturma odasına çıkıyorum. Şömine hariç, bu odayı sevmiyorum. Stil ve güzel yapıyı severim, ama kanatlı koltukları ve zarif masalarıyla bu oda çok resmi. Bazen bu odayı veya evin diğer bölümlerini değiştirmeyi düşünüyorum, ama kendimi buna ikna edemiyorum.

Odanın stilini annem seçti ve ben de buna takılıp kaldım. Quinn'le krem rengi kanepeye oturana kadar bunun farkında değildim. Neden şimdi fark ettiğimi bilmiyorum. Yıllardır hareket etmeyen şeyler hareket ediyor gibi hissediyorum.

Quinn'e kahvesini uzattığımda, elleri titrediği için kahveyi kucağına koyuyor.

Bu sabah, onun olağandışı sakarlığının ilk kurbanı yumurta değildi. Tıraş olurken boynunda bir kesik oluşmuş. Hâlâ aşırı yük altında.

Şu anda depresyon belirtisi görmüyorum, ama dikkatli olmam gerekecek. Onun neye ihtiyacı olduğunu öğrenmem gerekecek. Bence o da bunu öğrenmek zorunda kalacak, çünkü şimdiye kadar öğrendiği tek şey bunu görmezden gelmek.

Elimi onun uyluğuna doluyorum. Ona dokunmama izin verilmesini seviyorum. Ela gözleri bana doğru kayıyor. Derin bir nefes alıyor. Kahvemi yudumluyorum ve endişelenmemeye çalışıyorum. Ona bakmayı bırakmaya çalışıyorum. Zor geliyor.

Quinn'in eli benim hareketimi taklit ederek uyluklarımın etrafına dolanıyor. Onun rahatladığını hissediyorum. Gözümün ucuyla kahvesini yudumladığını izliyorum. Eli sabit.

Parmaklarım uyluklarında esniyor, kahvemi içerken boş boş okşuyorum. "Bunu yapmaya devam edersen sertleşeceğim" diye şikayet ediyor. "Bunun nesi yanlış?"

"Halletmem gereken işler var. Beni bilgilendirmen gerekiyor. Cecilia sana o bilgiyi vermek için bir nedeni vardı."

"Hm."

"Oh, hayatta olmaz. Beni bu işin dışında tutamazsın." "Ben halledebilirim, Quinn. Senin..."

Eli uyluğumdan çekildi. "Ne yapacağını umursamıyorum. ne yapmamı istediğin umurumda değil. Beni bu işin dışında tutamazsın."

Gözlerindeki öfkeyi, çenesinin gerginliğini fark ettim. Bana çok tanıdık geliyordu. İnatçılığı. Sertliği. Ama artık bunun altında yatan şeyi biliyorum. Dün gece gördüm.

"Birkaç saat önce neredeyse kendini öldürüyordun," diye hatırlatıyorum ona, sesimi olabildiğince yumuşak ve sabit tutmaya çalışarak. "Kasten."

"Bir amaç *uğruna*," diye tartışmaya çalışır.

İçimde öfke kabarıyor, ama onu bastırıyorum. Bunun bir tartışmaya dönüşmesine izin veremem. Konuyu saptırmasına izin veremem, öfkemi bastırmak benim için zor olsa da, ki bu "Beni korkuttun Quinn. Beni gerçekten çok korkuttun" demek çok daha kolay.

Öfkesi kaybolur. İnatçılığı erir. Zorlukla yutkunduğunu izlerim. Söylediklerimi kabul ettiğini izlerim. Eli yine uyluğuma yerleşir.

Bundan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyorum. Sonra Quinn diyor ki, "Lütfen, Vitali. Beni bu işin dışında bırakma. Bununla başa çıkamam."

İç çekiyorum. "Bunun bu kadar zor olacağını bilmiyordum." "Sadece seks olacağını sanmıştın."

"Hayır, *sen* bunun sadece seks olacağını düşünmüştün. Ben bunun ..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Kolay," diye doğru bir şekilde tamamladı. "Çünkü sen hiç gerçek, şey, bu her neyse, onu yaşamadın."

"İlişki, Quinn, Tanrım." Kızarıyor. Kahretsin, çok tatlı. "Peki *sen* ne zaman yaşadın?"

Sinirlenerek homurdanır.

"Bunu hiç yaşamadın olarak kabul ediyorum."

Hiç ilişki yaşamamış iki kişinin birlikte bir ilişki yaşaması belki garip. Ama Quinn, başka hiç kimsenin olamayacağı şekilde benim için doğru kişi. Bunu hissediyorum. Biliyorum.

Onu kendime ait olarak sahiplenme dürtüsünü hissettiğim andan itibaren bunu biliyordum. O benim. Bu kadar basit.

"Cecilia," dedi. "Onun seni ziyaret ettiğini bana anlatacaktın."

"Öyle miydi?"

"Evet, Vitali. Anlatacaktın."

İsteksizce, Quinn'e Eclipse'e yaptığı ziyareti anlatıyorum. Dün gece onunla yüzleştiğimden ve olan biten her şeyden sonra bunu konuşmak zor geliyor.

Bunu atlatıyoruz, ama her şeyi anlattıktan sonra ayağa kalkıyorum. Hareket etmem gerekiyor. Şömineye gidip, ılık kahvemi şömine rafına koyuyorum

Parmaklarım puro kutusunu tıklatıyor.

"Sigara içmen beni rahatsız etmez," diyor Quinn kanepeden.

Tahta kutuyu açıp bir puro çıkarıyorum, ucunu kesip yakıyorum. Gümüş çakmağı bir kenara atıp dumanı ciğerlerime çekiyorum. Dumanı dışarı üflüyorum.

Sık sigara içmem, ama bazen düşünmeme yardımcı oluyor. Sanırım Quinn bunu biliyor.

"Senin kanıtlarımı ele geçirip teslim etmeni umuyordu" diyor. "Bu da onu kardeşinden kurtaracaktı."

"Ve beni de."

Purodan bir nefes daha alıp dumanı üflerim. "Onu yok ediyoruz." "Henüz değil."

"Onu kullanamam Quinn. Asla kullanmazdım. Seni zaten seviyordum, *nasıl* sevdiğimi ya da ne kadar sevdiğimi bilmesem de."

Gözlerindeki duygunun yoğunlaşmasını izliyorum, ta ki dayanamayana kadar. Gözlerini kapatıyor. Gerçekten nasıl seveceğini bilmiyor. Geri durmak zor, ama yapıyorum. Böyle şeyleri dinlemeyi öğrenmesi gerekiyor.

Hayatı boyunca pek çok kez duyacak.

Gözlerini açıyor ve yeniden odaklanıyor. "Senin onu kullanmayacağını bilmelerine gerek yok."

"Bence biliyorlar. Bizim hakkımızda. Bence Cecilia bu yüzden bunun işe yarayacağını düşündü."

"Nasıl bilebilirler ki? Biz hiç birlikte olmadık..." Benim de vardığım sonuca vardığında sözünü keser. "Cohen'in beni evine aldığı gece."

"Oldukça belliydi."

Kahve fincanıyla oynuyor. "Geriye dönüp bakınca... evet."

"O zamanlar bir şekilde gözden kaçırmış mıydın?" Otomatik olarak alay ediyorum, ama hemen sonra sözlerimi geri almak istiyorum. O gece bizim için çok karanlık bir geceydi. Çok korkunç bir geceydi.

Ama Quinn hafif bir gülümsemeyle beni kurtarıyor. "Aklımın ucundan bile geçmedi." "Yani flash bellek kayboldu," diye vurguluyorum.

Quinn düşünceli görünüyor. "Cecilia akıllıdır. Senin gibi akıllı. Bunun işe yaramama ihtimalinin olduğunu bilirdi."

"Doğru. Neden, ne düşünüyorsun?"

"Senin her zaman bir B planın olduğunu düşünüyorum. O da öyle yapardı." "Ne gibi?"

"En azından bir şeyi başardı: kardeşine karşı harekete geçmeye hazır olduğunu sana bildirdi. Sana fotoğraflar gösterdiğini söyledin. Nasıl?"

"Bir... lanet olsun."

Ben şömineden uzaklaştığımda, Quinn kalkar ve kahve fincanını kenara koyar. Ofisime ineriz, masamın üzerinde duran Cecilia'nın kullan-at telefonu, bir mesaj uyarısı ile yanıp sönmektedir. Tabii ki öyle olacaktır.

Tanımlanamayan bir numaradan gelen mesajı açtığımda, tek yazan şey "Ee?" idi.

Ben homurdanırım. "Haklıydın."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

Gülümserim. "Tabii ki onun oyununu oynamak." "O tehlikeli biri, Vitali."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve mesaj atıyorum: **Sana akşam yemeği ısmarlayayım. Dulce. Saat 8.**

Saniyeler içinde cevap gelir. **Kutlamak için mi?**

"Acımızı paylaşmak için" yazarım.

Bilinmeyen: **Neden, biri mi öldü?**

Henüz değil, diye cevap veriyorum.

Bilinmeyen: **İlginç. O zaman 8:30 olabilir. Kırmızıyı tercih ederim.**

YİRMİ ÜÇ

Vitali

"Buraya gelmemin ne kadar büyük bir güven göstergesi olduğunu anladığınızdan eminim."

Cecilia garsonun onu karşımda oturtmasına izin verirken, ben de alıştırılmış bir gülümseme takınıyorum. Bu gece sarı ipek bir elbise ve elmas kolye takıyor.

"Bu yüzden gelmeni istedim."

Dulce, kuzenimin restoranı, benim bölgem. Onun için bir risk.

Garson 600 dolarlık şarap şişesini açar ve her birimizin kadehine birer yudum döker. Cecilia'nın takdir dolu sesini duyunca, ikimize de şarap döker ve şişeyi masada bırakır. Her birimizin önünde bruschetta tabakları durmaktadır.

Cecilia şarabıyla arkanıza yaslanıp, onu zarifçe çevirir. "Ona aşıksın."

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yok.

"O çok yakışıklı. Eğer sert erkeklerden hoşlanıyorsan." "Oh, hoşlanırım."

Gözlerim odanın diğer ucuna, barda beni izleyen Quinn'e kayıyor. Aniden ve yakıcı bir şekilde, karşımda oturanın o olmasını diliyorum.

"Onu affettin mi?" diye sorar Cecilia.

"Affedecek ne vardı ki? O beni seçti."

Koyu renkli gözleri beni inceliyor. "Yani kanıtları kullanmayacaksın," diye sonuçlandırıyor. "Hayır, ama istediğim şeye ulaşmanın başka yolları da var. Seçtiğin yolla

senin seçeceğin yolla kesişebilecek bir yol

seçebilirim." "Bu ilginç olur."

"Ve karşılıklı olarak faydalı."

Şarabını karıştırıp bir yudum alır. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu işin nereye kadar gitmesine hazırsın?" Bruschetta'dan bir ısırık alıyorum.

Siktir, çok lezzetli. Quinn'in de tatmasını istiyorum.

"Kardeşim dikkatsiz bir aptal. Aile işimizi yürütmeye uygun değil ve yakında babam da bunu yapamayacak. Proaktif olmaya inanıyorum."

"Bu konuda ortak noktamız var."

Cecilia şarabını tekrar yudumladı. "Merak ediyorum. Bazı... şikayetleri bir kenara bırakırsak, bu şikayetlerin mezarı üzerinde işler nasıl gelişebilir?"

"Bunu öğrenmek ilginç olurdu."

Gülümser. "Kardeşim seni öldürmek istiyor." "Biliyorum."

"Düşündüğün kadar basit değil. Ya da belki daha basit? Quinn'in kanıtları sana aktarma olasılığını ortadan kaldırmak için olduğunu iddia ediyor - tabii ki artık bu tartışmalı bir konu - ama gerçekte, Quinn'in ihanetinden hiç tam olarak kurtulamadı. Güçlü bir motivasyon, intikam."

"Gerçekten."

"O zaman aklıma geliyor, onu sana yönlendirmemin ne kadar kolay olabileceği. Bu gece burada olduğumu biliyor." Ben biraz gerginleşince, başını yana eğiyor. "Buraya gelmekten başka seçeneğim var mıydı? Sana yalan söylediğimi, kendimi yanlış tanıttığımı düşünüyor."

"Anlıyorum."

"O zaman ona başka bir buluşmadan bahsetmek kolay olur, senin daha açıkta olabileceğin bir buluşmadan. Orada belki de seni öldürmeye çalışabilir. Ve sen de, elbette kendini savunmak için, aynı şekilde davranabilirsin."

"Baban buna kötü tepki verebilir."

"Elbette. Ama o da bunun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalacak." "Senin tarafından mı?"

"Doğal olarak." Zarifçe omuz silkiyor. "Ölmek? Yas tutmak? Bana boyun eğecek." "Emin misin?"

"Babamı tanıyorum. Bana güven ya da güvenme. Ama bu ... birleşik yolda ilerlemek istiyorsan, bana bir sonraki buluşmamızın zamanını ve yerini gönder ve seni ihanet etmeme hazır ol." Şarabını bitirir ve bardağı dokunulmamış tabağının yanına koyar. "Bu çok iyi. İçinde parmak olmamasına sevindim."

Gülümsüyorum. "Sana söyledi mi?"

"Oh, asla söylemezdi. Tabii ki ben de oradaydım, arka planda." "Nasıl arka planda olabilirsin ki, Cecilia?"

O da bunu beğenerek gülümser. "Sadece kasıtlı olarak. İyi geceler, Vitali." "İyi geceler, Cecilia."

Güzel olduğunu çok iyi bilen kadın, kapıda bekleyen korumasıyla buluşmak üzere ayrılır. Kadın gittikten sonra Quinn restoranın diğer tarafına geçerek yerine oturur. Garson geri gelir, yeni bir bardak getirip doldurur ve kullanılmış bardağı alır.

Quinn tadına bakar. "Güzel."

"Cecilia da öyle düşünüyordu."

"Ve?"

"Ve bir planımız var. Bruschetta'yı dene."

"Onun söylediklerini duymayı tercih ederim."

"Beş dakika boyunca DiMaggios'ların var olmadığını ve seninle benim sadece burada birlikte olduğumuzu varsaymayı tercih ederim."

Yanakları kızarır. "Bu yönünü beklemiyordum," diye mırıldanır, gözleri tabağa bakarken bruschetta'dan bir parça alır. "Böyle bir yönün olduğunu bile bilmiyordum."

"Peki bu hangi yönün?"

"Bu... romantik yönün."

Onun bu özel rahatsızlığından keyif alarak gülümserim. "Sanırım ben de var olduğunu bilmiyordum. Ama bundan biraz keyif alıyorum."

Gülümseyerek, onun da bundan hoşlandığını anlıyorum. Bruschetta'yı ısırtıyor.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır. "Bu çok iyi." Kıkırdarım. "Şaraptan daha mı iyi?"

"Kesinlikle. Biliyorum, biliyorum," sanki bir şey söylemek üzereymişim gibi diyor, ama ben bir şey söylemedim. "Ben alt sınıftanım. Bana, kim bilir ne kadar pahalı bir şarap yerine tost, domates ve peynir verin."

"Bundan biraz daha fazlası var."

"Kıyılmış fesleğen çok iyi. Balzamik sos da mükemmel. Tarifini istiyorum."

Gülümseyorum ve bu, birkaç dakika önce yaptığım sahte gülümsemeye hiç benzemiyor. "Nonna'm size bir numara yaptı."

"O benim hayatımı kurtardı," diyor bana. "Tıpkı senin yaptığın gibi." "Nasıl yani?"

"Bana bir yer ayırdı." "Seni sevdi."

"Beni tolere etti."

"Seni sevdi," diye ısrar ediyorum. "Ve sen ona o zamanlar benim veremediğim bir şey verdin."

"Peki neydi o?"

"Umut bağlayabileceği biri. Beni çoktan vazgeçmişti." "Hayır, vazgeçmemiştin."

"Roman gitmişti. Ben öfkeli, acı dolu ve nefret doluydu."

"Acı çekiyordun, Vitali. Sen anlamasan da o anlıyordu."

Gözlerimi kaçırıyorum. Kahretsin, neden bu konuyu konuşuyoruz? Çok güzel düşüncelerim vardı.

Şarabı yudumluyorum, ama tadı artık farklı, daha keskin. "Peki, tarifi alabilir miyim, alamaz mıyım?" diye soruyor Quinn.

Masadan ona bakıyorum. Ona yeniden aşık oluyorum. "Benim için yapar mısın?"

"Evet. Ama Sasha'dan önce yapmalısın. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Bana da biraz ayırırsın, değil mi?"

"Tamam. Tarif." Sanki elimde varmış gibi parmaklarını şıklatıyor. "Mario'ya sormam gerekecek. Yapabilir ya da yapmayabilir..."

"Oh, lütfen. Kimse sana hayır demez Vitali."

"Sen hariç."

"Yine de her zaman istediğini elde ediyorsun. Neden?" Şimdi benimle dalga geçiyor, ama ben ciddileşiyorum.

"Çünkü sen öyle seviyorsun. Buna ihtiyacın var."

Gözlerinde savunmasız bir bakış belirir. "Evet," der sessizce. "Öyle."

YİRMİ DÖRT

Quinn

"Tamam," diyor Lucas, "Tatlıları pek sevmediğini biliyorum, ama bunu bir dene."

Kahvemi doldururken başımı kaldırıyorum. Elinde çikolata kaplı biscotti olan küçük bir tabak tutuyor. Ne tatlı bir çocuk. Kahve makinesini ocağa geri koyup tabağı alıyorum.

"Herkes bana sürekli yemek veriyor." "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Pek sayılmaz." Kahveme yarım yarım süt ekledikten sonra biscotti ile karıştırıyorum.

"Sen sürekli insanlara yemek pişiriyorsun, Quinn. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Ona bir bakış attım. Lanet olası çocuk.

Kahveye batırılmış biscotti'den bir ısırık alıyorum. "Çok lezzetli," diyorum ağzım doluyken.

Lucas sırtıttı. "Gerçekten mi?"

"Neden şaşırdın? Yemeklerin harika." Bisküviyi tekrar daldırıyorum.

"Fırıncılık belki. Yemek pişirmek zor olabilir."

"Sana öğretmeye devam edeceğim. Yani, istersen. Zorunda değilsin, biliyorsun."

Vitali bana bunu sürekli söyler. Genelde sinirlenirim, ama şimdi Lucas'a bunu söylerken anlıyorum. Lucas'ın burada olmak için hizmet etmek zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum. Vitali'nin bana bunu sürekli söylediği için aniden minnettar oluyorum.

"Biliyorum," diyor Lucas. "Ve evet. Lütfen. Bana öğrettiğin zamanları seviyorum."

Bu evde artık her şeyin bu kadar farklı hissettirmesi garip. Yanlış değil, sadece farklı. Ya da belki ben farklı görüyorum?

Ya da belki kendimi farklı görüyorum.

Lucas'ın kahve makinesine ulaşabilmesi için birkaç santim yana kayıyorum. Sanırım beni görmeden önce oraya gidiyordu, sonra kurabiye kavanozuna yöneldi. Yanımda duruyor ve bu garip bir şekilde hoşuma gidiyor. O benim için küçük bir kardeş gibi, sahip olmak istediğim aile gibi. Şimdi sahip olduğum aile, fark ediyorum.

Bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet. Üzgünüm." Aniden kendimi bilinçli hissederek tezgahtan uzaklaşıyorum.

Lucas şu anda bana bir şey söylese, muhtemelen kendimi kapatırdım. Deniyorum, gerçekten deniyorum, ama bu benim için zor.

Ancak Lucas hiçbir şey söylemiyor. O kadar sezgisel ve sözsüz iletişime o kadar alışkın ki, ondan saklanmak imkansız. Bu kadar nazik olmasaydı, korkutucu olurdu.

Elini yanık izinin çok üstüne, koluma koyar ve bana bakmadan yumuşak bir gülümsemeyle gülümser.

"Ne oluyor?"

Vitali'nin kapıdan gelen sesiyle başımı kaldırıyorum. Lucas sıçrayarak benden uzaklaşıyor.

Sadece siyah bir eşofman giyen Vitali, somurtarak içeri girer. "Neredeydin?"

Nereye gittin? Neden gittin?" Olduğum yerde kalırım ve bu saçma sorulara cevap vermem, ama

Lucas geri çekilmeye başlar.

"Ben sadece..."

Vitali parmağıyla onu işaret ediyor. "Hayır." Parmağı bana doğru sallanıyor. "Başı dertte."

"Hayır, değilim."

"Evet, başın belada."

Lucas yanıma yaklaşmaya başladığında, "Sırf o kötü bir ruh haliyle uyandı diye gitmek zorunda değilsin," diyorum.

Lucas kaşlarını kaldırır. "Ama ikimiz de bu tür şeylerin nasıl bittiğini çok iyi biliyoruz."

Bu mutfakta bir zamanlar tanık olduğum şeyi hatırlatmasıyla gülmekten boğuluyorum.

"Ne?" diye sorar Vitali. "Neden bahsediyor?" "Hiçbir şey," diye cevaplarım. Ona anlatmayacağım.

"Bu kesinlikle önemsiz bir şey değil Lucas! Dur! Ne demek istedin..."

"Quinn sana anlatabilir. Gitmem gerek!"

O lanet olasıca kaçıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Vitali hemen yanıma yaklaşır. "Ne demek istedi? Ve neden gittin?"

Vitali'nin öfkeyle yerimi işgal etmesi, bedenimde tahmin edilebilir bir etki yaratıyor. Onun hakimiyetini, saldırganlığını seviyorum. Anında sertleşiyorum. Eli boğazıma doğru kayıyor

boğazıma doğru kayıyor, ama beni yakalamıyor, boğmuyor. Dün sert davranmayacağına dair söylediklerinde ciddiydi.

Eli boğazımı okşayarak yukarı kayıyor, tutmak yerine masaj yapıyor, ama yine de başımı geriye eğiyor. Gözlerimi yarı kapalı hale getiriyor.

"Neden gittin?" diye fısıldadı.

"Çünkü uyuyordun. Mantıksız davranıyorsun, Vitali."

"Umurumda değil."

"Neden mantıksız davranıyorsun?"

"Çünkü uyandım ve sen *gitmiştin* ve... lanet olsun."

Böyle kesintiye uğradığında, eli titrediğinde, geçen gece onu ne kadar korkuttuğumu anlıyorum. Bana bunu birden fazla kez söyledi. Onu duydum. Ama şimdi hissediyorum. Anlıyorum. Onu gerçekten korkuttum ve o bunu atlatamadı.

Rollerimiz tersine dönseydi, ben de korkardım herhalde.

"Özür dilerim," diyorum ona sessizce. Gözlerinden, ne demek istediğimi, neye atıfta bulunduğumu anladığını görebiliyorum. O gece.

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle.

"Ben de sana ihtiyacım var." Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. Elini ensemin arkasına kaydırıyor ve derin, aç bir öpücükle birleşiyoruz, bu öpücük tüm ağırlığı ortadan kaldırıyor.

Beni tezgahıtan uzaklaştırır. Elleri sweatshirt'ümün içine kayar, kalçamı kavrar.

"Bize..." Düşüncemi tamamlayamıyorum.

"Anladım," diyor ve beni adaya doğru çekiyor.

"Öyle mi?" Beynim tamamen durdu. Hala ne dediğimin yarısını bile anlamıyorum, sonra bir paket kayganlaştırıcının açılma sesini duyuyorum. Ah, tabii. O. Vitali penisini kayganlaştırırken ben tezgaha yaslanıyorum.

"Ne zaman sikişmemiz gerektiğini biliyorum," diyor ve eşofmanımı uyluklarımdan aşağı çekiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, o benim deliğimi masaj yapmaya başlarken. Penisim seğiriyor.

Parmakları içime giriyor. Okşuyor. Gerginleştiriyor. Sonra parmakları kayboluyor ve penis başının deliğime baskı yaptığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o içime girerken inliyorum. Vücudu benimkine birleşene kadar, içimde hissettiğim şeyden başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar, gittikçe daha derine giriyor.

Geri çekiliyor ve sert değil ama derine giriyor. Tekrar tekrar, ben bu hissin içinde tamamen kaybolana kadar. Sonra kolunu bana dolayarak vücudumu sabitliyor, böylece beni daha sert sikebiliyor.

Yüksek sesle inliyorum, nerede olduğumuzu, kimlerin duyabileceğini veya bunun onlar hakkında ne düşündüreceğini düşünmüyorum. Önemli değil. Buna ihtiyacım var: Vitali, sanki bensiz yaşayamayacakmış gibi beni sikiyor. Penisi içime giriyor, içimdeki alanı ele geçiriyor. Ben de ona o alanı veriyorum.

Karşı koyma içgüdüm bu sefer tetiklenmiyor. İnliyorum, bağıriyorum ve ona teslim oluyorum, boşalana kadar beni sikmesine izin veriyorum.

Vitali beni altında tutuyor ve beni sikiyor, bana karşı zorlanırken sıcak atımlarla içime boşalıyor.

Sessizleşiriz, rahatlamaya başlarız. Nefes alırım, aynı anda hem dolu hem boş. "Seni seviyorum," diye fısıldar bana. "Karşılık verme. Sadece beni dinle

. İnan bana, lütfen. Seni seviyorum."

Beni saran koluna tutunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Ona itaat ettiğimi, çabaladığımı anladığını biliyorum, çünkü beni öpmeye başlıyor. Nazikleşiyor. Tatlılaşıyor.

Benden çekilir, beni yukarı çeker. O benim eşofmanımı yukarı çekerken ben ona doğru dönerim. Ona yaslanırım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar yumuşak hissediyorum, belki de bir dakikalığına, bu şekilde olmanın benim için güvenli olduğunu hissediyorum.

YİRMİ BEŞ

Vitali

Çok büyük bir kavgaya girmek üzereyiz ve saat daha 8 bile değil.

Ofisim bu tartışma için çok küçük ve masanın arkasında sıkışıp kalmış olmaktan hoşlanmıyorum. Quinn masanın diğer tarafında, elleri koyu renkli ahşap yüzeye dayalı, eğilmiş, bana öfkeyle bakıyor.

Hâlâ eşofmanı ve tişörtünü giyiyor, hâlâ içimde benim spermim var, ama yumuşak, itaatkar tavırları tamamen yok olmuş.

"Hayır," diye tekrar ediyorum.

"Buna hayır diyemezsin." "Buna
%100 hayır diyebilirim."

Boynundaki damarlar şişiyor. Ön kollarındaki kaslar yara izlerinin altında gerginleşiyor. Ona bakıyorum. Quinn'in hikayesi içimde çok derin bir öfke uyandırıyor. Kimse onu korumamış ve ben onu çok tehlikeli bir işte çalıştırıyorum. Bu işi yaparken iki kurşun yemesinin üzerinden iki ay bile geçmedi. Ve iki gece önce neredeyse kendini öldürüyordu. Pasif olarak, evet, ama bu sonucun ne olacağını değiştirmez.

"Vitali, senin hakkın yok..."

"Her hakkım var."

"Hayır, yapamazsın!" Quinn masamdaki lambayı tokatlayarak yere düşürdü. Lamba yere çarparak cam abajuru parçalandı.

Tartışmaya çalışırım, "Sen çalışıyorsun..."

"Siktir git sen de siktir git! Ben olmadan Alesso ile görüşmene hayatta izin vermem! Ben *gidiyorum*..."

Sandalyeye kalkarım. Masayı dolaşmaya çalışırken Quinn önümü keser. Onun tutabileceği bir gömlek giymiyorum, ama o bileğimi yakalıyor. Onun tutuşunu kırmak için bükülüyorum ve geçmek için onu itmek zorunda kalıyorum. Ofisten hızla geçiyorum, arkamdan saldırmasına hazırlıklı olarak, ama saldırmıyor. Koridordan geçip evin içinden geçerken neredeyse peşimde. Ofisin dışında duran ve ikimize de güvenmeyen Sasha arkamızdan geliyor.

Daha açık bir alan olan oturma odasına vardığımızda, Quinn yine bileğimi tutuyor. "Dur, Vitali!"

Ona dönüp tekrar tutuşunu kırdım. "Yalnız gidiyorum! Sasha çatıdan tüfekte beni koruyacak. *Sen* burada kalacaksın."

Roman ve Lucas oturma odası ile mutfak arasındaki kapıda belirir.

"Eğer burada kalacağımı sanıyorsan..." "Bu benim kararım, Quinn!"

Bir sehpayı devirir ve başka bir lambayı kırar. "Hayır, değil! Çünkü bu kararın işle hiçbir ilgisi yok ve sen de bunu biliyorsun!"

"İşle ilgisi olup olmadığı önemli değil, çünkü ben de bu ailenin reisiyim ve sen benim dediklerimi yapacaksın!"

Yüzüme yaklaşır, birkaç santim uzaklıkta durur. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Beni bağlamaya hazır mısın? Bana ilaç vermeye? Çünkü bunun için gerekli olan bu."

İçim soğuk ve sertleşiyor. İsteyerek ya da bekleyerek değil, ama oluyor ve Quinn bunu görüyor. Benim neler yapabileceğimi biliyor.

Roman da bunu görüyor ve oturma odasına bir adım atıyor.

Quinn benden uzaklaşır, gözleri yüzümde dolaşır. Gözlerinde acıyı görürüm. Sonra inatçılığı görürüm. Kendini kapatmasını. Ne yapmaya niyetlendiğini anlarım. Bu onun dezavantajı. Onu artık çok iyi tanıyorum. Onu çok iyi anlıyorum.

O kaçtığında ben de kaçarım. Ona saldırırım. Yerde yuvarlanırsınız ve duvara çarparız, o kadar sert sarsılırsınız ki, bir tablo üzerimize düşer ve yere sekerek düşer. Quinn altımda debelenir ve kıvrılır, beni itmeye çalışır, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışır.

Aniden havaya kaldırılıyorum, Quinn'den koparılıp odanın diğer ucuna fırlatılıyorum. Kanatlı koltuklardan birine çarpıyorum. Öfkeyle ayağa kalkıyorum. Beni fırlatan Roman, Quinn'i duvara sıkıştırmış.

"Geri çekil!" diye bağırır Roman. İlk başta bana söylediğini sanırım, ama oturma odasına gelmiş olan Lucas geri çekilir.

Ortadan kaybolan Sasha geri gelir. Elinde Cecilia'nın kullan-at telefonu vardır. Quinn elini uzatır.

"Ona verme!" diye bağırıyorum. "İstediklerini elde edemediği için toplantıyı mahvetmek istiyor."

Sasha telefonu siyah üniformasının cebine koyar, ama "Seninle bu yüzden tartışmıyor Vitali" der.

"Bu tartışmada hiçbirinizin işi yok!" "Evet, var," diye cevaplar Roman.

Sasha, "Bu hem iş hem de aile meselesi. Hepimizi etkiliyor. Hepimizi *ilgilendiriyor*."

"Lanet olsun!" diye bağıyorum. "Bu benim kararım! Yalnız gitmek istersem, tek başıma gidebilirim! *Seni* kaybetmeyeceğim" —Quinn'i işaret ediyorum—"ya da seni" —Roman'ı işaret ediyorum—"ya da seni" —Sasha'yı işaret ediyorum ve sonra parmağımı Lucas'a çeviriyorum — "ve o kesinlikle gelmeyecek!"

Herkes bana bakıyor. İnatçı ve bana karşı birleşmişler. Asi.

"Bir ara vereceğiz," diyor Sasha odadakilere. "Herkes. Bir saat. Sonra tekrar toplanacağız. Telefonu bende kalacak."

* * *

İşte buradayım, depomun yükleme alanında Quinn'in yanında bekliyorum ve Alesso DiMaggio'nun beklediği gibi davranıp davranmayacağını bilmenin hiçbir yolu yok.

Quinn ve ben, benim *planımın*, benim planımın kaçırıldığı felaket toplantıdan beri konuşmadık. Hepsine çok kızgınım. Quinn, kollarını kavuşturmuş beton istinat duvarına yaslanmış, gözleri hareketleri tarıyor. Sasha, tüfeğiyle çatıda. Roman içeride, görünürde yok.

Her şey çok, çok ters gidebilir.

Quinn ve ben, caddede hızla ilerleyen bir aracın sesini duyunca dikleşiyoruz. Siyah bir SUV sert bir şekilde sola dönüyor ve bize doğru hızla geliyor. Deponun çatısından ateş açılıyor, ön cam parçalanıyor ve kaput delik deşik oluyor.

Quinn ve ben araca ateş ediyoruz, ta ki araçtan gelen ateş bizi açık bıraktığımız kapı aralığına geri çekilmeye zorlayana kadar. SUV yükleme alanına giriyor ve alüminyum kapıya çarpıyor, metal parçalanıyor. Araç karanlık deponun içinde gürültüyle duruyor ve ateş açılıyor.

Roman'ın bulunduğu yerden uzak, deponun karanlık alanına ateş ettim, ancak dışarıda başka bir araba lastiği kaldırımda gıcırdadığında, Roman'ı kendi başına bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı. İkinci araçtan adamlar dökülürken, Alesso'yu aramak için kapıdan dışarı eğildim.

Sasha'nın ateşiyle bir adam yere dūřer. Quinn parçalanmış kapının etrafından dolaşır ve dışarı eğilerek bir başkasını vurur.

İkinci SUV'nin kapısı açılır ve Alesso karşımda belirir. Kılıfından diğer silahımı çıkarırım.

Alesso beni görür ve kendi silahını kaldırır, ama yavaştır. Ateş ederim. SUV'ye çarparak yere yığılır. İçeriden birkaç el daha ateş edilir, sonra her şey sessizleşir.

Quinn, arkasında Roman ile birlikte depodan çıkar. Rahatlamış bir şekilde kapı çerçevesine yaslanırım, sonra Alesso'nun hareketsiz yattığı yere doğru yürürüm. melip nabzını kontrol ederim, sonra blokun aşağısındaki Cecilia'ya doğru başımı sallarım. Arabası çalışır ve uzaklaşır.

* * *

"şu anda seninle konuşamam," diyorum Quinn'e eve vardığımızda. Garaj ile odasına giden koridor arasındaki kapı eşiğindeyiz.

Çenesi gerildi. "Peki."

O arkasını dönerken elini tutuyorum. Kurtulmaya çalışacağını sanıyorum ama duruyor. "Seni seviyorum," diyorum. "Sadece şu anda seninle konuşamam."

Bana geri dönüyor. Alnını alnıma dayıyor. Gözlerimi kapatıp elimi uzatıp ensesini okşuyorum. Tek duyduğum, sert ve sinirli nefeslerimizin sesi.

Tek hissettiğim, onunla birlikte olmak istediğim. Ama şu anda yapamam.

Quinn i geçirip geri çekilir. Hâlâ bana kızgın, muhtemelen öfkeli, ama beni bırakmadan önce parmaklarımı sıkar ve istediğim şeyi verir, istemediğim ama ihtiyaım olan şeyi.

Bu gece yalnız kalmam lazım. Bütün gün yapamadığım gibi, kafamdaki karışıklığı çözmem lazım. Yarın için zihnim açık olmalı, çünkü bu iş henüz bitmedi.

YİRMİ ALTI

Quinn

Vitali'ye hala kızgın olduğumu söylememe gerek yok sanırım, ama öfkemi bir kenara bırakıp onun neden böyle davrandığını anlamaya başlıyorum. Aslında oldukça açık ve oturma odasındaki tartışma sırasında bunu açıkça söyledi. Kimseyi kaybetmek istemiyor.

Çok fazla insan kaybetti. Bunun tekrar olmasından çok korkuyor. Kendini riske atmak ona daha rahat geliyor.

Sorun şu ki, *ben* bundan rahatsızım ve benim olmadan DiMaggio kulübüne girmesinden hiç memnun değilim. Evet, Roman onunla birlikte ve evet, Sasha ve ben yakında yerimizi alacağız. Ve evet, lanet olsun, tamam, bu iyi bir plan.

Ama Vitali'nin geri kalanımızın burada olmasından nefret ettiği kadar ben de bundan nefret ediyorum.

Vitali birkaç gece önce bana yaklaşmamı engelledikten sonra, bu gece Arete'nin gizli kapısında durmak biraz ironik. Ama bu gece farklı. Yalnız değilim. Vitali ve Roman zaten içeride, Sasha da hemen arkamda.

Alesso önde.

Kameraya bakarak kapıyı çalıyor.

"Nasıl olur da..." diye mırıldanarak kapıyı açar gardiyan. Alesso içeri girerken adamı iterek yere düşürür. Silahımı adamın kafasına doğrultmak benim için çok kolaydır.

Sasha içeri girer ve silahını Alesso'ya doğrultur. "Biz aynı taraftayız," diye hatırlatır ona. "Pek sayılmaz," diye cevaplar.

Muhafızı bir sandalyeye oturtup ağzını tıkayıp ellerini bağlarım. Kafamı sağa sola çevirerek, asılı bir lambanın altında bir kart masasının bulunduğu dumanlı odadaki her harekete karşı tetikteyim. Oda bizden başka boş.

Alesso masaya oturur. Bekleyerek elini uzatır ve Sasha ona telefonunu verir. Muhafızı bağladıktan sonra, kulübün ana bölümünden güvenlik kamerası görüntülerini açarken onun üzerine eğilirim.

Vitali ekranda görüldüğünde hissettiğim rahatlama belli olmalı ki Alesso bana bakıyor.

Alesso alaycı bir şekilde, "Onu gerçekten seviyorsun," diyor.

Alesso elli yaşlarında, oldukça yakışıklı ama hoş olmayan, boş bir şekilde kibirli. Vitali'ye hiç benzemiyor. Ama zaten kimse benzemiyor.

Alesso ekliyor: "O seni asla sevmeyecek. O sadece senin sikini seviyor, hepsi bu."

Bir zamanlar buna katılmış olabileceğimi düşünmek komik, ama artık daha iyi biliyorum. Alesso DiMaggio ile tartışarak zamanımı boşa harcamamayı da biliyorum.

Söyleyebileceğim şeyleri bile söylemiyorum. Onun sadece penisi sevdiğini, kişiyi sevmediğini. Alesso ve ben birbirimizi kullanırken bile ara sıra sevişseler de, Leo'yu hiç umursamadı.

O zamanlar bana hepsi çok normal geliyordu.

"Ya da belki de senin kıcını seviyordur?" Alesso tahmin ediyor, hala beni kızdırmaya çalışıyor.

"Yeter," diyor Sasha. "Şu anda bunların hiçbir önemi yok. İsteddiğini alıyorsun, Alesso. Kız kardeşine bir şans."

"Sen de istediğini alacaksın: iç savaşımızı."

Omuzlarını silkiyor. "Bu benim kalbimi kırmayacak."

Alesso tekrar bana bakar. "Senin peşine düşeceğim, biliyorsun. Kız kardeşimle işim bittiğinde. Bu barışımız geçici."

Onun telefonunu elinden kapıyorum. Vitali için oluşturduğu tehdit dışında benim için hiçbir önemi yok. Alesso bu geceyi atlatırsa, onunla sonra ilgilenirim. Şu anda tek umursadığım Vitali ve güvenlik kamerasından, ona ve Roman'a yarım düzine silah doğrultulmuş halde Gavino ve Cecilia'nın karşısına oturduğunu izliyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Oraya dalıp ateş etmeye başlamak istiyorum. Ama onun işaretini bekliyorum.

YİRMİ YEDİ

Vitali

"Oğlumu öldürdün," diyor Gavino, son gördüğümde daha yaşlı ve daha bitkin görünüyor. "Şimdi buraya gelerek ne düşünüyorsun? Neden kendini bana teslim ediyorsun?"

Kafama doğrultulmuş silahları görmezden gelerek koltuğa yaslanıyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorum, ama kazanacaklarımın da farkındayım — ve DiMaggios'ların birbirlerine ne kadar tehlikeli olduklarını da. Aileye yapılan ihanet gibisi yoktur.

Ancak benim ailem çok sağlamdır ve bu yüzden onlar da benimle buradalar. Ama bundan nefret ediyorum. Lanet olsun, nefret ediyorum. Hepsine çok kızgıyım. Bu *benim* sorumluluğum.

"Alesso peşimden geldi," diye DiMaggio'ya hatırlatıyorum. "Yine. Saldırıya uğradığımda kendimi savunmamam mı gerekir? Kuralları gerçekten kim çiğnedi?"

Cecilia'ya bakıyorum, repliklerini söylemesini bekliyorum.

"Baba," diyor. "Bu kabul edilemez. Alesso'nun intikamı alınmalı." Biraz abartılı bir şekilde mendilini boğazına bastırıyor, ama sanırım bu performansı uzun zamandır hayal ediyordu.

Şaşırmış gibi görünmeye çalışıyorum, ama daha öngörülebilir bir şey olamazdı. Cecilia'nın sözünü tutması hiç mümkün değildi. Onun kirli işini yaptıktan sonra ona ne yararım olabilirdi ki?

Alesso ile anlaşma yapmak bana çok acı verdi, ama bu da geçici bir şey, sadece hedeflerimiz aynı olduğu bu kısa an için güvenilir. İkimiz de Cecilia'nın ortadan kalkmasını istiyoruz. O, Alesso'dan çok daha tehlikeli.

Burnunu çeker. "Buradan çıkamayacaksın, Vitali Constantine. Bu aileye bir kez ve sonsuza kadar son vermeliyiz, baba. Ajan Cohen!" diye bağırır. "Onu tutuklayın!"

Martin Cohen, kulübün dumanlı köşesindeki gölgelerden çıkar, ama bana bakan Gavino'ya bakar. Nefretle, evet, ama aynı zamanda şüpheyle de. Bunca yıldır aptalca davranarak bu pozisyonda kalmadı. Neler olduğunu bilmiyor olabilir, ama bir şeyler olduğunu açıkça hissetmiştir.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Vitali?" diye sorar.

Elimi kaldırıp avucumu açarak işaret veriyorum. "Cecilia'nın suç mahallinde çekilmiş fotoğraflarını gösterip onun suç ortaklığını kanıtlayabilirdim, ancak ... suç işlenmemiştir."

Aslında vardı. Her şeyi inandırıcı kılmak için Alesso'nun adamlarından birkaçı öldü, ama ona gelen tek şey bir boşluktu.

Arka odanın kapısı açılır. Quinn ve Sasha, Alesso ile birlikte içeri girerken, Cecilia sandalyesinden kalkar ve öfkeyle bağırır.

Saniyeler içinde sandalyemden kalkarım. Bu aile dramasının bir aile katliamına dönüşmesi uzun sürmez ve ailem bunun gerçekleşmeden buradan çıkmalı.

Ve işte mesele bu. *Yapmalıyız.*

Roman ve ben Sasha ve Quinn'e ulaşırız. Dördümüz kapıya varırız. Kapıyı açar ve geçip, ateş açılmadan önce arka odaya geçeriz. Kulübün ana bölümünde patlamalar duyuyorum, ama bizimle hiçbir ilgisi yok. Güvendeyiz.

Buna çok sevinmem gerekirdi. Ama sorun şu ki, sevinmiyorum, çünkü bu benim haklı olduğumu kanıtlıyor gibi geliyor. Burada olmaları gerekmiyordu. Hepsi için endişelenmemi sağlayarak bu durumu bin kat daha korkunç hale getirmelerine gerek yoktu.

Onlar benim ailem, evet, hepsi, ve onlara bakmak ve onları güvende tutmak benim sorumluluğum.

Ama lanet olsun, bana izin vermiyorlar. Çok kızgınım.

Çok...

Kahretsin, çok *utanıyorum*.

Dış kapıdan geçerken hiçbirinin gözlerine bakamıyorum, Joe minibüsle bizi bekliyor. Arkaya yığılıyoruz, koltuklara yerleşiyoruz. Joe'nun bizi DiMaggios'ların karmaşasından uzaklaştırmasına izin veriyoruz.

Gülümsememiz, kutlama yapmamız gerekirdi, ama tek söylemek istediğim şey "*siktirin gidin*"di. Hepiniz siktirin gidin.

Dün olduğumdan daha da kızgınım. Tehlike olmadığı için rahatlayamıyorum.

Bu yüzden nasıl atlatacağım, hiç bilmiyorum, hiçbir fikrim yok.

YİRMİ SEKİZ

Vitali

Banyodan çıkarken, kanepemde oturan Quinn'i görünce duruyorum. DiMaggios'un kulübüne giydiği kot pantolon ve tişörtü giyiyor, ama silahları yok, botları çıkmış ve kucağında bir bardak viski tutuyor.

Onun odasında duş alırken beklediğim gece aklıma geldi. Her şeyin başladığı ilk gece. Ama o beni baştan çıkarmak için burada değil.

Sanırım benimle konuşmak için burada, ama ben hazır mıyım bilmiyorum. Artık daha sakınım ve sorunun bende olduğunu biliyorum, ama şu ana kadar ancak bu kadar ilerleyebildim.

"Hâlâ kafamdaki karışıklığı çözmeye çalışıyorum," diyorum ona, ellerimi eşofmanımın ceplerine sokarak.

"Biliyorum," diyor. "Sadece düşündüm de... belki birlikte biraz bunun üzerinde çalışabiliriz."

Boğazım düğümleniyor. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Sabırını yitirmesini, sessizliğim ve reddetmemden rahatsız olmasını bekliyorum, ama gözleri yumuşak, sanki benim anlamadığım bir şeyi anlıyor gibi. Ve elini uzatıyor.

Onun sınırlarını zorladım. Onu defalarca kovaladım. Ama ona gerçekten ihtiyacım olduğunda, her zaman yanımda oldu, beni olduğum yerde karşılamaya hazırды.

Şimdi ona ihtiyacım var.

Bu yüzden ellerimi ceplerimden çıkarıyorum. İki basamak aşağı inip oturma alanına geçiyorum. Elini tutuyorum ve eğiliyorum. Alnımı alnına dayıyorum ve geri çekilmeden önce bir an öyle kalıyorum.

Quinn bir bacağını kanepeye kıvrımış. Diğer bacağı uzanmış, ayağı ayak taburesine dayanmış. Ben de oraya çapraz bacaklı oturuyorum, dizim onun bacağına değiyor.

"Seni kovmak istiyorum," diyorum ona, çünkü durumum bu.

Kaşları çatılır. "*Hayatta olmaz*" ya da "*Siktir git*" diyeceğini düşünürüm, ama o bunun yerine "Neden?" diye sorar.

"Çünkü artık benim çalışanım değilsin. Sen benim... Lanet olsun, bilmiyorum. Sen benimsin."

"Ve bunun beni DiMaggios'larla olanlar gibi beladan uzak tutacağını mı sanıyorsun? Orada olduğumu, senin için çalıştığım için mi sanıyorsun? Sasha'nın orada olduğunu, senin için çalıştığı için mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Sinirlenerek başka yere bakıyorum.

Quinn, "Biz de seni sevebiliriz, biliyorsun," diyor. "Mesele bu değil."

"Evet, öyle Vitali."

"Sizi tehlikeye atmak istemediğimi anlamanız neden bu kadar zor?" "Bunu anlamak benim için zor değil."

Ona sertçe bakıyorum. O çok inatçı. "O zaman neden kabul etmiyorsun?"

"Sasha'nın kabul etmediği için. Roman'ın kabul etmediği için.

Biz de seni seviyoruz."

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor. "Mesele o değil."

Nedense, asıl meselenin ne olduğunu, haftalarca, aylarca, yıllarca beni kemiren şeyi söyleyemiyorum.

"Vitali... bu ailenin reisi olmak, her şeyi tek başına yapmak anlamına gelmez."

Ne kadar dikkatli olduğunu, beni ne kadar iyi anladığını görünce boğazım düğümleniyor. O sadece aynı fikirde değil.

Ama bu, taviz verebileceğim bir konu değil. Çok eskiye dayanıyor. Çok derinlerde. Konuşmayı bilmediğim bir şeyden kaynaklanıyor.

Ama konuşabileceğim biri varsa, o da Quinn'dir. Hep böyle olmuştur. "Ben sadece..." Boğazım düğümlenir, sözlerim kesilir.

Söyleyemem. Yapamıyorum.

Ama Quinn, bunu hiç doğrudan konuşmamış olsak da, biliyor.

"Babanın izinden gitmeye çalışıyorsun" diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, gözlerimin yanmasından, utanç duymaktan nefret ediyorum. "O seninle gurur duyardı," diyor Quinn.

İçimde öfke kabarıyor. "Hayır, yapmazdı. Roman'a ne olduğuna bak. Amcama ne olduğuna bak..."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Anlamıyorsun."

"Suçluluk duyduğunu anlıyorum. Ve seni bu suçluluk duygusundan vazgeçiremeyeceğimi de anlıyorum. Ama..."

"Roman benden nefret ediyor. Ve haklı da."

"Roman senden nefret etmiyor, Vitali. Senin yanında kendini bilinçli hissediyor." Bu mantıklı değil. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen ona nasıl değiştiğini fark ettiriyorsun ve bu onun için zor. Onu düzeltmek istiyorsun..."

"İşleri düzeltmek istiyorum."

"Ama *düzeltemezsin*. Çünkü işleri baştan beri sen bozmadın. Bütün bu olaylarda kendi rolüne o kadar takılmışsın ki, insanların olduğu gibi var olmalarına ve bu ailenin gelişmesine yeterince alan tanımıyorsun. Babamın bir eşi ve iki reşit olmayan çocuğu varken yaptığı gibi yönetmek istiyorsun, ama bu aile artık öyle bir aile değil."

Quinn sessizleşir ve bana onu gerçekten dinlemem için zaman verir. Ve ben de dinlerim. Biraz.

Bunu görünce devam eder: "Senin bizi önemseydiğin gibi bizim de seni önemsememize izin vermelisin. Üzgünüm, ama bunu yapmak zorundasın."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sorun değil, Vitali. Hepsini birden yapmak zorunda değilsin. Bu gece yapmak zorunda değilsin."

Bunun üzerine, bana yaslanmış olan baldırını elimle kavradım. Bu hareketimle yüzündeki ifade yumuşadı.

"Seni seviyorum," diyor ve bu sözlerde bir ağırlık, bir baskı var, sanki bu sözleri içime itiyormuş gibi, sanki onları hissetmemi istiyormuş gibi. Daha önce hissetmediğimi sanmıyorum, gerçekten. Onun için hissettiklerime daha çok odaklanmıştım.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum, ama sözlerimi daha yumuşak tutuyorum. Kendimi alıcı, karşılık veren olarak bırakıyorum. Zor, ama bunu yaptığımda aramızda bir denge hissediyorum. Belki Quinn haklıdır.

"Kalabilir miyim?"

Bunu sorduğunda, şu anda kafamın seks için çok dolu olduğunu anladığını biliyorum. Tüm kelimelerin yerleşmesi, düşünmem için zamana ihtiyacım var. Ya da belki de düşünmeyi bırakmam için. Bir süre sessizliğe ihtiyacım var, ama onunla birlikte.

Ayak taburesinden kalkıyorum. Elimi uzatıyorum. O da kalkıp elimi tutuyor. Benimle birlikte yatağa doğru yürür.

Soyunup birlikte uzanıyoruz. Quinn, arkadan vücudumu ona yaslamama izin veriyor, ona sarılmama izin veriyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir saat. Birkaç saat. Uykuya dalıp uyanıyorum.

Her şeyi içime sindiriyorum.

Hiçbiri rahatça yerleşmiyor. Bunun gerçekleşmesi için içimdeki birçok şeyi yeniden düzenlemem gerekecek. Kolay olmayacak. Zaman alacak. Quinn ve ben yine tartışacağız.

Ama o bununla başa çıkabilir, ben de öyle.

Boynunun arkasını öpmeye başlıyorum, bu anda, hayatımda burada olduğu için minnettarım. Mırıldanıyor ve hareket ediyor, sert kalçalarını bana doğru bastırıyor. Elimi kaburgalarından sertleşen penisine kaydırıyorum.

Onu okşarken, o da yatağın yanındaki masaya uzanıp kayganlaştırıcıyı alır. Bana uzatmasını beklerim, ama yapmaz. Eline biraz sıkar, sonra arkasına, ikimizin vücutlarının arasına uzanır. O benim penisimi kayganlaştırıp beni deliğine yönlendirirken, ben de boynunu ısırırım.

Yavaşça içeri giriyorum, sikimle onu birazcık gererek, alışmasına izin veriyorum. Gelecekte ona tekrar sert davranmak istiyorum. Oynamak ve denemek istiyorum. Yapmak istediğim çok şey var. Ama şu anda buna ihtiyacım var, onun yumuşaklığına. Ve benimkine.

Bu yüzden onunla sevişiyorum.

Bir ritim buluruz ve ona uyum sağlarız. O bana doğru ittiğinde ben de ona doğru pompalarım. Kalçasına uzanır ve inleyip sızlanana kadar onu okşarım. O boşalana kadar onunla sevişirim.

Onun penisi elimde titreyip, sıcak ve sessizce boşaldığında, kendimi onun içine gömüyorum. Benim boşalmam da sessiz. Kolay ve rahat.

Sabah onu daha sert becereceğim, ona hakim olacağım, çığlık atmasına izin vereceğim. Ama şu anda, onunla böyle birlikte olmak, sevgi dolu, sessiz ve kabullenici olmak, tam da ihtiyacım olan şey. Quinn iç çekip sakinleştiğinde, onun da buna ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Bu yüzden yüzümü ensesine dayayıp, ikimiz de uykuya dalana kadar onunla birlikte nefes alıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Quinn

"Popcorn için çok fazla zahmetli gibi görünüyor," diyor Vitali, omzumun üzerinden bakarak. "Eminim mikrodalgada pişirilen poşetli olanlardan vardır."

Ona sert bir bakış atarım.

"Bu bir seçenek değil mi?" diye sorar.

"Hayır." İki tencereye yağ döküyorum, kapaklarını kapatıyorum ve ocağı açıyorum. "Quinn yemek yaparken kimse neden şikayet etsin ki?" diye soruyor Lucas

Roman'la birlikte tarçınlı bal tereyağı sosu hazırladıkları yerden soruyor.

"Şikâyet etmiyorum. Sadece çok zahmetli görünüyor."

"Git Sasha'ya yardım et," diyorum ona.

O da benim tuzağıma düşer, kıcımlı okşar ve gider. Ben iç geçiririm.

Omzumun üzerinden hafif bir kıkırdama duyduğumda arkama bakıyorum. Lucas, cam ölçü kabına malzemeleri eklerken dikkatle işine bakıyor. Roman hafifçe gülümsüyor. Bunu görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor.

Bunun bir nedeni Roman'ın daha iyi olması, ama bir diğer nedeni de Vitali'nin daha iyi olması. Hâlâ otoriter bir pislik olabilir, ama rahatlamaya başlıyor.

Davranışları gerçekten değiştiği için değil. Bundan daha ince bir şey. Enerjisinde. Daha az sinirli. Herkesi ve kendini olduğu gibi kabul etmeye çalışıyor.

Beni dinledi. Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor. Onun benim için olduğu gibi, benim de onun için bir şey olabileceğimi hissettiriyor. Buna ihtiyacım vardı.

Yağ doğru sıcaklığa geldiğinde, patlamış mısır tanelerini ekleyip tencereleri tekrar kapatıyorum.

Oturma odasından mobilya hareket ettirme sesleri ve çok fazla tartışma sesi geliyor.

"Ama biz beş kişiyiz," diyor Vitali.

"Biliyorum," diye karşılık veriyor Sasha. "O sandalye bunun için var. Benim için." "Göremeyeceksin. Ve o sandalye rahat değil."

"Ama *buradaki* projektörle görüntü çok büyük olacak. Ve o sandalyeye oturabilirim, o kadar da kötü değil."

Kapının eşiğine gidip duruyorum ve Vitali'ye yeniden aşık oluyorum. O çok sinirli görünüyor, Sasha da öyle.

"Senin bizimle oturmanı istiyor, Sasha," diyorum. "Sadece nedense bunu söylemek istemiyor."

Vitali bana kötü bir bakış atıyor. Sasha ise "*Oh*" diyor. Kafamı sallayıp patlamaya başlayan patlamış mısırı kontrol etmeye gidiyorum. Tereyağı karışımı mikrodalgada ısınıyor.

Vitali mutfağa girer ve yine arkama geçer. Çenesini omzuma dayar.

"Bunu nerede öğrendin?" diye sorar. "Nonnamın patlamış mısır yaptığını hatırlamıyorum."

"Bazı şeyleri kendim öğrendim, biliyorsun."

Kollarını bana doluyor. "Yemek yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Bunu bana milyonlarca kez söyledin, evet. Yapmayı seviyorum."

"Tamam." Vitali boynumun yanına bir öpücük kondurur. Onun bu kadar sevgi dolu olmasına hâlâ şaşıyorum. Bunun kadar sevdiğime de şaşıyorum.

Çoğu zaman.

"Geri çekil," diyorum ona. "Meşgulüm."

"Kara kedi," diye şikayet eder. Bana böyle seslenmekten gerçekten hoşlanıyor. Hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyorum. Sanırım hoşuma gidiyor.

Tencereyi ocaktan alıyorum. Bir tanesine zeytinyağı, tuz ve karabiber ekliyorum, Lucas da diğerine tatlı karışımı ekliyor.

Vitali buzdolabından birkaç bira ve Sasha'nın vitaminli suyunu çıkarırken şişeler tınlar. Roman çekmecedeki şişe açacağı arar.

Lucas ve ben patlamış mısırı birkaç kaseye bölüyoruz, sonra her şeyi tamamen yeniden düzenlenmiş oturma odasına götürüyoruz. Bir duvara asılı projektör perdesi, ona bakacak şekilde çekilmiş kanepe ve Lucas'ın isteği üzerine yere serilmiş puflar ve battanilerle, geçici bir sinema salonu gibi biraz dağınık.

Vitali, bira bardaklarını sehpanın üzerine bardak altlıklarına koyuyor. Odaya bakarken kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Bu odayı böyle görmek çok garip."

Bu, evin en resmi odası ve Vitali'nin tarzını pek yansıtmadığı için, odayı kimin tasarladığını tahmin etmek zor değil.

Lucas, elbette anladığı için şöyle diyor: "Geri koyacağız, Vitali. Ve alt katta bir oda var, onu bir dahaki sefere sinema odası yapabiliriz."

Vitali rahatlar. "Hayır, ben bunu seviyorum. Mutfığa yakın. Zaten bu odayı daha iyi kullanmış oluyoruz. Bence... evet, bence iyi. Sasha, bu senin projektörün. Sen... ne yapıyorsun?"

"Kameraları kontrol ediyorum Vitali, Tanrım. Gavino'ya güvenmiyorum."

"Onun için endişelenmemize gerek yok bence. Yaşlı, hasta, oğlu kızını ve bir federal ajanı öldürdü."

"Alesso yakalanana veya ölene kadar paranoyak olmaya devam edeceğim, çok teşekkürler."

Vitali cevap vermek için ağzını açtığı anda, ortadaki kanepeye uzanıp onu çekti. "Son sözü ona bırak."

Vitali yanına oturur ve dizini benimkine dayar. "Peki."

Roman ve Lucas yere otururken, Sasha filmlerini tıklayarak *Snatch*'e gelir.

"Siktir, bu patlamış mısır çok iyi," Vitali ağzı doluyken mırıldanır.

"Sen mikrodalgada ısıtılmış boktan şeyi istemiştin," diye hatırlatırım. "Hangisini yiyorsun?"

"Tatlı olanı."

"Bana da biraz ayır," diyor Sasha.

"Senin kendi kasen var," diye bilgilendiriyorum onu. "Senin nasıl olduğunu biliyorum." "Aww," diyor. "Benim tatlı Quinn'im."

"Şu lanet filmi oynat artık."

Sasha filmi başlatır ve kanepeye uzanır. Kollarımı ona açarım ve o da bana yaslanmak için yanına kayar.

"Komiklik yapma," diye mırıldanarak Vitali bana bir bira uzattı. "Kıskançlığın Sasha'ya kadar uzanmasına izin yok."

Elini uyluğuma koyar. "Sen benimle eve geldiğin sürece sorun yok," diye alay eder.

"Ben senin evindeyim Vitali."

Eli uyluğumu sıkıyor ve film başlıyor.

Yazarın gevezelikleri (ve bundan sonra ne olacak)

Quinn ve Vitali'nin hikayesi gerçekten bir uyanış hikayesi. Vitali'nin deneyiminde sevdiğim şey, uyanışının sadece cinsel olmaması. Hatta cinsel olarak başlamıyor bile. Quinn'e olan çekiciliği karmaşık: dostluk, güven, saygı ve tarif edilemez bir doğruluk hissi. Vitali, neredeyse kaybetene kadar tüm bunları doğal kabul ediyor. *Possession'da* Quinn'in yaralanması Vitali'de bir değişime neden oluyor ve onun bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamasını görmek ne kadar da keyifliydi.

Bunu anladıktan sonra, Vitali inatçı davranır ve Quinn buna iyi uyum sağlayamaz. Bence Quinn, en azından bilinçaltında, Vitali'nin verebileceği türden bir sevgiye çaresizce ihtiyaç duyduğunu her zaman içgüdüsel olarak biliyordu. Ama bu onu çok korkutuyor. O, bu sevgi olmadan hayatta kalmayı öğrenmiş ve onu nasıl kabul edeceğini bilmiyor.

Bence bu yüzden onların cinsel ilişkilerinin, yazdığım diğer ilişkilerden daha az karanlık olması gerekiyordu. Quinn, nasıl sevileceğini ve o sevgiyi içinde sessizce saklamak yerine nasıl geri vereceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Peki şimdi ne olacak?

Vitali ve Quinn'i yazmayı çok sevdim ve kesinlikle onlara, ilişkilerini karanlık bir kalıba uydurmaya zorlamadan organik olarak gelişmeleri için alan tanımam gerekiyordu, ama kendimi daha karanlık bir erotizme kaptırmak için sabırsızlanıyorum — ve bunun için *Dangerous Games'ten* daha iyi bir yer olabilir mi?

Şunu hayal edin: Bir adam karanlık bir ormanda kaçarken, başka biri onu kovalıyor, yakalıyor ve yere atıyor. Toprağın kokusu, vücudunu yere bastıran ağırlık... Terör ve cinsel fantezinin ihtiyacı, satın alınmış ve ödenmiş bir fantezi. Aslında bir oyun. Ama sınırları içinde kalmayacak bir oyun...

Ne karanlık ve kötü bir zevk. Bunu sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

O zamana kadar, teaserlar, güncellemeler ve şehvetli seksilik için çevrimiçi buluşmalarına katılmanızı umuyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

